

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ἡ πρώτη
ἀποκρυπτο-
γράφηση
Γραμμικῆς
Γραφῆς Β

Η «ΓΛΩΣΣΑ» ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΑΝΩΝ:
Πιὸ ἐλληνικὴ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 Ἀθήνα.

Τηλέφ.: 3223957, 9841655

Τὰ Γραφεῖα τοῦ Περιοδικοῦ
λειτουργοῦν προΐνές ὥρες
9.30-13.30 καθημερινά.

Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Ἀχιλλέως - Μουσῶν 51
Παλιό Φάληρο.

Φωτοστοιχειοθεσία-Ἀτελιέ:
«Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ & ΣΙΑ ΕΠΕ»
Μάγερ 11, Ἀθήνα, τηλ. 5221792.

Εκτυπώσεις:
Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
Βιβλιοδεσία:
Κ. ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΟΣ

- Τιμὴ ἀντιτύπου: 600 δρχ.
 - Ἐτήσια συνδρομὴ: 6.000 δρχ.
 - Ὁργανισμῶν κ.λπ.: 8.000 δρχ.
 - Φοιτητῶν: 4.000 δρχ.
 - Ἐξωτερικοῦ: 50 δολλ. ΗΠΑ.
- Οἱ συνδρομὲς προκαταβάλλονται
τὸν μῆνα Ἰανουάριο κάθε χρόνου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ὅλες οἱ συνεργασίες καὶ τὰ
ταχυδρομικὰ ἐμβάσματα στὴ
διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσῶν 51
175 62, Π. Φάληρο, Ἀθήνα.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομητὲς
ποὺ ἀλλάζουν διεύθυνση, νὰ τὸ
γνωστοποιοῦν στὸ περιοδικό.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 7284:

«Ἑλλάς» καὶ «Ἑλλην»

Α.Ι.Α.

ΣΕΛΙΣ 7285:

Ἀποκρυπτογράφηση
τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Α

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ΣΕΛΙΣ 7291:

Σχόλια γιὰ τὴν πινακίδα Ἰδαίου

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 7295:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Μ. ΔΑΝΙΚΑΣ, Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΑΛΛΙΟ-
ΠΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, Δ. ΠΑΝΟΥ, ΓΙΑΝΝΗΣ
ΔΗΜΟΥ.

ΣΕΛΙΣ 7304:

Περὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἡμῶν πολιτικῆς

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 7305:

Οἱ Σκοπιανοὶ εἶναι Ἕλληνες

ΑΡΗΣ ΠΟΥΛΙΑΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ 7305:

Περὶ τοῦ «Υ» (Υ ψιλόν)

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

ΣΕΛΙΣ 7311:

Διάλεκτος τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς
τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τῶν Σκοπίων

ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΠΑΝ

ΣΕΛΙΣ 7325:

Τὸ ὁλοκληρωμένο Πλανητικὸ Πρότυπο
τοῦ πυθαγορείου φιλοσόφου Φιλολάου

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΔΑΚΟΓΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ 7343:

Ἡ Ἀθηνᾶ μὲ καὶ χωρὶς τὸ δόρυ

Δρ. ΚΩΝ. ΤΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ:

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ: σελ. 7303 • ΕΛΛΟΓΑ ΚΑΙ ΜΑ-
ΝΤΙΚΑ: σελ. 7301 • ΕΘΝΙΚΑ: σελ. 7335 • ΑΙΣΙΜΑ
ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ. 7323 • ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ:
σελ. 7339 • ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΑ: σελ. 7337 • ΤΟ ΑΝΕΚ-
ΔΟΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ: σελ. 7341 • Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ Ι-
ΔΕΩΝ: σελ. 7343.

«Ἑλλάς» καὶ «Ἑλλην»

Ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ ἐρευνήσῃ τὸ περιεχόμενο τῶν δύο ἐν κεφαλίδι κορυφαίων πολιτικῶν —καὶ ὄχι μόνο— ἐννοιῶν (καὶ εἶναι πράγματι πάρα πολλοὶ αὐτοὶ τώρα τελευταῖα, ὄχι μόνον ἐδῶ ἀλλὰ καὶ διεθνῶς) πρέπει νὰ ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ δεδομένο, ὅτι ἡ πολυχιλιετὴς διαδρομὴ καὶ παρουσία τῆς «Ἑλλάδος» καὶ τοῦ «Ἑλληνος» διὰ μέσου τῆς Ἱστορίας ἔχουν δώσει σαφέστατα τὰ ὅριά τους, τὰ γνωρίσματά τους καί, τὸ σημαντικώτερο, τὴν **εἰδοποιὸ διαφορὰ** τους, ποὺ τίς κάνει «αὐτὲς ποὺ εἶναι» καὶ τίς διακρίνει ἀπὸ ὁποιοσδήποτε ἄλλες ἐννοιες.

Ὀλόκληρη, λοιπόν, ἡ Ἱστορία βοᾷ, ὅτι ἡ «Ἑλλάς» δὲν εἶναι Κράτος, γεωγραφικὴ περιοχὴ, σύστημα ἢ ομάδα πολιτικῇ ἢ οἰκονομικῇ ἢ θρησκευτικῇ ἢ ἐθνικῇ» κ.λπ., γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι ὅλα αὐτὰ ἢ ἄλλαζαν ἢ δὲν ὑπῆρχαν γιὰ μεγάλα διαστήματα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὅποτε ἡ «Ἑλλάς» παρέμεινε (καὶ παραμένει) ὡς **«ἱστορικὴ σταθερὰ»** πάντοτε καὶ ἀδιαλείπτως.

Ὡσαύτως ὁλόκληρη ἡ Ἱστορία βοᾷ, ὅτι ὁ «Ἑλλην» δὲν εἶναι ὁ «πολίτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους» ἢ ὁ «ἐλληνικῆς καταγωγῆς» ἢ ὁ κάτοικος μιᾶς περιοχῆς ἢ ὁ πιστὸς τοῦ α ἢ β θρησκευματος ἢ ιδεολογίας ἢ ὁ παδὸς κάποιου πολιτικοῦ συστήματος ἢ ὁ φορεὺς κάποιας «συνειδήσεως» (;) ἢ «ἠθικῆς» κ.λπ., γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐπίσης ἢ μεταβάλλονται ἢ ἐξαφανίζονται διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὅποτε ὁ «Ἑλλην» παρέμενε (καὶ παραμένει) ὑπαρκτὸ εἶδος πάντοτε καὶ ἀδιαλείπτως.

Διὰ τῆς λογικῆς ἀρχῆς τῆς «τοῦ τρίτου ἀποκλείσεως» μποροῦμε λοιπόν μὲ ἀσφάλεια νὰ διατυπώσουμε καὶ νὰ ἀποδείξουμε τὸ θεώρημα, ὅτι «Ἑλλάς» καὶ «Ἑλλην» εἶναι:

α) ὅ,τι ἀφ' ἑνὸς δὲν εἶναι κοινὸ μὲ ἄλλες ἀνθρώπινες ἱστορικές, πολιτικές, πνευματικές ἢ οἰουδήποτε εἶδους ὀντότητες, ἀντιλήψεις περὶ ζωῆς καὶ περὶ κόσμου ἢ δραστηριότητες καὶ

β) ὅ,τι ἐξ ἄλλου προσιδιάζει ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στίς δύο αὐτὲς ἐννοιες, ὅπως τὸ «προσιδίωμά» τους αὐτὸ τὸ μορφοποίησε, τὸ περιχάραξε ἐπακριβῶς καὶ βεβαίως τὸ καταξίωσε ἡ Ἱστορία.

Ἄν ἡ ἐρευνητικὴ ἀρχὴ ποὺ ἐτέθη στὸ ἀρθρίδιο αὐτὸ γίνε-
ται δεκτὴ, οἱ στῆλες τοῦ «Δαυλοῦ» εἶναι στὴν διάθεση ἐκείνων
ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ φθάσουν στὸ «ὅπερ ἔδει δεῖξαι» ἀναλυτικά.
Ἄν πάλι ἡ διατύπωση αὐτὴ τοῦ θεωρήματος δὲν γίνεται δε-
κτὴ, οἱ στῆλες τοῦ «Δαυλοῦ» εἶναι ἐπίσης στὴν διάθεση ἐκεί-
νων ποὺ μποροῦν νὰ ἀποδείξουν τὸ «σφάλμα βάσεως» στὴν
προτεινόμενη δημόσια συζήτηση.

Δ.Ι.Α.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ*

Ἀποκρυπτογράφηση Γραμμικῆς Γραφῆς Α Οἱ ὁμοιότητες μετὰ τὴν Γραμμικὴ Β ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ

Κατόπιν τῆς ἀναγνώσεως κειμένων τῆς Γραμμικῆς Β καὶ τῆς Κυπρομινωϊκῆς γραφῆς βάσει τῶν πινάκων ποὺ παραθέτει ὁ Chadwick στὸ βιβλίο του (βλέπετε «Δαυλόν», τεύχη 124 καὶ 125) προβληματίζει ἡ ἐπὶ δεκαετίες ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος γιὰ ἀνάγνωση τῆς Γραμμικῆς Α. Λίγο πολὺ τὸ ἐπιστημονικὸ κατεστημένο εἶχε ἐφησυχάσει ἀπὸ διαβεβαιώσεις ξένων «ειδικῶν» περὶ ἀκατόρθωτου, περὶ ἐκ προοιμίου ἀποτυχίας καὶ ἀπὸ ὑπαινιγμοὺς περὶ δῆθεν ἐξωελληνικῆς προελεύσεως τῆς Γραμμικῆς Α.

Οἱ ἀπόψεις εἰδικῶν καὶ κατεστημένου οὐδόλως ἐμποδίζουν τοὺς ἐλεύθερα σκεπτόμενους. Ὁ ὑπογράφων, αὐτοαποκαλούμενος «ἐρασιτέχνης», ἄδραξε τὴν πρόκληση καὶ καταπιάστηκε μετὰ τὸ θέμα ἐπὶ ὀλίγους μῆνες. Ἡ μέθοδος ἐργασίας ποὺ ἐφαρμόστηκε ἦταν ἀπλῆ. Καταρτίσθηκαν πίνακες «συναποδόσεως» (μετὰ ἀνάμικτα τὰ σύμβολα τῆς Γραμμικῆς Β καὶ τῆς Κυπρομινωϊκῆς, ποὺ ἀπέδιδαν τὶς ἴδιες συλλαβὲς τῶν πινάκων τοῦ βιβλίου τοῦ Chadwick).

Τὰ στοιχεῖα τῶν πινάκων συναποδόσεως συγκρίθηκαν ἐπιμελῶς μετὰ τὰ στοιχεῖα τῆς Γραμμικῆς Α. Διαπιστώθηκαν ὁμοιότητες, ἀπομονώθηκαν ὠρισμένες μορφὲς γραφικοῦ χαρακτῆρος, συνδυάσθηκαν κάποια σύμβολα σχηματικὰ καὶ ἰδεογραφικὰ μετὰ γνώμονα τὴν ἀπλούστευση τῆς σχέσης «φωνητικὴ ἔκφραση-γραφικὴ ἀπόδοση» καὶ ἐφαρμόσθηκαν συγκεκριμένα στοιχεῖα ὡς «πιθανότητες» κατὰ τὴν ἀνίχνευση ἐπιγραφῶν, ἀπ' ὅπου ἐπετράπη ἐπιβεβαίωση τῆς ταυτότητάς τους.

Κλειδὶ στὴν προσπάθεια γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφηση τῆς Γραμμικῆς Α ἦταν ἡ σύμπτυξη. Δηλαδή ἓνας τρόπος ἐργασίας ἀντίθετος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ διελάλησε ὁ Chadwick (διάσπαση). Μετὰ ἐνδεικτικὲς καταστάσεις φωνητικῆς ἀποδόσεως «συστοιχιῶν» (π.χ. σα = τα, ρα =

* Ὁ κ. Κ.Δ. (ψευδώνυμο) εἶναι ἐρευνητικὸ μέλος τῆς Ε.Ε.Ε.Ε. «ΖΕΥΣ».

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑ ΓΡΑΜΜΙΚΗΣ Β ΜΕ ΓΡΑΜΜΙΚΗ Α

B	Εκφώνηση	Γραμμική Β	Γραμμική Α	A
1	a	⌈, ⌈⌋, ⌈⌋	⌈	1
2	e	⌈, ⌈	⌈, 1, 2	2
3	i	⌈, *	⌈	3
4	o	⌈	⌈	4
5	u	⌈	⌈	5
6	da	⌈	⌈	6
7	de	⌈	⌈, *	7
8	di	⌈, ⌈	⌈, ⌈, ⌈	8
9	do	⌈, ⌈	⌈, ⌈, ⌈	9
10	du	⌈, ⌈	⌈, ⌈	10
11	ja	⌈	⌈	11
12	je	⌈	⌈, ⌈	12
13	ji	⌈	⌈	13
14	jo	⌈	⌈, ⌈, ⌈	14
15	ju	⌈	⌈, ⌈, ⌈	15
16	ka	⌈	⌈	16
17	ke	⌈	⌈	17
18	ki	⌈	⌈, ⌈	18
19	ko	⌈	⌈, ⌈	19
20	ku	⌈	⌈	20
21	ma	⌈	⌈	21
22	me	⌈	⌈, ⌈, ⌈	22
23	mi	⌈	⌈	23
24	mo	⌈	⌈	24
25	mu	⌈	⌈	25
26	na	⌈	⌈	26
27	ne	⌈	⌈	27
28	ni	⌈	⌈, ⌈	28
29	no	⌈	⌈, ⌈	29
30	nu	⌈	⌈	30
31	pa	⌈	⌈, ⌈, ⌈	31
32	pe	⌈	⌈	32
33	pi	⌈	⌈	33
34	po	⌈	⌈	34
35	pu	⌈	⌈, ⌈, ⌈	35
36	ra	⌈	⌈	36
37	re	⌈	⌈	37
38	ri	⌈	⌈, ⌈, ⌈	38
39	ro	⌈	⌈	39
40	ru	⌈	⌈	40

B	Εκφώνηση	Γραμμική Β	Γραμμική Α	A
41	za	𐀀	𐀀, 𐀁	41
42	ze	𐀁	𐀁	42
43	zi	𐀂	𐀂	43
44	zo	𐀃	𐀃	44
45	zu	𐀄	𐀄	45
46	sa, n, a6	𐀅	𐀅	46
47	se	𐀆	𐀆	47
48	si	𐀇, 𐀈	𐀇, 𐀈, 𐀉, 𐀊	48
49	so	𐀉, 𐀊	𐀉, 𐀊	49
50	sy	𐀋	𐀋	50
51	ta	𐀌	𐀌	51
52	te	𐀍	𐀍	52
53	ti	𐀎	𐀎, 𐀏, 𐀐	53
54	to	𐀏	𐀏	54
55	tu	𐀐	𐀐	55
56	wa	𐀑	𐀑	56
57	we	𐀒	𐀒	57
58	wi	𐀓	𐀓	58
59	wo	𐀔	𐀔	59
60	wu	𐀕	𐀕	60
61	za	𐀖	𐀖	61
62	ze	𐀗	𐀗	62
63	zi	𐀘	𐀘	63
64	zo	𐀙	𐀙	64
65	zu	𐀚	𐀚	65
66	la	𐀛	𐀛	66
67	le	𐀜	𐀜	67
68	ei	𐀝	𐀝	68
69	eo	𐀞	𐀞	69
70	lu	𐀟	𐀟	70
71	xa	𐀠	𐀠	71
72	xe	𐀡	𐀡	72
73	xi	𐀢	𐀢	73
74	xo	𐀣	𐀣	74
75	xu	𐀤	𐀤	75
76	ga	𐀥	𐀥	76
77	m	𐀦	𐀦	77
78	z	𐀧	𐀧	78
79	p	𐀨	𐀨	79
80	sei	𐀩	𐀩	80
81	th	𐀪	𐀪	81
82	k	𐀫	𐀫	82
83	kai	𐀬	𐀬	83
84	deo	𐀭	𐀭	84

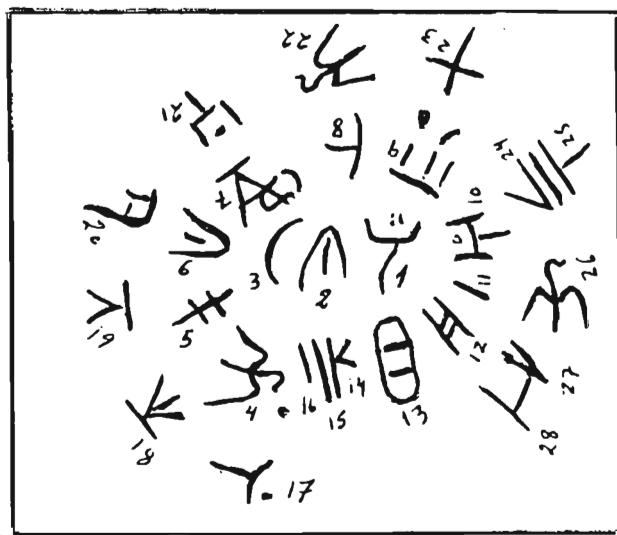
B	Εκφώνηση	Γραμμική Β	Γραμμική Α	A
41	za	𐀀	𐀀, 𐀁	41
42	ze	𐀁	𐀁	42
43	zi	𐀂	𐀂	43
44	zo	𐀃	𐀃	44
45	zu	𐀄	𐀄	45
46	sa, n, ab	𐀅	𐀅	46
47	se	𐀆	𐀆	47
48	si	𐀇, 𐀈	𐀇, 𐀈, 𐀉, 𐀊	48
49	so	𐀉, 𐀊	𐀉, 𐀊	49
50	su	𐀋	𐀋	50
51	ta	𐀌	𐀌	51
52	te	𐀍	𐀍	52
53	ti	𐀎	𐀎, 𐀏, 𐀐	53
54	to	𐀏	𐀏	54
55	tu	𐀐	𐀐	55
56	wa	𐀑	𐀑	56
57	we	𐀒	𐀒	57
58	wi	𐀓	𐀓	58
59	wo	𐀔	𐀔	59
60	wu	𐀕	𐀕	60
61	za	𐀖	𐀖	61
62	ze	𐀗	𐀗	62
63	zi	𐀘	𐀘	63
64	zo	𐀙	𐀙	64
65	zu	𐀚	𐀚	65
66	la	𐀛	𐀛	66
67	le	𐀜	𐀜	67
68	ei	𐀝	𐀝	68
69	eo	𐀞	𐀞	69
70	lu	𐀟	𐀟	70
71	xa	𐀠	𐀠	71
72	xe	𐀡	𐀡	72
73	xi	𐀢	𐀢	73
74	xo	𐀣	𐀣	74
75	xu	𐀤	𐀤	75
76	ga	𐀥	𐀥	76
77	m	𐀦	𐀦	77
78	z	𐀧	𐀧	78
79	p	𐀨	𐀨	79
80	sei	𐀩	𐀩	80
81	th	𐀪	𐀪	81
82	k	𐀫	𐀫	82
83	kai	𐀬	𐀬	83
84	deo	𐀭	𐀭	84

λα, wa = α, ja = za, za = σα, da = τα, ma = na, ka = qa κ.ο.κ.) βάσει γνωστῶν ἑλληνικῶν παραλλαγῶν λέξεων σὲ διαλέκτους τὰ στοιχεῖα «συμπτύχθηκαν» σὲ ἐνότητες. "Ἐγινε ἔτσι δυνατὴ ἡ ἱχνηλάτηση τῆς ἀναγνώσεως καὶ κατόπιν ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωση αὐτῇ καθ' ἑαυτήν. Ἡ Γραμμικὴ Α ἀναγνώσθηκε μὲ μόνη δυσκολία τὰ πενιχρὰ τεχνικὰ μέσα, πὺ δὲν ἐπέτρεψαν αἰσθητικώτερη ἐπεξεργασία.

Οἱ πίνακες πὺ χρησιμοποιοῦθηκαν παρατίθενται οὕτως, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ κείμενα καὶ νὰ ἀσχοληθεῖ καὶ ὁ ἴδιος ἐφεξῆς μὲ τὸν πλοῦτο τῆς ἑλληνικῆς γραφῆς («τὰ ἐμὰ σά»). Ὁ καλοπροαίρετος θὰ διακρίνει τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἐπιφυλακτικὸς καὶ κακοπροαίρετος ἄς μὴ βιασθεῖ νὰ ρίξει τὰ βέλη. Ἄς ἀναμείνει νεώτερα.

Γραφὴ ἐσωτερικοῦ ἀγγείου ἀπὸ τὴν Κνωσὸ

(Βλέπε: Ι. Πασσᾶς, «Ἡ ἀληθινὴ προϊστορία», σελ. 98)

Ἀνάγνωση τοῦ κειμένου μὲ συλλαβὲς τύπου Chadwick

ja - paa - e - a - a - ta - reqa - di - pa - qu - su - ti - di ←
tu - sa - qu - a - ri - ro - qu - a - me - k' - i - ta - e - e - k'

Ἀπόδοση τῆς πινακίδας στὴ νεοελληνικὴ προφορὰ

ΔΙΤΤΗ ΣΟΥ ΚΟΥΠΑ, ΔΗΡΕΚΟΤΑ, ΑΕΙ ΠΑΤΕΡΑ ΖΑ, ΚΡΕΤΑ ΙΚΑΝΕ
ΑΚΟΥΡΟ ΡΙ ΑΚΟΥΣΑΤΑ

Ἐλεύθερη ἀπόδοση πινακίδας στὴ νεοελληνικὴ γλῶσσα

Ἡ διπλῇ σου κούπα, ἀγωνιστὴ παντοτινὲ πατέρα Δία, στὴν Κρήτη ἔφθασε, τὸν ἄγουρο βασιλέα νὰ ἀκούσει.

Σημειώσεις:

Κούπα = κύπελλον. Ἡ λέξη κούπα συναντᾶται καὶ σήμερα σὲ χρήση στὸ Αἶγαϊο. Ἐπομένως ἡ γαλλικὴ λέξη *coupe*, ἡ ἀγγλικὴ *cup* κ.λπ. προέρχονται ἀπὸ «δανεισμό» τῆς ἐλληνικῆς κούπας.

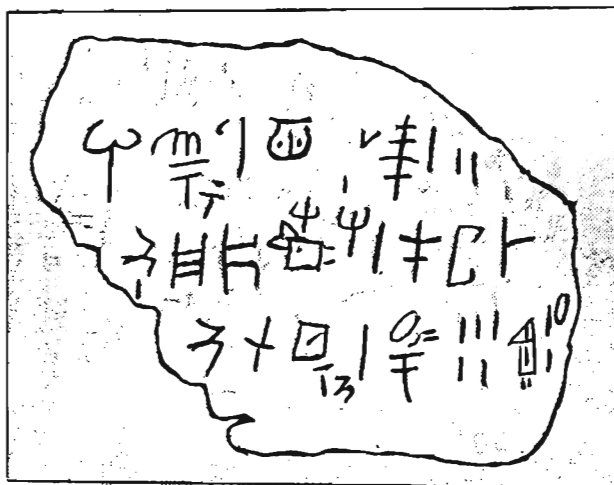
Δηρεκότα = ἐκ τοῦ δηριάομαι = ἀγωνίζομαι.

Zã = Σδεύς.

Ἄκουρο = ἄγουρο, νεαρό.

Pĩ = (ρήγας;) βασιλέας. ("Ἀγουρος βασιλέας, γιὸς τοῦ Δία, ποῦ ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸν οἶνο: εἶναι ὁ Διόνυσος. Ὁ Διόνυσος μὲ τὶς ἱερατικὲς σημειώσεις τῆς Σάιδος ἐμφανίστηκε στὴν Αἴγυπτο τὸ 17.000 π.Χ.

Ἄρα ἡ Γραμμικὴ Α' λογικῶς ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοῦ 18.000 π.Χ.).

Πήλινη πινακίδα ἀπὸ τὴν Ἄγ. Τριάδα (Μουσεῖο Ἡρακλείου)**Ἀνάγνωση τῆς πινακίδας μὲ συλλαβὲς Chadwick**

la - o - e - re - e - pa - pe - ta - ne - pu - e - mo - sa - pa - e - δύο ←

me - a - qu - e - to - o - εἴκοσι - πέντε - ri - εν - e - o - qu - ja - qu - ro - ra

Ἀνάγνωση τῆς ἐπιγραφῆς μὲ τὴν σύγχρονη προφορὰ

ΔΙΑ Ε ΠΑΣΑ ΜΟΕ. ΠΟΥ ΝΤΙ ΤΑ ΠΑΙ ΠΕΡΑΙΟΤΑ.

ΕΙΣΑΚΟΥΕΕΝ ΡΑ. ΠΕΜΠΩ ΟΙΚΩ, ΣΟΙ ΩΔΑ.

ΑΚΟΥΕ ΜΕ, ΡΑ, ΡΟΑ ΚΟΥ.

Μετάφραση τῆς ἐπιγραφῆς στὴ Νεοελληνικὴ γλῶσσα

Δία (Ζεῦ) καὶ πάντες Μόες. Ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ περαιωμένα; Εἰσάκουε Ρᾱ (ἦλιε).

(Ἄνα)πέμπω στὸν οἶκο σου ὠδή. Ἄκουε με Ρᾱ, βασιλέα τῆς Κοῦ.

Σημείωση:

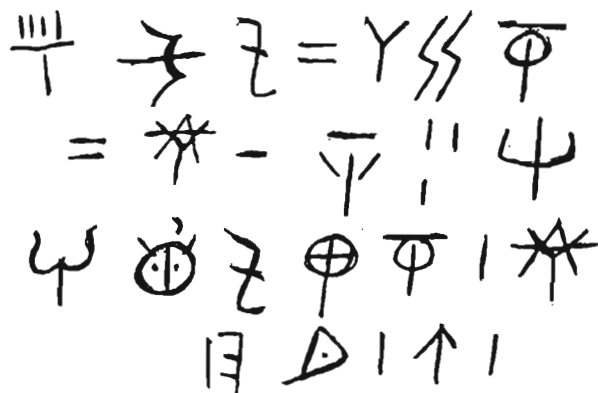
Οἱ Μόες ἦταν τὸ βασικὸ πρωτοπελασγικὸ φύλο (Μόες καὶ Κόες) μὲ καταγωγή ἐκ Διός. Μόες ἐλέγοντο καὶ οἱ Ἀργοναῦτες (ἄλλως ἥρωες).

Ρόας = (ρήγας;) βασιλεύς.

Κοῦ = Ἀγελάδα καὶ μεταφορικὰ ἡ γῆ ὡς βασιλείο γῆινο τοῦ ἡλίου (Κᾱ = Γᾱ, Δᾱ).

Πινακίδα Ἀγίας Τριάδας με Γραμμική Γραφή Β

(βλ. I. Πασσῶς, «*Ἡ ἀληθινὴ προϊστορία*», σ.98)

Ἀνάγνωση τῆς πινακίδας με συλλαβὲς Chadwick

sa - e - δέκα - re - δέκα - τρία - re - ti - qu - do - εἴκοσι - za - jo - na
e - re - nu - e - ti - e - ne - qu - do - qa - na - e - sa - e - δέκα - εἴκοσι

Ἀνάγνωση πινακίδας στὴ Νεοελληνικὴ προφορὰ

ENA YIO ZA. OIKΩ ΣΟΥ ΙΔΩ ΕΚΤΟΡΕ ΤΡΟΙΑ ΔΕΚΑ
PE ΔΙΚΑ ΣΑΙ. OIKΩ ΣΟΥ ΝΤΕ ΚΑΛΕΣΑ ΕΝ ΚΑ
ΔΟΚΟΥΝ ΑΙ ΑΙΤΙΑΙ ΝΟΥ ΠΕΕ.

Ἀπόδοση σὲ ἐλεύθερη μετάφραση

Ἐνα γιό, Δία, (εἶχα). Στὸν οἶκο σου νὰ δῶ τὸν Ἐκτορα τῆς Τροίας, οἱ δέκα βασι-
λεῖς νὰ δικάζουν. Στὸν οἶκο σου, θεέ, σὲ κάλεσα, στὴ γῆ, νὰ μοῦ δώσεις νὰ καταλά-
βω τὴν αἰτία (γιά τὸ χαμὸ) τοῦ παιδιοῦ (μου).

Πινακίδα Γραμμικῆς Α ἀπὸ τὴν Ἀγία Τριάδα

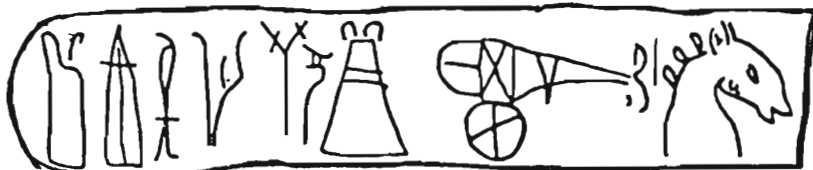
Ἀνάγνωση με συλλαβὲς

ru - ko - to - te - re - 30 - ga - ra - τρία
di - τρία - di - ἐννέα - ra - δέκα - τρία
a - ni - di - me - δύο - δέκα - ἐν - re - 45
4 - ga - καὶ - 5 - ga - τέσσερα. di - ἔξι ta
- δέκα

Ἀπόδοση στὴ Νεοελληνικὴ

- Σὲ 3 τοῦ Ρᾶ (ἔτη) καὶ 30 τῆς Γῆς (ἡ-
μέρες) αἴρεται ὁ τόκος, ὅπου:
- ἐπὶ 3 τὸ δέκα μετὰ τὸ 9 διαιρούμενο κά-
νει 3
- (45 — 1) + 2 κάνει μέδιμνα 46
— Ἄφησε κατὰ γῆς τὸ 5/10 καὶ τὸ
4/10.

Πινακίδα τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Α ἀπὸ τὴν Κνωσὸ

Ἀνάγνωση μὲ συλλαβὲς τύπου Chadwick

o - ri - zi - i - ni - jo ΠΥΡΓΟΝ ΤΡΟΧΟΚΙΝΟΥΜΕΝΩ ΙΠΠΩ —

Ἀνάγνωση πινακίδος στὴ Νεοελληνικὴ προφορὰ

(Μετὰ) ἵππου τροχοκινουμένου πύργου γιὰ τὸν Ἴωνα βασιλέα ποιῶ.

Ἐλεύθερη ἀπόδοση στὴ Νεοελληνικὴ γλῶσσα

Μὲ τὴ βοήθεια ἵππων τροχοκινουμένων τὸν πύργο τοῦ Ἴωνα βασιλέα χτίζω.

[Στὸ ἐπόμενο τεῦχος: Νέες ἀποκρυπτογραφήσεις]

Σχόλια εἰς τὴν ὀρειχάλκινον πινακίδα τοῦ Ἰδαλίου

Ἀνατρέπονται οἱ καθιερωμένες ἱστορικὲς ἀπόψεις

I. Ἀκρῶς ἐνδιαφέρουσα καὶ τῷ ὄντι ἀποκαλυπτικὴ ὑπῆρξεν ἡ μετάφρασις τῶν πινακίδων τῆς Μεσοκυπρινομινωϊκῆς γραφῆς ἀπὸ τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Καλλιμάχος Διογένους στὸν «Δαυλό», τεῦχος 124· ἀν. φυσικά, ἡ ἀπόδοσις ἐπιβεβαιωθῆ πλήρως. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ δύο πρῶται ἀποκρυπτογραφηθεῖσαι πινακίδες δὲν παρέχουν ἀξιολόγους ἱστορικὰς πληροφορίες, μοιραίως τὸ ἐνδιαφέρον μας ἐπικεντρώνεται εἰς τὴν τρίτην, τὴν καὶ «ὀρειχάλκινον πινακίδα ἀπὸ τὸ Ἰδάλιον» ἀναφερομένην εἰς τὴν σελίδα 7.160 τοῦ «Δαυλοῦ».

II. Πρῶτον μέλημά μας εἶναι ἡ χωροχρονικὴ ἔνταξις τῆς πινακίδος. Ἡ ὑπαρξὶς καὶ μόνον τοῦ ὀνόματος Ἀτῶν (ἢ Ἀτόν) μᾶς ὑποχρεώνει νὰ τὴν τοποθετήσουμε χρονικῶς εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Φαραῶ Ἀμενόφιδος Δ' (1380-1362 π.Χ.). Εἶναι πράγματι γνωστόν, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Φαραῶ ἀντικατέστησε τὴν λατρείαν τοῦ Ἀμμωνος μὲ αὐτὴν τοῦ Ἀτόν ἀηδιασμένος ἀπὸ τὴν ἀκολασίαν τοῦ κλήρου, τὶς αἱματηρὲς θυσίαις, τὸν αὐθάδη πλοῦτον καὶ τὶς σπατάλας τῶν ναῶν. Ὁ ἴδιος δὲ ἠλλάξε τὸ ὄνομά του εἰς Ἀχνατόν. Ἀμέσως ὅμως μετὰ τὸν θάνατόν του ἀποκατεστάθη ἡ ἀρχαία πίστις εἰς τὴν Αἴγυπτον. Συνεπῶς ἡ πινακὶς αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ οὔτε εἰς προγενέστερον οὔτε εἰς μεταγενέστερον Φαραῶ. Ἡ συνύπαρξις τοῦ θεοῦ Ρᾶ (ἡλίου) μετὰ τοῦ Ἀτόν (ιδιότητες τοῦ ἀγαθοποιοῦ ἡλίου) θὰ μπορούσεν ἴσως νὰ μᾶς προβληματίσῃ. Ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων πάντως, ὅπως θὰ διαπιστώσωμεν περαιτέρω, εἶναι διάφορος. Μετὰ ταῦτα εἶναι πιθανόν ὅτι ὁ ὅπως γραφῆς τῆς πινακίδος εἶναι ἡ Αἴγυπτος, ὅποτε καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, τότε, πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὠμίλουν καὶ ἔγραφον τὴν Ἑλληνικὴν.

III. Τὸ ἀμέσως ἐπόμενον βῆμα εἶναι, νὰ ἐξετάσωμεν τὸ εἶδος τοῦ κειμένου. Προχείρως θὰ ἡδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ τοῦτο ὡς χρησμός. Προσωπικῶς διαφωνῶ, διότι ἐλλεῖπει τὸ μελλοντολογικὸν στοιχεῖον. Ἀντιθέτως ὁμοιάζει περισσότερον πρὸς διοικητικὸν ἔγγραφο περιωρισμένης μάλιστα διανομῆς. Τὰ ρήματα τάσσω, διώρισα καὶ πρέπει φανερώουν τὰς ἐντολάς τῆς ἀνωτάτης (τῆς ὑπερκειμένης) ἀρχῆς (τῆς ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι «μητροπόλεως») πρὸς τὰ κατώτερα διοικητικά/ἐκτελεστικά ὄργανα. Καὶ μόνον ὅταν πρόκειται νὰ διατυπωθῇ κατὰ τὸ δυσάρεστον (ἡ μετοικεσία τοῦ Ἴωνος), ὁ συντάκτης καταφεύγει εἰς τὸ θεῖον. Γενικῶς ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ πνεῦμα τοῦ κειμένου εἶναι αὕτῃ τῆς ἰσχυρᾶς

κεντρικής εξουσίας, ήτις γνωρίζει και επιβλέπει τὰ πάντα, παραμένουσα παραλλήλως και ὁ θεματοφύλαξ τῶν παραδόσεων (ἴδε Η.Α. Τσατσόμοιρον, «*Ἱστορίαν Γενέσεως Ἑλληνικῆς Γλώσσας*», ἐκδ. «Δαυλός», 1991).

IV. Εἶναι προφανές, ὅτι ὁ συντάκτης (ὄχι ὁ γραφεὺς) εἶναι γνώστης τῆς μέχρι τότε ἱστορικῆς πορείας, ἂν ὄχι ὅλου τοῦ κόσμου, πάντως ὅμως σημαντικῆς μερίδος τῶν λαῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Ἐντύπωσιν προκαλεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Μίνως δὲν ἀναφέρεται βασιλεὺς ἀπλῶς τῶν Κρητῶν, ἀλλὰ τῶν Μόων. Βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζωμεν, ποῦ ἀκριβῶς κατῴκουν οἱ Μόες. Ἀλλὰ εἶναι λογικὸς ὁ συνειρμὸς τῆς ἀντιδιαστολῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς Μεσογειακοὺς καὶ ἀγνώστους «περιφερειακῆς» ἐγκαταστάσεως. Ἐν προκειμένῳ δὲ εἶναι προφανές ὅτι ἡ φράσις: «Ἑλλοὶ (Σελλοὶ) ἄλλης γῆς» ἀπευθύνεται εἰς τοὺς Ἑλληνας Μεσογειακοὺς. Ὁμοίως ἡ ἐντύπωσις μεταβάλλεται εἰς ἐκπληξιν, ὅταν ὁ «Pā» κἀνῃ λόγον διὰ τὴν κοινὴν ἐξόρμησιν τῶν Μόων πρὸς τὴν ἀποικίαν τοῦ Σερίου. Καὶ τοῦτο, διότι εἶναι φανερόν, ὅτι ἔχουμε τὴν πρώτην ἐπίσημον καὶ ἔγγραφον μαρτυρίαν ὄχι μόνον πλανητικῶν ταξιδίων ἀλλὰ καὶ μονίμου ἐγκαταστάσεως. Εἶναι φανερόν, ὅτι ὡς ἀποικία τοῦ Σερίου νοεῖται ἡ Γῆ, ἡ ὁποία (διὰ λαὸν τεχνολογικῶς προηγμένον) δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸν ἐν λόγω ἀστέρα, ἀφοῦ εἶναι ὁ τέταρτος κατὰ σειρὰν ἀποστάσεως ἀστήρ. Εἶναι συνεπῶς εὐλογον, ὅτι αἱ ἐδαφικαὶ καὶ κλιματολογικαὶ συνθήκαι ἐπέτρεψαν τὴν ἐγκατάστασιν νοημόνων καὶ πολιτισμένων ὄντων. Μὲ τὸ Σερίον ὅμως ἔχει σχέσιν καὶ ἡ ἔμμησις τοῦ «Pā» εἰς τὴν προσκόλλησιν του εἰς τὸ ἡλιακὸν ἡμερολόγιον. Πράγματι τὸ ἡλιακὸν ἡμερολόγιον ἦτο ἐν χρήσει εἰς τὴν ἑλληνικὴν Αἴγυπτον, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας χρησιμοποιοῦντες ὡς σταθερὸν σημεῖον ἀναφορᾶς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἀστέρος Σερίου εἰς τὸ σημεῖον τῆς Ἀνατολῆς εὕρισκον τὴν ἐποχὴν τῆς ἐτησίως πλημμύρας τοῦ Νείλου. Ὅπως μάλιστα μᾶς φανερώνει ἡ «πῆλινη Κυπριακὴ πινακίδα» (σελὶς 7.159 τοῦ ἰδίου τεύχους), ὁ Σερίος ἐλατρεύθη ὡς θεός. Ἐν τέλει γίνεται κατὰδηλον, ὅτι ὑπῆρξεν ἀρχικῶς ἓνας λαός, οἱ Μόες, οἱ ὅποιοι δι' ἀδιευκρινίστους ἀκόμη λόγους διεσπάρησαν εἰς τὴν Γῆν.

V. Πολὺ ἐνδιαφέροντα εἶναι καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτικοῦ στάτους, τὰ ὁποῖα παρέχονται ἐνταῦθα. Γίνεται λοιπὸν κατὰδηλος ἡ ὑπαρξίς μιᾶς κεντρικῆς εξουσίας, τῆς ὁποίας ἡγέτης εἶναι ὁ Μίνως-βασιλεὺς. Αὕτῃ ἡ κεντρικὴ εξουσία, εἴτε λόγω ἀποστάσεων εἴτε λόγω ἐξωγενῶν παραγόντων, ἀποκεντρώνεται εἰς περιφερειακὰς διοικήσεις, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει εἰς τὰς τελευταίας νὰ ἀσκοῦν πραγματικὴν ἐξουσίαν εἰς ὑποδεεστέρας διοικητικὰς μονάδας. Διορίζει, τάσσει καὶ διατάσσει τοὺς ὑπ' αὐτὸν τοπάρχας (Αἰτωλῶν, Τάνεως, Ἰώνων) ὁ «ἐντολεύς», ὁ ὁποῖος προφανῶς διαθέτει καὶ τὴν (δοτὴν) ἀρμοδιότητα τοῦλάχιστον ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου. Λογικῶς λοιπὸν καὶ συμφῶνως πρὸς τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα παρέχει ἡ πινακίς, ἡ κάθετος δόμησις τῆς εξουσίας εἶναι ἡ ἀκόλουθος:

Μίνως βασιλεὺς τῆς γῆς (ὑπερτάτη ἀρχή):

Pā-ἥλιος (περιφερειακὸς διοικητὴς μεγάλων περιοχῶν).

Μίνωες-βασίλεις (τοπικοὶ ἡγεμόνες δοτῆς εξουσίας).

Βεβαίως, ὅπως καὶ σήμερον ἔτσι καὶ τότε, ἡ ἐξουσία ἡμφεσβητήθη. Οἱ Θηβαῖοι καὶ οἱ Μυκηναῖοι (καθὼς ἀναφέρεται ρητῶς εἰς τὴν πινακίδα) ἐφάνησαν ἐχθροὶ τοῦ Μίνως. Ἀλλὰ τίνας Μίνως; Αὐτοῦ τῆς κεντρικῆς εξουσίας; Τοῦ ἡγεμόνος τῶν Κρητῶν ἢ τοῦ κατονομαζομένου ὡς ἡγέτου τῶν Αἰτωλῶν; Ἐναντίον ὁποῖου ἐκ τῶν δύο τελευταίων καὶ νὰ ἐστράφησαν, εἶναι βέβαιον ὅτι ἐστράφησαν καὶ κατὰ τῆς κεντρικῆς εξουσίας. Τὸ πιὸ πιθανόν εἶναι, νὰ ἐστράφησαν κατὰ τοῦ Μίνως τῆς Κρήτης. Θὰ ἦτο δὲ ἄξιον διερευνήσεως, ἂν καὶ κατὰ πόσον εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀμφισβητίας συγκαταλέγεται καὶ ὁ Θησεύς, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν κατὰ τὴν κατεστημένην χρονολόγησιν περίπου σύγχρονος τῆς πινακίδος· ἂν δεχθοῦμε βεβαίως, ὅτι ὁ συνοικισμὸς τῶν Ἀθηναίων γίνεται κατὰ τὸν XIII π.Χ. αἰῶνα. Καὶ τοῦτο, διότι ἔχει διασωθῇ εἰς τὴν ἱστορικὴν μνήμην ἡ ἐκστρατεία τοῦ ἥρωος εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐξόντωσις τοῦ Μινωταύρου. Ὅσον διὰ τὸ ὄνομα Μυκηναῖοι, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀποπροσανατολίξῃ, ἀφοῦ δὲν εἶναι δηλωτικὸν πόλεως-καταγωγῆς ἀλλὰ τῆς φυλετικῆς ἰδιαιτερότητος (πρβλ. εἰς τὸν Ὅμηρον Ἀργεῖοι, Δαναοί, Ἀχαιοί).

VI. Ἄν ἐπιθυμοῦσαμε τώρα νὰ ἐξετάσωμεν ἀπὸ ἱστορικῆς πλευρᾶς τὸ περιεχόμενον αὐτῆς τῆς πινακίδος, σίγουρα προκύπτουν σημαντικὰ στοιχεῖα. Εἶναι φανερόν, ὅτι ἡ Με-

σογειακή πτέρυξ της «Αυτοκρατορίας» διέρχεται δυσκόλους ώρας υπό την πίεσιν ενός βαρβάρου («*ινδοευρωπαϊκόν*» τὸν θέλουν οἱ ἐγκυκλοπαιδεῖες) λαοῦ, τῶν Χετταίων, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν εἴτε μὲ τις ἐπιδρομές των εἴτε μὲ τὰ βάρβαρα των ἤθη (διότι περὶ πολιτισμοῦ οὔτε λόγος) νὰ ἐξαρθρώσουν τὰς δομὰς τοῦ συστήματος, τὰς παραδοσιακὰς ἀξίας καὶ τὴν πατρῶαν πίστιν. Ἐνταῦθα ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν μίαν καμπήν, ἡ ὁποία προφανῶς ὠδήγησεν καὶ εἰς τὴν διάλυσιν τῆς «αὐτοκρατορίας». Ἡ ἐγκατάστασις, τὸ 1800 π.Χ. (πάντοτε κατὰ τὴν συμβατικὴν χρονολόγησιν), τῶν Χετταίων εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ἐξάπλωσίς των μέχρι τῶν ποταμῶν Τίγρητος καὶ Εὐφράτου πρέπει νὰ ὑπῆρξε καταλυτικὴ διὰ τοὺς ἐπιχώριους πληθυσμούς, τοὺς ὁποίους προσεπάθησαν νὰ «ἐκχετιττίσουν». Ρητῶς εἰς τὴν πινακίδα ἀναφέρεται, ὅτι ἡλλαξαν τὴν θρησκείαν, ἐξηχρεώσαν τὰ ἤθη, παρέλυσαν τοὺς νόμους καὶ ἐφόνευσαν τοὺς παλαιούς ἡγεμόνας. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον ἦτο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου (τὴν χρησιμότητα τοῦ ὁποῖου εἰς τὰς πρακτικὰς ἀνάγκας ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω) μὲ τὸ λανθασμένον σεληνιακόν. Ἡτο δὲ τὸσον μεγάλη ἡ στρατιωτικὴ ἰσχὺς τῶν Χετταίων, ὥστε ὁ διάδοχος τοῦ Ἀμενόφιδος Δ', ὁ Ραμσῆς Β' (1300-1233 π.Χ.), ἠναγκάσθη νὰ συνάψῃ εἰρήνην πρὸς αὐτούς, ἀναγνωρίζων τὸν βασιλέα των ὡς ἰσότιμον πρὸς αὐτόν. Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὴν βαρβαρικὴν λαίλαπα ἡ κεντρικὴ ἐξουσία διατάσσει (μὲ τὸ πρόσχημα τῆς θείας ἐπιταγῆς) τοὺς δεινοπαθοῦντας Ἴωνας εἰς μίαν νέαν μετοικεσίαν. Ἡ διαταγὴ ὅμως τῆς νέας αὐτῆς μετοικεσίας προϋποθέτει τὴν γνῶσιν παλαιότερας τινοῦ: αὐτὴν τῆς ἀπὸ τὴν Μητροπολιτικὴν Ἑλλάδα πρὸς τὴν Ἰωνίαν. Καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ σημείου ἄρχεται ἡ ἱστορικὴ ἀντίφασις. Ἐκκινοῦντες ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ κείμενον δὲν δύναται νὰ εἶναι νεώτερον τοῦ 1362 π.Χ., συνάγομεν ὅτι ἡ πρώτη μετανάστευσις ἐγένετο πολὺ πρὶν. Τὰ χρονικὰ ὁρόσημα τῆς «Καθόδου τῶν Δωριέων» (...!) καὶ τῶν πολιτικῶν συγκρούσεων εἰς τὰς πόλεις-κράτη τῆς κυρίως Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα (εἰς δύο διαφόρους χρονικὰς στιγμὰς) τὴν δημιουργίαν ἀποικιῶν εἰς Δύσιν τε καὶ Ἀνατολήν, αὐτομάτως καταπίπτουν.

VII. Ἡ ἐπισήμανσις τῆς φράσεως ἀπὸ τὴν σπουδαίαν αὐτὴν πινακίδα: «*Μὲ ζῶα βόδια στὴν Κρήτη... οἱ Χιττίτες τοξότες τελοῦν συνουσία*» σίγουρα μᾶς προβληματίζει. Ἀλήθεια, πῶς εὐρέθησαν ἐκεῖ οἱ Χετταῖοι; Ὅχι πάντως εἰρηνικῶς (ἐμπόριον λ.χ.), ἀφοῦ τὸ «τοξότες» ἀπὸ μόνον του ὑπονοεῖ τὴν ἐπιβολὴν καὶ τὴν βίαν. Ἀσφαλῶς ἦλθον ὡς κατακτηταί. Καὶ ἐπειδὴ ἡ χρονικὴ περίοδος τὴν ὁποίαν ἐξετάζομεν (1380-1362 π.Χ.) συμπίπτει μὲ τὴν ριζικὴν καταστροφὴν τοῦ ἀνακτόρου τῆς Κνωσοῦ (περὶ τὸ 1380 π.Χ.), εἶναι φανερόν ὅτι οἱ Χετταῖοι τοξότες δὲν εἶναι ἅμοιροι εὐθυνῶν διὰ τὴν καταστροφὴν αὐτὴν: τὴν ὁποίαν βεβαίως οἱ περισπούδαστοι ἱστορικοὶ μας ἀποδίδουν εἰς τοὺς πολιτισμένους, εὐγενεῖς καὶ ὁπωσδήποτε Ἑλλήνας φυλετικῶς ἰδίους πρὸς τοὺς Κρήτας) Ἀχαιοὺς...

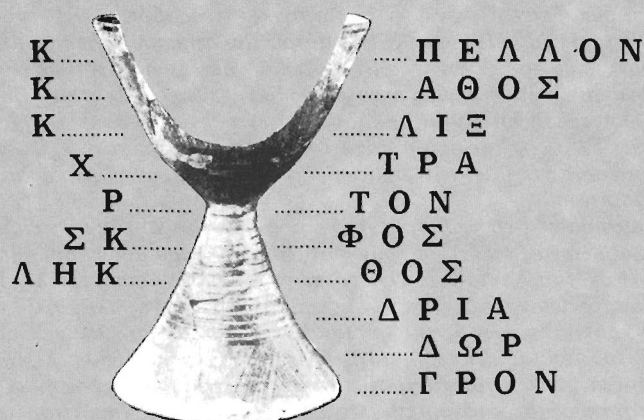
VIII. Ἐξετάζοντες θεολογικῶς τὸ κείμενον ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ὑπαρξίν ἐνός πατρὸς θεοῦ, μὴ κατονομαζομένου. Εἶναι προφανές, ὅτι πρόκειται διὰ τὸν θεὸν τῶν Μινύων. Ὁ Ζεὺς περισσότερον ὁμοιάζει πρὸς ἡγέτην, ὁ ὁποῖος ἔχασε προσωρινῶς (ἢ εἶχε πλέον ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ προσκήνιον) τὸν ἔλεγχον τῆς καταστάσεως μέσα εἰς τὴν σύγχυσιν, ἐνῶ ἡ Διογενὴς Ἀθηνᾶ (ἐκ τῶν ἐπιγόνων τοῦ Διὸς) φαίνεται νὰ ἀσκήσῃ ἐξουσίαν μὲ ἔδραν τὴν Μίλητον. Διὰ τὸν Ρᾶ καὶ τὸν Ἀτὸν ἐγένετο ἡδη λόγος. Μένει μόνον νὰ ἐξετάσωμεν τὴν περίπτωσιν τοῦ θεοῦ Σέθ, ἡ παρουσία τοῦ ὁποῖου, ὡς ἔχει, προκαλεῖ σύγχυσιν, καθὼς ἡ παγκόσμιος κατεστημένη ἱστορία τὸν ἀναφέρει ὡς θεὸν τῶν Αἰγυπτίων, ἀδελφὸν ἀλλὰ καὶ ἐχθρόν τοῦ θεοῦ Ὁσίριδος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν καὶ κατετεμάχισε. Οἱ Αἰγύπτιοι τὸν ἐθεώρουν κακοποιὸν θεόν, συμβολίζοντα τὴν ἔρημον, καὶ τὸν ἀπεικονίζαν μὲ κεφαλὴν ἀκαθορίστου ζώου. Ὅμως ἐκ τοῦ ὅλου πνεύματος τοῦ κειμένου ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ μᾶλλον ὑπομιμητικοῦ του χαρακτηρισμοῦ («*βασιλέας-θνητὸς*») συμπεραίνουμε, ὅτι ἦταν Χετταῖος θεός. Ἡ μᾶλλον τερατόμορφος βασιλεὺς τῶν Χετταίων θεωρούμενος προϊόν, ἴσως, διασταυρώσεως ἀνθρώπου καὶ κτήνους (ἀφοῦ οἱ Χετταῖοι, ὅπως εἶδομεν καὶ εἰς τὸ VII, συνηρρίσκοντο μὲ ζῶα), ὁ ὁποῖος ἐθεοποιήθη μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου. Ὑπὸ δὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, εἰσῆλθεν ἀργότερον εἰς τὸ Πάνθεόν των ὡς ὁ θεὸς τοῦ κακοῦ. Τέλος, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Δία, εἶναι προφανές, ὅτι εἶναι παγκόσμιος ἡγέτης καὶ δὲν ἔχει θεοποιηθῇ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ ἐπομένως τὴν «συγγραφὴν» τῆς «*Φορωνίδος*» δέον νὰ τὴν ἀναζητήσωμεν μετὰ τὸ ὀριακὸν ἔτος 1.362 π.Χ.

Γιώργος Πετρόπουλος

Η.Α. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ἀπὸ τὸν ἔλλοπα-θηρευτὴ
μέχρι τὴν Ἑποχὴ τοῦ Διὸς

Ἡ ἀποκωδικοποίησι
τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου

Φιλολογικὴ ἐπιμέλεια: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΔΑΥΛΟΣ 1991

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἀφροκεντρισμός, «Νεγρολαγνεία» καὶ «Μαῦρες Σπουδές»...

Ἀξιότιμε κ. διευθυντά,

[...] Ἡ ἀφροκεντρικὴ κίνηση δὲν εἶναι κάτι νέο. Ἐχει ρίζες στὴν δεκαετία τοῦ '60 καὶ ἴσως καὶ πιὸ παλιές. Ἴσως οἱ σκοποὶ τῆς κινήσεως νάναι πράγματι ὑψηλοὶ: ἡ τόνωση τῆς αὐτοπεποίθησης τῶν νέγρων. Ἀλλ' εἶναι δυνατόν, ἔστω λόγῳ τῶν εὐγενῶν αὐτῶν στόχων, νὰ θυσιάζεται ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια, νὰ βαπτίζονται ρατσιστὲς προσωπικότητες ἀπὸ τὸν Βίνκελμαν ὡς τὸν Μ. Ἄρνολντ καὶ νὰ μειώνεται ἐτσιθελικά ἡ μοναδικὴ πολιτιστικὴ προσφορά τῶν Ἑλλήνων; Πρέπει ἄραγε στὸν βωμὸ ἐνὸς ἀγοραίου ἀντιρατσισμοῦ νὰ ἀναγορεύονται ὡς «ρατσιστικὲς» τόσες καὶ τόσες ἐργασίες ἀξίων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὸ «λάθος» ἦτο ἡ σὲ βάθος μελέτη παντὸς τοῦ ἐλληνικοῦ; Θὰ ἤθελα πράγματι νὰ δῶ τὶς ἀντιδράσεις τῶν νέγρων, ἂν κάποιος ἔγραφε μιὰ μελέτη γιὰ τὴν ἐλληνικὴ καταγωγή τῆς τζάζ...

Ὁ R. Gayre of Gayre γράφει σ' ἓνα καίριον ἄρθρο του: «Εἶναι ἀφελὲς νὰ πιστεύουμε πὼς μὲ τὸ νὰ διορθώσουμε τὶς συνθήκες διαβιώσεως τῶν νέγρων, αὐτοὶ θὰ παραγάγουν ἓνα Πλάτωνα, ἓνα Ἀρχιμήδη, ἓνα Πυθαγόρα, ἓνα Ἀριστοτέλη, ἓνα Κοπέρνικο, ἓνα Σαίξπηρ, ἓνα Δάντη, ἓνα Νεύτωνα, ἓνα Μέντελ ἢ ἓνα Δαρβίνο» (*"The dilemma of inter-racial relations"*, *"The Mankind Quarterly"*, τόμ. VI, τεύχ. 4, Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1966, σσ. 183-201). Προσωπικὰ δὲν εἶμαι τόσο ἀπαισιόδοξος. Περιθώρια γιὰ βελτίωση τοῦ γενικώτερου ἐπιπέδου τῶν νέγρων σίγουρα ὑπάρχουν. Σ' αὐτὸ ἴσως θάπρεπε ὅλοι τοὺς νὰ προσβλέπουν στὴν δική τους τελείωση. Ὅτιδῆποτε ἄλλο θ' ἀποτελοῦσε ματαιοπονία: ὁ κάθε νουνεχὴς ἄνθρωπος θὰ συνεχίσῃ νὰ μελετᾷ τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐνστερνίζεται τὶς ἀξίες της καὶ ν' ἀναζητᾷ σ' αὐτὲς κάτι ἀπ' τὸν χαμένο του ἑαυτὸ παρὰ τὶς ὅποιες ἀντιρρήσεις τοῦ κ. Μπερνάλ, τοῦ καταγέλαστου κ. Τζέφρις ἢ τοῦ διεθνῶς ἀγνώστου Σεῖχ Ἀντὰ Ντιόπ.

Ἐρχόμενος τώρα στὸ γενικώτερο θέμα τῆς «ἀναβαθμίσεως» τοῦ ρόλου τῶν νέγρων στὴν παγκόσμια ἱστορία, καὶ πάλι ἔχω νὰ παρατηρήσω πὼς οὔτε κι' αὐτὸ εἶναι τίποτε τὸ καινούργιο. Τὸ Μπι-Μπι-Σι εἶχε ἤδη στὶς 30 Ὀκτωβρίου 1966 ἀναφερθεῖ στὰ ἄρθρα τοῦ Τζούλιαν Χάρττ στοὺς «Λὸς Ἀντζελες Τάιμς» μὲ τίτλο *"Negro-American Now Establishing His Place in History"*. Οἱ «φιλότιμες» προσπάθειες τῶν νεγρόφιλων ἐρευνητῶν νὰ παρουσιάσουν τὸ Πυθαγόρειο θεώρημα ἢ τὴν γεωμετρία ὡς νεγρικὲς ἐπινοήσεις ξεκινᾷ τουλάχιστον ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτή. Ὁ καθηγητὴς Μέλβιλ Χέρσκοβιτς τὴν ἴδια ἐποχὴ δήλωνε: «Ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι μπορεῖ νὰ δειχθῇ ὅτι ὁ νέγρος ἔχει ἓνα ἀξιόλογο παρελθόν· ἐὰν αὐτὴ ἡ ἰδέα ἀρχίσει νὰ γίνεται γενικώτερα παραδεκτὴ, δὲν θὰ ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδέα ἓνα πρακτικὸ μέτρο πού θὰ ἔτεινε στὴν ἐξάλειψη τῶν φυλετικῶν προκαταλήψεων;». Ὁ Carleton Putnam στὸ βιβλίο του *"Race and Reason"* (Public Affairs Press, Washington, D.C., 1961) δὲν παρέλειψε νὰ κατακρίνῃ αὐτὸ τὸν τρόπο σκέψεως, πού δὲν βοηθοῦσε τὴν ἐλευθέρη ἐρευνα, παρὰ ἐξυπηρετοῦσε ἀνομολόγητους πολιτικούς σκοποὺς. Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ μὲ τὸ γνωστὸ δηκτικὸ βρεταννικὸ χιοῦμορ ὁ Peter Simple ἀπὸ τὶς στήλες τῆς «Νταίηλυ Τέλεγκραφ» (6 Ἰουλίου 1966) ἔγραφε: «Ξέρατε μήπως, ὅτι ὁ νέγρος ἐπαιξε σημαντικὸ ρόλο στὴν δημιουργία τῆς Μά-

γκνα Κάρτα; Ξέρατε άραγε, ότι ο νέγρος έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ήττα της 'Ισπανικής 'Αρμάδας, στην Γαλλική και Ρωσική επανάσταση, στην άνοδο του Βρετανικού συνδικαλιστικού κινήματος και στην 'Ιρλανδική εξέγερση του Πάσχα του 1916;».

Οί νεγρολάγνοι έρευνητές δέν μπορούν νά μάς εξηγήσουν, πώς οί νέγροι --- παρά τίς τόσες άνακαλύψεις και έφευρέσεις πού τούς φορτώνουν --- δέν είχαν δική τους γραφή, δική τους γραμμένη ίστορία, δικά τους βιβλία. Δέν μάς άναφέρουν κάποιους νέγρους φιλοσόφους, ποιητές, καλλιτέχνες, ιστορικούς. 'Αλλ' άν δέν μπορούν ν' άναφερθούν σέ τέτοιες περιπτώσεις, πρós τί οί άλαλαγμοί γιά κάποια μεγάλη συμβολή τών νέγρων στόν παγκόσμιο πολιτισμό; Δέν κατανοούν οί νεγρολάτρες αúτοι, ότι άνεμίζοντας πάντα κι' όπου βρεθούν την σημαία της συνωμοσίας τών λευκών σέ βάρος τών μαύρων, δέν πρόκειται νά γίνουν πιστευτοί; Γιατί ποιός σοβαρός έρευνητής θά πιστεύσει, πώς ή Κλεοπάτρα ήταν μαύρη, ό Πλάτων, ό Σωκράτης και ό Μπετόβεν έπίσης;

Στίς αίτίαισεις τών νεγρομάνών μπορεί κάποιος νά παρατηρήσει, ότι ύπάρχει μιá συγκινησιακή έμμογή στην ιδέα της φυλής και του αίματος. Οί νεγρομανείς έρευνητές άνάγουν τά πάντα στην ιδέα της φυλής προσπαθώντας ύπομονετικά νά βρούν κάποιο νέγρο πρόγονο στο γενεαλογικό δένδρο κάποιου έπιφανούς λευκού. 'Η έμμογή αúτη, πού καταλήγει σέ ιδεοληψία, δέν άποδεικνύει τίποτε άλλο παρά τό ότι οί έρευνητές αúτοι είναι στόν ίδιο βαθμό ρατσιστές, όπως οί φανατικώτεροι τών λευκών. Μόνο πού έχουν άντικαταστήσει τίς λέξεις «λευκή άνωτερότης» μέ τίς λέξεις «νεγρική άνωτερότης». Και στην μιá και στην άλλη περίπτωση, ό ανθρώπιнос πολιτισμός άνάγεται σ' ένα και μοναδικό παράγοντα, τόν παράγοντα φυλή. 'Η ίστορία έχει δείξει όμως καθαρά τό πού μπορούν νά όδηγήσουν τέτοιες ύπεραπλουστεύσεις...

Τό όλο θέμα έχει και τήν άκαδημαϊκή πλευρά του: έχει γίνει της μόδας τά τελευταία χρόνια, στά άμερικανικά πανεπιστήμια τούλάχιστον, νά παραμελούνται οί κλασσικές σπουδές και νά δίδεται μεγαλύτερο βάρος στις λεγόμενες... "Black Studies". "Όπως ήτο φυσικό, ή αντίδραση στην προσπάθεια τούτη ύπήρξε ή ίδρυση της "National Association of Scholars", ή όποία δίδει μάχη στην κυριολεξία γιά τίς κλασσικές σπουδές. 'Η έν λόγω ένωση άκαδημαϊκών έχει επανειλημμένα διακηρύξει, ότι ή έμμογή κάποιων γιά δήθεν άναβάθμιση του ιστορικού ρόλου τών νέγρων και γιά περισσότερη έμφαση στις λεγόμενες «μαύρες σπουδές» δέν έχει μόνο όδηγήσει σέ παραμέληση τών κλασσικών σπουδών --- οί όποίες άποτελούν τήν βάση του πολιτισμού --- αλλά και σέ μιá άνευ προηγουμένου πτώση του έπιπέδου σπουδών σέ πολλά πανεπιστήμια.

Νομίζω, ότι οί διάφοροι έρευνητές και «έρευνητές», διδάκτορες, και ύποψήφιοι διδάκτορες, πού προσπαθούν έγνωσμένα νά επιφέρουν τήν μείωση του ιστορικού και πολιτιστικού ρόλου του 'Ελληνισμού, μάλλον «άκίνητα διώκουν». 'Η προσπάθειά τους είναι καταδικασμένη σέ άποτυχία, όχι διότι φορτώνουν περγαμηνές και περισσή δόξα στις πλάτες μιās φυλής, της νεγρικής, πού δέν τίς δικαιούνται, αλλά διότι ή προσπάθειά τους στηρίζεται στην διαστρέβλωση και τήν άπόκρυψη της αλήθειας.

Μετά τιμής

Μιχαήλ Γ. Δανίκας

Δρ. Μηχανολόγος Μηχανικός

Γενεύη, 'Ελβετία

Ἑλληνισμός, Ἰουδαϊσμός καὶ Χριστιανισμός

Ἀξιότιμε κύριε Λάμπρου,

Μὲ ἀφορμὴ τὸν γόνιμο προβληματισμὸ πού δημιούργησε τὸ βαθυστόχαστο ἄρθρο τοῦ Κ. Πλεῦρη ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἑλληνισμός καὶ Χριστιανισμός» («Δαυλός», τ. 121, Ἰανουάριος 1992) ἃς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ διατυπώσω τὶς ἀκόλουθες παρατηρήσεις.

Ὁ χαρακτήρας τῆς ἐβραϊκῆς διεισδύσεως στὴν Ἑλληνικὴ ζωὴ, μιᾶς διεισδύσεως πού προσλαμβάνει διαβρωτικὴ-φθοροποιὸ μορφή, δὲν εἶναι ἀπλός. Εἶναι ἀντίθετα πολὺπλευρος καὶ πολυδιάστατος, ἀποκτᾷ δηλαδὴ τόσα προσωπεῖα ὅσες εἶναι καὶ οἱ μέθοδοι στὶς ὁποῖες ὁ διεθνὴς σιωνισμός εἶναι σὲ θέση νὰ καταφύγει, προκειμένου νὰ συντελεσθεῖ ἡ κυρίαρχη ἐπιδίωξή του, πού δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν παγκόσμια ἐπικράτηση, καθ' ὅσον θὰ ἔχει ὁλοκληρωθεῖ ἡ ἐκφυλιστικὴ διαδικασία ἀποδυναμώσεως τοῦ παγκόσμιου Ἑλληνικοῦ τρόπου σκέπτεσθαι.

Ἀθόρυβα ἀλλὰ ἀποτελεσματικὰ ἡ σιωνιστικὴ δράση ἐπενέβη καὶ ἀλλοτρίωσε τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοὺς πρώτους κιόλας μεταχριστιανικοὺς αἰῶνες, διαποτίζοντας μὲ τὸν ἰουδαϊκὸ δογματισμὸ τὸ ἰδεολογικὸ περιεχόμενο τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἐνσταλάζοντας στὸν πυρῆνα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας τὰ σπέρματα τῆς παρακμῆς ὁ ἐβραϊσμός εὐθύνεται κατὰ ἓνα μεγάλο μέρος γιὰ τὴν μετέπειτα φθίνουσα πορεία τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καθὼς καὶ γιὰ τὸν τελικὸ ἐκφυλισμὸ του. Ἡ διαχρονικὴ ἄλλωστε σύμπραξη καὶ συμπόρευση τοῦ χριστιανικοῦ ἱερατείου (λιγότερο τοῦ Ὀρθόδοξου καὶ περισσότερο τοῦ Καθολικοῦ) μὲ τὸν ἐβραϊσμὸ εἶναι τόσο ἐμφανής, ὥστε ἐξανεμίζει κάθε ἀπόπειρα κάποιων ἐκκλησιαστικῶν κύκλων νὰ ἀποκρύψουν καὶ νὰ ἀνασκευάσουν τὶς κατηγορίες πού ἀποδίδονται στὸν Χριστιανισμὸ γιὰ συναλλαγὴ μὲ τὸν σιωνισμό.

Ὅταν οἱ ἀμαθεῖς χριστιανοὶ συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ καὶ οἱ διαβρωμένοι ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴν προπαγάνδα καθοδηγητὲς τοὺς γκρέμιζαν καὶ ἔκαιγαν μοναδικὰ καὶ ἀνεπανάληπτα μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος τόσο στὴν Ὀλυμπία ὅσο καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο, διεκπεραίωναν - ἐκούσια εἴτε ἀκούσια - τὸ ἔργο τοῦ ἰουδαϊσμοῦ, τὸ ὁποῖο ἐπικεντρωνόταν σὲ μία

προσπάθεια ἀποκρύψεως τῆς ζωτικῆς συμβολῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴ γέννηση τῆς πολιτιστικῆς καὶ ἐν γένει πνευματικῆς δημιουργίας. Ἡ ἐπίδραση τῆς ἐβραϊκῆς συνωμοσίας μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ὄχι μόνον δὲν ἐλαχιστοποιήθηκε, ἀλλὰ ἀντίθετα ἔγινε ἀκόμη πιὸ αἰσθητὴ, ἀποκρυσταλλώνοντας κάποια ἐμφανῆ κατάλοιπα τοῦ ἐβραϊσμοῦ στὴ χριστιανικὴ φυσιογνωμία. Κατανοώντας τὴν προφανῆ αὐτὴ πρόσμιξη, πού γνωρίζει τὴν ἀποκορύφωσή της στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ ἀναγνώστης δικαιώνει τὶς διακηρύξεις τοῦ Ἀ. Ρόξενμπεργκ σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες: «Ὁ Χριστιανισμός, σὰν θρησκευτικὴ διδασκαλία ἀντιπροσωπεύει μία τάση πολιτικὴ καθαυτὸ προλεταριακὴ καὶ μηδενιστικὴ».

Ἐκτοτε ἡ ἱστορικὴ μετάβαση ἀπὸ τὸν ἀρχέγονο «εὐαγγελικὸ κομμουνισμό» στὴ σημερινὴ κατάσταση τοῦ ἀστικοποιημένου χριστιανικοῦ κόσμου, ὅπου σχεδὸν πάντοτε ἡ ἐγκόσμια ἐκκλησία ὑπηρετεῖ τὸ ρόλο τοῦ στυλοβάτη τῶν συμφερόντων τοῦ συστήματος, ἀποδεικνύει τὴν διαπίστωση τῆς ἐβραϊκῆς προελεύσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἀναφερόμενοι ὡστόσο στὸ ζήτημα τῆς ἰουδαιοχριστιανικῆς συμπλεύσεως, πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι σὲ καμμία περίπτωσιν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ παραβλέψει καὶ νὰ μὴν σεβασθεῖ τὴ συμβολὴ κάποιων φωτισμένων κληρικῶν στὴν ἐπιζητούμενη ἐθνικὴ ἀφύπνιση, προσφορά πού συχνὰ εἶχε ὡς τίμημά της ἓνα βαρὺ φόρο αἵματος, ὅπως συνέβη στὴν περίπτωσιν τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε' καὶ ἀμέτρητων ἄλλων μορφῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ὁφείλουμε ὅμως νὰ διαχωρίσουμε τὶς σεβαστὲς αὐτὲς προσωπικότητες ἀπὸ μία γενικὴ θεώρηση τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, πού διακρίνεται γιὰ τὴν ἐβραϊκὴ της καταγωγὴ.

Παρὰ δὲ τὸν ρόλο τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι διατείνονται ὅτι ἐκπροσωποῦν μία πραγματικὰ ἀντιεβραϊκὴ τάση καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο προσδίδουν στὸ χριστιανισμὸ τὴν ἰδιότητα τῆς ἀντιεβραϊκῆς θρησκείας. Ὅμως ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ χριστιανισμοῦ δὲν εἶναι ἡ ἀπόρριψη τῆς ἐβραϊκῆς ἐξουσιαστικῆς σκέψεως, ἀλλὰ ὁ ἐκχριστιανισμὸς τῶν ἐβραίων στὸ θρησκεῖμα. Ὁ

προσηλυτισμός των έβραίων στο χριστιανικό ιδεολόγημα λειτουργεί ως «συγχωροχάρτι» για τον «περιούσιο λαό», για τον απλό λόγο ότι ο ιουδαιοχριστιανισμός ούδέποτε είχε τη θέληση — τη δύναμη τη διέθετε — να θέσει όριστικό φραγμό στις σιωνιστικές προσδοκίες.

Η συνειδητή επιδίωξη για την πολύπλευρη εξύψωση του ανθρώπινου όντος αναμφισβήτητα συνετέλεσε στην έσωτερική διαφοροποίηση της ανθρώπινης ύπαρξης από το περιβάλημα της χριστιανικής ήθικης, ή οποία με την επίκληση της οικουμενικής αγάπης, τη διδασκαλία του οίκτου και την αποθέωση του αδυνάτου αντιμάχεται με σφοδρότητα τις γνήσιες ήρωικές αξίες του Έλληνικού Κόσμου, έχοντας παράλληλα παραβιάσει τον αιώνιο νόμο που διέπει τις αρχές και τις αξίες της Φύσης. Όταν ο Φ. Νίτσε υποστηρίζει, ότι «οί έβραίοι είναι ο πιο καταστροφικός λαός στην παγκόσμια ιστορία, έχουν παραποιήσει το ανθρώπινο είδος σε τέτοιο βαθμό, που άκόμη και σήμερα ο χριστιανός μπορεί να αισθάνεται άντιεβραϊός, χωρίς να συνειδητοποιεί ότι ο ίδιος άποτελεί την τελική έβραϊκή συνέπεια», δίνει την άπάντηση σε κάθε καλοπροαίρετο που επιδιώκει να εξαγνίσει την χριστιανική πλάνη από την έβραϊκή εξουσιαστική σκοπιμότητα.

Η τάση των ανθρώπων κοινωνιών να απορρίπτουν κάθε τι που υπερβαίνει τα όρια της λογικής, καθώς και η αντίληψη που διαφεύγει από το φάσμα των αισθήσεων, έγιναν η βασική αίτια της άμφισβήτησεως των ιουδαιοχριστιανικών μυθοπλασιών της «Βίβλου». Η τάση αυτή απέκτησε έντονότερο προσανατολισμό και αναπτύχθηκε περίπου το 1800 με επίκεντρο των φιλοσοφικών διεργασιών τις Θεολογικές Σχολές της Γερμανίας, όπου άνήσυχοι σπουδαστές — που συνιστούσαν την «Ανώτερη Κριτική Σχολή» — έθεσαν υπό άμφισβήτηση την ιστορικότητα της Βίβλου. Βαθεία μελέτη και εξαντλητική άνάλυση του περιεχομένου τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης κατέδειξαν ότι η προέλευση της Βίβλου άνάγεται σε λαϊκά μυθεύματα και σε δοξασίες των ιουδαίων, ενώ η πρόσμιξη των έβραϊκών στοιχείων με την άποδοχή υπερφυσικών φαινομένων — κάτι το όποιο θεωρείται ως άφετηρία για την άναγνώριση του άποκρυφισμού — είναι ιδιαίτερα έμφανής.

Άλλωστε άπέναντι στον Έλληνισμό ο ιουδαιοχριστιανισμός ιστορικά έκδηλώθηκε και έδρασε ως έξης:

I. Διαμόρφωσε έναν κώδικα έπιφανειακής άντιγραφής των ήθικών προβληματισμών Έλλήνων φιλοσόφων και ίδίως του Σωκράτη. Στο σημείο αυτό άποκαλύπτεται η άνωτερότητα του ελληνικού κόσμου άφου τις αρχές εκείνες και τους κανόνες τους όποιους επέβαλε η θρησκεία του Ίησου στους πιστούς της να άκολουθήσουν, επικαλούμενη τη δογματική τους άφοσίωση, ο ελληνισμός τις τηρούσε, και μόνο από άπλή εύσυνειδησία, χιλιάδες χρόνια νωρίτερα.

II. Καταδίωξε μετά μανίας και μίσους, όπως προαναφέρθηκε, κάθε γνήσιο ελληνικό δημιούργημα ως είδωλολατρικό, άναδεικνυόμενος κατ' αυτό τον τρόπο στον πλέον άδυσώπητο συκοφάντη και έχθρο του Έθνους μας.

III. Άναγορεύθηκε σε μονοθεϊστικό δόγμα, όταν αιώνες νωρίτερα οί άρχαιοι Έλληνες θεμελίωσαν με τις θρησκευτικές έμπειρίες τους την ύπόσταση του Άγνωστου Θεού και η ίσχυρή τάση ένός αξιόλογου πυρήνα άρχαιοελλήνων φιλοσόφων διατύπωνε το αίτημα να άπεγκλωβισθεί η θρησκευτική λατρεία από το περιορισμένο πλαίσιο των ζωικών θυσιών, που ήταν άντιπροσωπευτικό δείγμα έπιφανειακής θεώρησης, σε συνάρτηση με την έπίμονη άναζήτηση του Πλάτωνα στα άδυτα του Φιλοσοφικού Μονοθεϊσμού, προλειανοντας ούσιαστικά το έδαφος για τη γέννηση μιās Άνώτερης Έθνικής Θρησκείας.

Με γνώμονα τα άνωτέρω δεδομένα και λαμβανομένου ύπ' όψη του διεθνιστικού χαρακτήρα του χριστιανισμού, του δογματισμού του ιερατείου καθώς και της έμπορικοποίησεως των λατρευτικών έκδηλώσεων, καθίσταται άναγκαίο να ένθυμηθούμε τις διακηρύξεις του Προφήτη του Έλληνισμού Περικλή Γιαννόπουλου: « Έλληνική Φυλή, δέν σε έσωσε ο Χριστιανισμός, αλλά ο Έλληνισμός Σου όπως και αυτός θα σε σώσει στο Μέλλον. Και μόνον Αυτός».

Μετά τιμής

Ίωάννης Χαραλαμπίδης

Δημοσιογράφος

Κολοκοτρώνη 49Α

132 31 ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ

‘Ο Κάδμος, οί Φοίνικες καὶ τὸ ‘Ελληνικὸν ‘Αλφάβητον

Κύριε διευθυντά,

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὸ ἰσχυρότερον ἐπιχείρημα τῶν φοινικιστῶν εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὴν «*Ἱστορίαν*» τοῦ ‘Ηροδότου ὑπάρχει γραμμένο, εἴτε ἀπὸ τὸν ἴδιον εἴτε ἀπὸ νοθευτάς του, ὅτι ὁ ἱδρυτὴς τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Θηβῶν Κάδμος εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Βοιωτίαν μὲ «Φοίνικας», οἱ ὅποιοι ἐδίδαξαν εἰς τοὺς ‘Ελληνας τὴν «φοινικικὴν» γραφὴν, δηλ. τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Κατ’ ἀρχὰς θὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἡ οἰκοδόμησις τῶν ἀρχαίων Θηβῶν καὶ τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Κάδμου ἐγένετο πολὺ πρὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμε αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ τὸν ἀκριβὴ χρόνον, διότι δὲν εἶναι τοῦ παρόντος. Θὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅμως, ὅτι αἱ ἀρχαῖαι Θῆβαι δὲν ἐπῆραν μέρος λόγῳ καταστροφῆς τὴν ὁποίαν εἶχαν ὑποστῆ.

Αἱ πρῶται ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαί, αἱ ὁποῖαι ἔφεραν εἰς τὸ φῶς μέρος τῶν ἀρχαίων Θηβῶν καὶ τμῆμα τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Κάδμου, ἐγέναν ἀπὸ τὸν ‘Αντώνιον Κεραμόπουλον. Κατ’ αὐτὰς ἀνευρέθησαν ἀμφορεῖς καὶ ἀγγεῖα, τῶν ὁποίων ἡ κατασκευὴ ἐχρονολογήθη γύρω εἰς τὸ 1500 π.Χ. Τὰ ἀγγεῖα καὶ οἱ ἀμφορεῖς ἔφεραν ἐπιγραφὰς μὲ γραμμικὴν γραφὴν τύπου Β. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐπανελήφθησαν μετὰ τὸν Β’ Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ ἀπεκαλύφθη ὅλο τὸ ἀνάκτορον τοῦ Κάδμου, τὸ ὁποῖον ἐθεωρήθη τὸ μεγαλύτερον τῶν ἄλλων μυκηναϊκῶν. Εἰς ἀνασκαφάς, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τότε Θ. Σπυροπούλου, ἀπεκαλύφθη τὸ ἀρχεῖον τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Κάδμου μὲ πολλὰς πινακίδας τῆς γραμμικῆς γραφῆς Β.

‘Η ἱδρυσις τῶν ἀρχαίων Θηβῶν ὑπὸ τοῦ Κάδμου καὶ ἡ οἰκοδόμησις τῶν ἀνακτόρων του ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν πολὺ ἀρχαιοτέραν. ‘Ο ‘Ηρόδοτος, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη εἰς ‘Αλικαρνασσὸν τὸ 485 π.Χ., ὑπολογίζει ὅτι ὁ Κάδμος ἦλθεν εἰς τὴν Βοιωτίαν χίλια ἑξακόσια ἔτη πρὶν ἀπ’ αὐτόν, δηλ. τὸ ἔτος 2000 π.Χ. περίπου. Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τῆς χρονολογίας αὐτῆς. Θὰ τονίσωμεν ὅμως, ὅτι εἶναι ἀρχαιολογικῶς ἀποδεδειγμένον, ὅτι αἱ ἀρχαῖαι Θῆβαι ἀνέπτυξαν ἐξαιρετικὸν μυκηναϊκὸν πολιτισμὸν καὶ ἐχρησιμοποιοῦν τὴν γραμμικὴν γραφὴν Β ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι μυκηναϊκαὶ πόλεις καὶ ὅχι τὰ «φοινικικὰ γράμματα», τὰ ὁποῖα δῆθεν ἔφεραν οἱ «μετὰ τοῦ Κάδμου ἐλθόντες Φοίνικες». ‘Ο ‘Ηρόδοτος ὑποστηρίζει, ὅτι εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ ‘Απόλλωνος ‘Ισμηνίου εἶδε τρίποδα «μὲ γράμματα τῆς ἐποχῆς τοῦ Κάδμου», ὑπονοῶν «φοινικικὰ» (*Ἱστορία* F 58).

Τὸ ἱερὸν τοῦ ‘Ισμηνίου ‘Απόλλωνος εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ ‘Ισμηνίου λόφου. ‘Ο λόφος αὐτὸς εὐρίσκετο πάλιν ἔξω τῶν ἀρχαίων Θηβῶν. ‘Ο τρίπους, τὸν ὁποῖον εἶδε ὁ ‘Ηρόδοτος καὶ ὁ ὁποῖος ἔφερε ἐπιγραφὴν μὲ φογγικὴν πλέον γραφὴν, ἀνῆκε εἰς τὴν μεταμυκηναϊκὴν ἐποχὴν, πολὺ ἀπέχουσαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κάδμου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐποχὴν εἶχον πλέον οἱ ‘Ελληνες ἐγκαταλείψει τὴν γραμμικὴν γραφὴν Β καὶ ἐχρησιμοποιοῦν ἰδικὸν τῶν φογγικῶν σύστημα γραφῆς.

Μετὰ τιμῆς

Καλλιόπη ‘Αναγνωστοπούλου

Κερκύρας 55, Κυψέλη

‘Απέλαση Χαμιδιανῶν-‘Ελλήνων τῆς Συρίας

Κύριε διευθυντά,

“Οταν ὁ ‘Ελληνισμὸς ξεσηκώνεται σ’ ὅλο τὸν κόσμον, ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ ‘Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως ἀπελαύνει 3 ‘Ελληνες τῆς Συρίας, γιατί εἶχαν τὸ θράσος νὰ διατηρήσουν τὴν ‘Ελληνικότητά τους! Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ‘Ελληνες, ποὺ τὰ ὀνό-

ματά τους εἶναι Φαῆξ Κουκλῆς (Φώτης Κουκλάκης), Χασάν Μπαντούρ (Γιάννης Μπαντουράκης) καὶ Χουσεῖν Μωχάμετ (Δημήτρης Χαϊδαράκης), εἶναι ἀπὸ τὸ Χαμιδιὲ τῆς Συρίας, ὅπου ὑπάρχουν 4.000 ‘Ελληνες καταγόμενοι ἐκ Κρήτης, βιαίως ἐξισλαμισθέντες καὶ κρυπτοχριστιανοί. Οἱ

Χαμιδιανοί διατηρούν τὰ Ἑλληνικά ἤθη καὶ ἔθιμά τους, ἀνεπίσημα τὰ Χριστιανικά ὀνόματά τους καὶ στὴν ψυχὴ τους τὸ ὄραμα τῆς Ἑλλάδος. Τὰ δὲ παιδιά τους ὁμιλοῦν ἀπταιστως τὴν Κρητικὴν διάλεκτο.

Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους βρῆκε νὰ ἀπελάσει τὸ Ὑπουργεῖο Δημοσίας Τάξεως; Λὲς καὶ εἶναι πρόβλημα γιὰ τοὺς Ἑλληνες ἐργαζόμενους, τὸ νὰ δουλεύουν στὴν Ἑλλάδα ἑκατὸ ἀδελφία τους ἀπὸ τὸ Χαμιδιέ. Τὴν στιγμὴ μάλιστα πού ἔχουν κατακλύσει τὴν πατρίδα μας 300.000 ξένοι ἐργάτες. Τέ-

λος ἀπευθύνουμε τὰ θερμά μας συγχαρητήρια στὸν διοικητὴ καὶ τοὺς ἄνδρες τοῦ IB Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀγίου Ἰωάννη Ρέντη, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς εἰκοσαήμερου κρατήσεως τῶν Ἑλλήνων ἀδελφῶν μας ἀπὸ τὴν Συρία, τοὺς συμπεριφέρθηκαν ἀνθρώπινα καὶ ἑλληνικά. Εὖγε τους.

Μετὰ τιμῆς

Δημ. Ν. Πάνου

Πρόεδρος ΚΕΜΕ

Σίνα 10, 106 72 Ἀθήνα

Μπορεῖ ἐσὺ νὰ γίνης ὁ «κρίσιμος παράγων»

Κύριε διευθυντά,

Ὁ Ἑλληνισμὸς περνᾷ τὴν κρισιμότερη φάση του καὶ ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται τὸ ἂν αὐτὸ τὸ ἔνδοξο ἀλλὰ ἄτυχο ἔθνος θὰ συνεχίσει τὴν μακραίωνη ἱστορία του. Αὐτὴ τὴν ὥρα, πού οἱ ἀπειλὲς κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ πολλαπλασιάζονται, δυστυχῶς ἐμεῖς βρισκόμαστε σὲ μιὰ φάση παρακμῆς, πού μόνο μὲ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ Βυζαντίου μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ. Οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι βέβαια εἶναι ὅλοι αὐτοὶ οἱ βιολογικὰ καὶ ἠθικὰ παρηκμασμένοι πολιτικοὶ πού μᾶς διοικοῦν. Αὐτὸ τὸ βλέπεις καὶ μόνος σου, τὸ διαβάζεις στὶς ἐφημερίδες, τὸ ἀκοῦς στὸ ραδιόφωνο καὶ στὶς συζητήσεις. Ὅμως ὅσο ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τί ζητᾶμε, τόσο θὰ δίνουμε τὸ δικαίωμα στοὺς πολιτικούς νὰ λένε: «Μπορεῖ ὥς τώρα νὰ κάναμε λάθη, ἀλλὰ, ἂν τώρα μᾶς ξαναψηφίσετε, θὰ σᾶς σῶσουμε σίγουρα!»

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ πρόσωπα, οὔτε μποροῦμε οὔτε θὰ ἦταν σωστὸ ἀπὸ τώρα ἓνας νὰ ὑποδείξει στοὺς πολλοὺς ποιοὺς νὰ ἐμπιστευθοῦν. Γιὰ τοὺς θεσμοὺς ὅμως μποροῦμε: Πρῶτα ἀπ' ὅλα αὐτὸ τὸ ἰδιόρρυθμο καθεστῶς «Κοινοβουλευτικῆς Δικτατορίας» δὲν μπορεῖ νὰ συνεχισθεῖ. Οἱ βουλευτὲς εἶναι ὑπάλληλοι τοῦ λαοῦ καὶ συνεπῶς πρέπει νὰ ὑπακούουν στὴν λαϊκὴ θέληση. Σήμερα μποροῦν νὰ λένε μεγάλα λόγια πρὶν τὴν ἐκλογὴ τους καὶ νὰ μὴν τὰ τηροῦν μετὰ, γιατί δὲν μποροῦν νὰ ἀνακληθοῦν πρὶν τὴ λήξη τῆς τετραετίας. Τὸ πρῶτο λοιπὸν πού πρέπει νὰ ζητᾶμε, εἶναι νὰ καθιερωθεῖ ἡ ἀνακλητότητα τῶν βουλευτῶν. Ἔτσι οἱ πολιτικοὶ θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ εἶναι εἰλικρινεῖς: ἢ νὰ ὑλοποιοῦν τὰ ὅσα ἔταξαν ἢ

νὰ μὴν τάζουν πράγματα πού δὲν μποροῦν νὰ ὑλοποιήσουν.

Δεύτερον, αὐτὸ τὸ ὄργιο τοῦ ρουσφετιοῦ καὶ τῆς ἀναξιοκρατίας πρέπει νὰ «κοπεῖ μὲ τὸ μαχαίρι». Αὐτὸ τὸ «δὲν γίνεται ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη» πρέπει νὰ τὸ ξεχάσουμε, ἂν θέλουμε νὰ ἐπιζητήσουμε σὰν ἔθνος. Ἀλλὰ ἔθνη μποροῦν νὰ περιμένουν. Ἐμεῖς ὄχι! Τὸ δεύτερο λοιπὸν πού πρέπει νὰ ζητᾶμε εἶναι: ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗ.

Ἐπειτα πρέπει νὰ ἀλλάξει αὐτὴ ἡ ἀπαράδεκτη κατάσταση, ὅπου τὸ κράτος ἔχει μόνο ἀπαιτήσεις, ὄχι ὅμως ὑποχρεώσεις. Χτυπητὸ παράδειγμα: Σὲ καιρὸ πολέμου θὰ κληθοῦν ὅλοι οἱ Ἑλληνες νὰ προσφέρουν καὶ τὴν ζωὴ τους ἀκόμη, γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν πατρίδα. Τότε θὰ βρεθοῦν πολλοί, πού θὰ ποῦν: «Ὅταν ἦταν εἰρήνη, αὐτὴ ἡ πατρίδα δὲν φρόντισε νὰ μοῦ δώσει οὔτε λίγα τετραγωνικὰ μέτρα γῆς, γιὰ νὰ ἔχω τὸ δικό μου σπίτι. Δὲν ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸ ἂν μποροῦσα νὰ πληρώσω τὸ ἐνοίκιο. Δὲν φρόντισε νὰ μοῦ ἐξασφαλίσαι οὔτε ἓνα πιᾶτο φαί τὴν ἡμέρα καὶ μὲ ἄφησε νὰ βασανίζομαι ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς ἀνεργίας. Τώρα μὲ ποῖο δικαίωμα μοῦ ζητᾷ νὰ προσφέρω τὴν ζωὴ μου γιὰ χάρις της;». Τὸ τρίτο πού πρέπει νὰ ζητᾶμε λοιπὸν εἶναι: Ἀν ἡ Πατρίδα θέλει νὰ τὴν ἀγαποῦν τὰ παιδιά της, πρέπει αὐτὴ νὰ δείξει πρῶτη τὴν ἀγάπη της. Καὶ ἡ ἀγάπη τῆς Πατρίδας ἐκδηλώνεται μὲ μιὰ χούφτα γῆ!

Τέταρτον, πρέπει νὰ σταματήσει αὐτὸ τὸ ὄργιο παραπληροφόρησης. Ὅλοι τὸ ξέρουμε, ὅτι τὰ δελτία εἰδήσεων εἶναι κομμένα καὶ ραμμένα στὰ μέτρα τῆς ἐκάστοτε κυβέρνησης. Γιὰ νὰ μάθει κανεὶς τὴν ἀλή-

θεια, πρέπει να αγοράσει 2-3 εφημερίδες και να βγάλει τον μέσο όρο! Τò τέταρτο πράγμα λοιπόν που πρέπει να ζητάμε είναι: 'Αντικειμενική πληροφόρηση. Τò τί θά ειπωθεί στις ειδήσεις να μην αποφασίζεται από έναν άνθρωπο του κόμματος. Θά μπορούσε π.χ. να αποφασίζεται από μιά διακομματική επιτροπή, τής οποίας τὰ μέλη θά εκλέγονται από τήν Βουλή, και όλα τὰ έντος Βουλής κόμματα θά συμμετέχουν με τόν ίδιο αριθμό αντιπροσώπων.

Τò πέμπτο πράγμα που πρέπει να ζητάμε είναι: Οί ήγέτες να δίνουν πρώτοι τò παράδειγμα. Δεν μπορεί να ζητούν από τόν λαό λιτότητα και αυτοί να ζουν στη χλιδή. Δεν γίνεται να μιλούν για ίση μεταχείριση και τὰ παιδιά τους να υπηρετούν τή θητεία (όταν υπηρετούν!) διπλα στο σπίτι. "Ας θυμηθούν, τί έκανε ó Μέγας 'Αλέξανδρος, όταν τò νερό στην έρημο δεν έφθανε για όλους.

Τὰ άλλα έθνη μπορεί να έχουν πολύ πλούτο ή ισχυρούς προστάτες ή πολύ πληθυσμό. 'Εμείς δεν έχουμε τίποτα απ' αυτά. 'Η ποσότητα δεν είναι σύμμαχός μας. Τò

μόνο όπλο μας θά μπορούσε να είναι ή ποιότητα. Μόνο αν ξαναφέρουμε στη χώρα μας τήν πραγματική Δημοκρατία, θά μπορέσουμε να αντισταθούμε στους τιτάνες που μās επιβουλεύονται. Τò να έλθει όμως ή πραγματική Δημοκρατία δεν είναι κάτι που θά γίνει μόνο του. "Αν έμεις, ή βάση τής κοινωνίας, δεν πιστέψουμε ότι χρειάζονται αυτά τὰ στοιχεία, αν δεν προσπαθήσουμε να πείσουμε τούς άλλους, αν συνεχίζουμε να ψηφίζουμε τούς ποικιλόχρωμους πολιτικούς που ψηφίζαμε έως τώρα, φυσικά δεν πρόκειται ή Δημοκρατία να έλθει.

'Η 'Ελλάδα αυτή τή στιγμή ίσορροπεί στην κόψη του ξυραφιού. Και ó πιο άσημαντος τυχαίος παράγοντας μπορεί να καθορίσει, αν πέσει προς τήν φωτεινή ή τήν σκοτεινή πλευρά.

Μην έφησυχάζεις. Κάνε κάτι. Μπορεί έσύ να είσαι ó κρίσιμος παράγοντας!

Μετά τιμής

Γιάννης Δήμου

Γεωλόγος

64011-ΚΕΡΑΜΩΤΗ

Τηλέφωνο 0391-41910

«Έρμαφροδιτισμός» λόγω όρμονών στα τρόφιμα

Κύριε διευθυντά,

'Εκφράζω τήν άνησυχία μου για τόν αυξανόμενο βαθμό έρμαφροδιτισμού που διαπιστώνεται στην 'Ελλάδα —όπως και σε άλλες χώρες του κόσμου—, ó οποίος μάλιστα χαρακτηριστικά εκφράζεται και από τήν πολυεθνική εταιρεία UNISEX διαθέσεως ειδών ένδυμάτων. Οί άνθρωπομετρικές μεταβολές συνδεόμενες με τò φαινόμενο αυτό (άγόρια χωρίς έντονα άνδρικά φυσιολογικά χαρακτηριστικά ή κορίτσια χωρίς καμπύλες κ.λπ.) όφείλονται, μεταξύ άλλων, σε δύο κύριους λόγους· σύμφωνα και με τήν διεθνή έμπειρία: (α) στην φθορίωση του ύδατος που καταναλίσκεται στα άστικά κέντρα και (β) στην αυξανόμενη χρήση όρμονών στα είδη διατροφής, είτε αυτά παράγονται έγχωρίως είτε εισάγονται από τήν αλλοδαπή. 'Αντιλαμβάνεσθε άσφαλώς τόν κίνδυνο «ευνουχισμού» τών ιστορικών κοινωνιών με τίς μεταβολές αυτές, που ιδιαίτερα πλήττουν τò άνδρικό φύλο και, εισερχόμενες στην γενετική διαδικασία, έχουν ένα ραγδαίο εκφυλιστικό άποτέλεσμα. 'Από έλεγχο που έκανα με τήν

εταιρεία ύδρεύσεως ΕΥΔΑΠ, πληροφόρηθηκα ότι τò φθόριο και ή φθορίωση του ύδατος δεν χρησιμοποιείται για τόν καθαρισμό του ύδατος, πληροφορία που με καθησύχασε, διότι, αντίθετα, φθορίωση επιβλήθηκε σε άλλες ιστορικές κοινωνίες με τὰ άνωτέρω εκφυλιστικά άποτελέσματα.

'Ασφαλώς μεγάλο ρόλο στις δόλεθρες εκφυλιστικές μεταβολές αυτές έχουν οί όρμόνες που χρησιμοποιούνται στα είδη διατροφής, ή ένδεχομένως ύφίστανται και άλλοι λόγοι που θά μπορούσαν να έντοπισθούν και να άξιολογηθούν από τούς ειδικούς. Είναι έθνικώς και ιστορικώς έπιτακτική ή δημιουργία μιās νομοθεσίας άποφασιστικής, που θά συνέβαλλε στην θεραπεία του κακού αυτού, αλλά και στην δημιουργία μιās νέας γενεάς υγιών 'Ελλήνων άνδρών, ώστε ν' αναλάβουν τίς ιστορικές ευθύνες τους.

Μετά τιμής εξαίρετης

Μανώλης Μαρκάκης

Κοινωνιολόγος

Σπανοβαγγέλη 5, "Ανω 'Ιλισία

Ζηλοφθονία λόγω παγκοσμιότητας της 'Ελληνικής γλώσσας

Κύριε διευθυντά,

Ἐπιστολή ἀναγνώστου σας δημοσιεύθηκε εἰς τὸ τεύχος 120 (σελ. 6890) ἀναφέρεται εἰς τὸ «μῖσος» τῶν Ἑβραίων κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐπ' αὐτοῦ θὰ ἤθελα νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς:

α) Ὅπως κάπως μετριοπαθέστερος χαρακτηρισμός, ὅπως λ.χ. «ζηλοφθονία», ἄλλοτε ἐμφανῆς καὶ ἄλλοτε λανθάνουσα, θὰ ἦτο ἴσως ἀκριβέστερος.

β) Δὲν νομίζω, ὅτι μιὰ τέτοια ζηλοφθονία περιορίζεται μόνον στοὺς Ἑβραίους. Πληθαίνουν οἱ ἐνδείξεις, ὅτι αὐτὴ ἀπαντᾶται καὶ στοὺς Δυτικοευρωπαίους καὶ στοὺς Ἀμερικανούς [...].

Αὕτῃ ἡ διάχυτῃ καὶ μόλις ἀποκρυπτομένη ζηλοφθονία ὅλων καὶ ὄχι μόνον τῶν Ἑβραίων δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀσχετὴ μὲ τὸ φαινόμενον τῆς παγκοσμιότητος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, μὲ τὸ ὅτι δηλ. ἀκόμη καὶ σὲ ἓνα κοινὸν ἐπίτομον λεξικὸν τῆς Ἀγγλικῆς ἢ τῆς Γαλλικῆς ἢ τῆς Γερμανικῆς περιλαμβάνονται 3.000-5.000 ἑλληνικὲς λέξεις... Ὅπως ὀρθῶς δὲ παρατήρησε προσφάτως καὶ Ἑλλὴν γλωσσολόγος, δὲν εἶναι τόσον ὁ ἀριθμὸς ὅσον ἡ ποιότης καὶ τὸ ἐπίπεδον τῶν χρησιμοποιουμένων ἑλληνικῶν λέξεων, ἀφοῦ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς δι' αὐτῶν ἐκφράζονται οἱ ὑψηλότερες ἐννοίαι, οἱ ἀφηρημέναι κυρίως, τῆς Διανοήσεως, τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρω μερικές:

Ἄτομον, -ικός, Αἰσθητικὴ, -ικός, Ἀθλητισμός, -ικός, Ἀρμονία, Ἀστρονομία, Βίβλος, Βιβλιογραφία, Γεωμετρία, Γεωγραφία, Γυμναστικὴ, Δυναμικός, Ἡλεκτρισμός, -ικός, Ἡθος, -ικός, Θέατρον, Θεωρία, Κινητικὴ, Ἰδέα, Ἰδεαλισμός, Λόγος, Λογικὴ, Μελωδία, Μουσικὴ, Μαθηματικά, Μαγνητισμός, Οὐτοπία, Περίοδος, -ικός, Σύστημα, Τεχνολογία, Φαινόμενον, Φαντασία, Φιλοσοφία, Πολιτικὴ, Οἰκονομία, Ψυχολογία κ.λπ. κ.λπ. Εἰς αὐτὰς ὅς προστεθοῦν, θὰ ἔλεγα ἐγώ, καὶ τρεῖς «κατωτέρου» ἐπιπέδου μὲν, ἀλλὰ παγκοσμίως ἐπικρατήσαντες ὅροι, ὅπως ἡ *discothèque*, τὸ *horoscope* καὶ... τὸ *porno*! (Ἀκόμη καὶ αὐτό!).

Τὸ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἐπιδεικνύουν κατὰ τὴν μεγαλυτέραν ζηλοφθονίαν τῶν ἄλλων ἐναντι τῆς Ἑλληνικῆς εἰδικῶς, πιθανὸν νὰ ὀφείλεται εἰς τοὺς ἑξῆς δύο προσθέτους λόγους:

α) Ἐναντι τῶν χιλιάδων ἑλληνικῶν λέξεων ποὺ ἔχουν ἐπικρατήσῃ παγκοσμίως, τουλάχιστον εἰς τὰς 3-4 κυριώτερας γλώσσας, ὑπάρχουν μόνον δύο ἐβραϊκὲς λέξεις παγκοσμίως γνωστῆς: τὸ «Ἀμὴν» καὶ τὸ «Ἀλληλούϊα»! Ἀλλὰ καὶ αὐτὲς μόνον χάρις εἰς τὸν κατ' αὐτοὺς «αἰρετικόν» Χριστιανισμόν.

β) Οἱ κυριώτερες λέξεις, ποὺ «σημαδεύουν» κατὰ κάποιον τρόπον τὴν Ἑβραϊκὴν Θρησκείαν καὶ Ἱστορίαν, εἶναι ὅλες Ἑλληνικῆς. Ἦτοι:

Γένεσις (Genesis)^(1, 3), Ἔξοδος (Exodus)^(1, 3), Πεντάτευχος (Pentateuch)^(1, 3), Συναγωγὴ (Synagogue)^(1, 2, 3), Πεντηκοστὴ (Pentecost, Pentecôte)^(1, 2, 3), Διασπορά (Diaspora)⁽¹⁾ καὶ Ὁλοκαύτωμα (Holocauste)^(2, 3)

Εἰς αὐτὰς τὰς ἑπτὰ ὅς προστεθοῦν δύο ἀκόμη, ὀλιγώτερον γνωστῆς:

α) Τὸ "Sanhedrin"⁽²⁾ λέξις «δανεισμένη ἐκ τῆς Ἀραμαϊκῆς» κατὰ τὸ λεξικὸν Larousse, ἀλλ' ὅμως ἑλληνικωτάτη: τὸ «Συνέδριον» ἢ «Συνῆδριον» κατὰ τὴν ἀρχαιοελληνικὴν προφορὰν τοῦ. Ἐπρόκειτο περὶ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἢ «Ἐθνικοῦ Συμβουλίου» ("Grand Sanhedrin" τῆς Ἱερουσαλὴμ)⁽²⁾ κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴν καὶ Ρωμαϊκὴν ἐποχὴν.

β) Τὸ "Ephod"⁽²⁾ Χιτῶν (Tunique) τῶν Ραββίνων κατὰ τὰς ἱεροτελεστίας. Τὸ Larousse τὴν φέρει ὡς προερχομένην ἐκ τοῦ ἐβραϊκοῦ *ephad* (ἐπενδύω) ἀγνώνοντα καλοπίστως ἢ κακοπίστως τὸ ἑλληνικὸν «ἐφόδιον»!

Μετὰ τιμῆς

Κ. Ψωμαδάκης

Ἱατρός

Χρυσίπου 14-18, Ἀθήναι (157-73)

(1) Oxford Adv. Diction. of Curr. English, 1974.

(2) "Petit Larousse", 1979.

(3) Wahring-Bertelsmann Lex. VRLG, 1986.

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ

“Όταν τὸ Ρωμαῖκο μὲν νὰ γίνῃ Ἑλληνικό...”

Τὸ Ρωμαῖκο Κρατίδιο ἔχει πιά ἐκτελέσει τὴν «ἀποστολή» πού ἀνέλαβε ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἕως σήμερα: Ξερρίζωσε, συρρίκνωσε καὶ κατέστρεψε τὸν προαιώνιο Ἑλληνισμό τῶν τριῶν Ἡπείρων ὀριστικά καὶ τελειωτικά καὶ μάντρωσε τὰ θλιβερά ὑπολείμματά του μέσα στὸν στενὸ χῶρο τῆς ἐπικρατείας του.

Ἡ τελευταία «πράξη» τοῦ ρόλου του, δηλαδή ἡ ἀφελλήνιση τῶν καταλοίπων τοῦ Ἑλληνισμοῦ (πού ἐγκλώβισε μέσα στὰ σύνορά του) διὰ τῆς καταστροφῆς (μὲ νόμους) τῆς γλώσσας μας καὶ τῆς γραφῆς μας, διὰ τῆς πλήρους ἀποκοπῆς μας ἀπὸ τὸ ἱστορικό παρελθόν μας (μὲ τὴν μισελληνικὴ «παιδεία» του καὶ τὴν μισελληνικὴ «κουλτούρα» του), διὰ τῆς συστηματικῆς ἀναπτύξεως τῶν πιὸ καταθλιπτικῶν συμπλεγμάτων ἐθνικῆς μειονεξίας στὸν Ἕλληνα, τὸν ἱστορικῶτρο ἄνθρωπο τῆς Γῆς, διὰ τῆς καλλιέργειας τῆς γελοιωδέστερης ξενομανίας, διὰ τῆς ἐξουδετερώσεως ὅλων τῶν ἐλληνικῶν δημιουργικῶν δυνάμεων μέσω τῆς κρατικῆς δυνάμεως... [Παρέκβαση: Διερωτηθήκατε ποτέ, γιατί στήν Ἑλλάδα δὲν ἔχουμε κανένα ἄξιο λόγου ἐρευνητή, ἐπιστήμονα, καθηγητὴ κ.λπ., ἐνῶ ἐκτός Ἑλλάδος οἱ Ἕλληνες διαπρέπουν στήν Ἐπιστήμη, τὴν Οἰκονομία, τὴν Παιδεία, τὴν Πολιτική; καὶ διερωτηθήκατε ποτέ, γιατί ἡ μόνη παγκόσμια ἐλληνικὴ πρωτεία εἶναι ἡ ἐμπορικὴ μας ναυτιλία; Ἡ ἀπάντηση εἶναι μία: διότι οἱ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἡ ἐμπορικὴ ναυτιλία κινουταὶ ἐκτός τῶν ὁρίων καὶ τῆς «δικαιοδοσίας» τοῦ Ρωμαῖκου Κρατιδίου, τὸ ὁποῖο γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἐκμηδενίσῃ. — Τέλος τῆς παρεκβάσεως]... ἡ ἐπιχείρηση τῆς ἀφελλήνισις λοιπὸν τῶν τελευταίων Ἑλ-

λῶνων ἀπὸ τὸ ἄθλιο Ρωμαῖκο Κρατίδιο δὲν «περπατάει» πιά — καὶ συνεπῶς τὸ «θεάρεστο» ἔργο πού τοῦ ἀνετέθη τέλειωσε: Οἱ Ἕλληνες ξαναβρίσκουν πιά τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴν μακραίωνη καὶ τραγικὴ περίοδο τῆς ἐλληνικῆς ἀφασίας διαδέχεται γεμάτη ζωτικὴ ὁρμὴ ἢ ἀνοιξιὰτικὴ ἐγερση, συνειδητοποίηση καὶ ἐργήγορση τῆς ἐλληνικότητάς μας. Οἱ ἔχοντες ὧτα καὶ ὀφθαλμοὺς ἀκούουν καὶ βλέπουν τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ξύπνημα παντοῦ καὶ σ’ ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια...

Θὰ μπορούσε νὰ σκεφθῇ κανεὶς, ὅτι οἱ «ἐργοδότες» τοῦ Ρωμαῖκου, ἀφοῦ πιά δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀποστολή» του, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τὸ καταργήσουν εἴτε διαμελίζοντάς το εἴτε κατακτώντας το καθ’ οἷονδῆποτε τρόπον καὶ μὲ οἷονδῆποτε στρατιωτικὸ ἢ πολιτικὸ «μοχλόν». Ὅμως δὲν εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ πράξουν κάτι τέτοιο. Καὶ τοῦτο, διότι στόχος τους παραμένει ὁ Ἑλληνισμὸς κι ὄχι τὸ Ρωμαῖκο — πού ἡ τυχὸν κατάργησή του μπορεῖ ἴσως νὰ ἀποβῇ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ν’ ἀναζωπυρήσῃ τίς ζωτικὲς του δυνάμεις. Μπορεῖ λοιπὸν βᾶσιμα νὰ πιθανολογήσῃ κανεὶς, ὅτι τὸ Ρωμαῖκο θὰ ὑποστηριχθῇ καὶ θὰ ἐπιβίωσῃ ὡς ἔχει σήμερα.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα δὲν εἶναι αὐτὸ — ζήτημα ποῦ στὸ κάτω-κάτω τοὺς περιὼν ὁ λόγος «ἐργοδότες» ἀφορᾷ. Τὸ ζήτημα γιὰ μᾶς εἶναι, ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς πλήρους ἐπανελληνοποιήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀνεξαρτήτως τοῦ τί πράττουν οἱ ἄλλοι. Ἀς ἐλληνοποιήσουμε πρῶτ’ ἅπ’ ὅλα τοὺς ἑαυτοὺς μας. Ἀν μπορέσουμε νὰ ὁλοκληρώσουμε τὴν Ἑλληνικὴ Ἀνοιξή, γιὰ τὴν ὁποία μίλησα πιὸ πάνω, τότε καὶ τὸ Ρωμαῖκο θὰ γίνῃ αὐτομάτως Ἑλληνικὸ Κράτος.

Μετέωρος

Περὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἡμῶν πολιτικῆς...

«Ἐπρεπε, πίσω ἀπ' τὰ γυαλιὰ τοῦ Γάμα, νὰ παραδοκῶ τὴν ἰληρὴν ματιά του»
[Κώστας Καρυωτάκης]

Βρὲ παιδιά, τί συμβαίνει ἐδῶ; Ἔτσι καὶ μᾶς ἐπισκεφθῇ Εὐρωπαῖος ἢ Ἀμερικάνος ἐπίσημος, γίνεται αὐτομάτως ὁ μεγαλύτερος φιλέλληνας. Καὶ νὰ οἱ δηλώσεις γιὰ τὰ ἐθνικά μας δίκαια· καὶ νὰ ἡ Ἑλλάς ἔχει ἀπαραβίαστα σύνορα· καὶ ναί, ἔχετε δίκιο γιὰ τὴν Κύπρο· καὶ ναί, θὰ τὰ βροῦμε γιὰ τὰ Σκόπια. Ἀμέσως τὸ πρόσωπο τοῦ ἐκάστοτε πρωθυπουργοῦ μας φωτίζεται, τὰ αὐτάρεσκα χαμόγελα φτάνουν μέχρι τ' αὐτιά καὶ πάει λέγοντας. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀρχίζουν οἱ κρουαζιέρες στὸ Αἶγαῖο, τὰ τραπεζώματα, τὰ χρυσὰ κλειδιά καὶ φυσικὰ τὰ πεντάστηλα τοῦ τύπου: «Ἡ Ἀνδρόα σταθερὰ στὸ πλευρὸ τῆς Ἑλλάδος» ἢ «Τὸ Λιχτενστάιν ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν θέσεων».

Τώρα βέβαια εἶναι μεγάλη ἡ βαρύτης τῶν Ἀνδοριανῶν καὶ τῶν κατοίκων τοῦ Λιχτενστάιν γιὰ τὰ δικά μας προβλήματα. Καὶ μόνο πού τὸ λένε, ἐμεῖς παίρνουμε θάρρος. Μᾶς χαμογελᾷ ὁ πλανητάρχης; Ὅπα! Τὸ Κυπριακὸ τὸ ἔχουμε στὸ τσεπάκι. Ἐφαγε μὲ ὄρεξη ὁ Γκένσερ τὶς καραβίδες του; Ὅλαλά! Τὰ Σκόπια θὰ ὀνομαστοῦν Παταγωνία. Καὶ πάνω στὸν ἐθνικὸ μας ἐνθουσιασμὸ ἀρχίζουμε νὰ μοιράζουμε τὰ ἱμάτιά μας. Πάρε καὶ σὺ μιὰ βάση, πάρε καὶ σὺ μιὰ ἐργολαβία. Σοῦ χαρίζουμε καὶ σένα, λιγούρη Γερμανέ, τὶς πολεμικὲς ἀποζημιώσεις. Τέτοιοι κιμπάρηδες εἵμαστε μεῖς, ρέ...

Τώρα, πῶς διάβολο συμβαίνει ὕστερα ἀπὸ τόσες διπλωματικὲς ἐπιτυχίες νὰ τρέχουμε καὶ νὰ μὴ φθάνουμε, δὲν μπόρεσα ἀκόμη νὰ τὸ καταλάβω. Λές καὶ οἱ ξένοι πολιτικοὶ παθαίνουν ἀμνησία, μόλις βγοῦν ἀπὸ τὴ χώρα μας. Πᾶνε καὶ τὰ χαμόγελα, πᾶνε καὶ τὰ φιλικὰ χτυπήματα στὴν πλάτη. Ξαναγίνονται βλοσυροί. Οἱ διαβεβαιώσεις γίνονται «ἴσως», «θὰ δοῦμε», «δὲν δεσμευόμαστε». Ὅσο γιὰ μᾶς: φωτιά στὰ μπατζάκια μας! Δηλαδή τελειωμένες ὑποθέσεις, πού ὅλοι ἀναγνωρίζουν τὸ δίκιο μας. Παράδειγμα; Τὸ Βορειοηπειρωτικόν: Ὁ πληθυσμὸς Ἑλληνικὸς ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Τὸν ἀπελευθερώσαμε σὲ δύο παγκόσμιους πολέμους. Γιὰ τὸν δεύτερο, μάλιστα, πήραμε καὶ κεῖνα τὰ ἔρημα τὰ συγχαρητήρια. Ξέρετε, τώρα: «Οἱ ἥρωες πολέμου σὰν Ἕλληνες». Ἡ Βόρειος Ἡπειρος λοιπὸν εἶναι σταθερὰ δική μας. Ἄμ τὸ ἄλλο; Τὸ Κυπριακόν; Βρὲ παιδιά, στὸ Θεό σας, ἐδῶ μοῦ κάθεται! Τί συνομιλία καὶ κακὸ εἶναι αὕτη. Σαράντα χρόνια μιλᾶνε. Τί διάολο λένε σὲ ὑπόθεση πού βγάζει μάτι; Ἐκεῖ νὰ δῆς διπλωματικὴ ἐπιτυχία. Κάθε σχέδιο πού υποβάλλεται εἶναι τελειότερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Οἱ Γενικοὶ Γραμματεῖς τοῦ Ο.Η.Ε. ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ὁ ψυχρὸς πόλεμος τελείωσε, καινούργια κράτη γεννήθηκαν, οἱ κυβερνήσεις παγκοσμίως ἀλλάζουν. Ἀλλὰ τὸ Κυπριακὸ ἐκεῖ! Κυπριακόν... Ὅσο γιὰ τὰ Σκόπια, οἱ ἐταῖροί μας στὴν Ε.Ο.Κ. θὰ τὰ ὀνομάσουν «Μακεδονία» καὶ θὰ ποῦμε κι ἓνα τραγούδι. Ὅχι τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ ἀκόμη πανηγυρίζουμε τὴν εἰσδοχή μας στὴν Κοινότητα. Φαντάσου καὶ νὰ μὴν εἵμαστε μέλη. Μὲ τὸ ζόρι θὰ κρατούσαμε τὴ Λάρισα...

Δὲν ξέρω· ἀλλὰ ρωτῶ εὐσεβάστως τοὺς «καθ' ὕλην» ἀρμοδίους ὑπουργούς, μήπως ἀντὶ νὰ αὐτοθαυμαζόμεστε στοὺς διεθνεῖς ὀργανισμούς καὶ νὰ ἔχουμε στὴν τσέπη μας τὰ ἰλάρὰ χαμόγελα τοῦ ἐκάστοτε προστάτη, μήπως, λέγω, θὰ ἦταν προτιμότερο ἓνα γιουροῦσι. Κι ἂς πάσουν νὰ μᾶς χαμογελοῦν. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ μᾶς πάρουν τοῖς μετρητοῖς καὶ νὰ πάσουμε νὰ εἵμαστε γιὰ γέλια...

Γιῶργος Πετρόπουλος

ΑΡΗΣ ΠΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ ὑπάρχει 30-40.000 χρόνια Οἱ Σλαβόφωνοι Σκοπιανοὶ εἶναι Ἑλληνες ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΟΥ

Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, σύμφωνα μὲ τὰ πορίσματα τῆς Ἀνθρωπολογίας, ὑπάρχει «τουλάχιστον ἀπὸ τὴν Ἀνω Παλαιολιθικὴ, δηλ. πρὶν ἀπὸ 30-40.000 χρόνια καὶ ἀποτελεῖ τὴν ρίζα τῆς “Ἰνδοευρωπαϊκῆς” οἰκογένειας γλωσσῶν, διότι “Ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλὴ”, ὅπως τὴν ἐννοοῦν μερικοὶ ἀρχαιολόγοι καὶ φιλόλογοι, δὲν ὑπάρχει». Τὴν κατάθεσι αὐτῇ, ποὺ ἀνατρέπει τὰ αὐθαίρετα δόγματα ποὺ κατατρύχουν καὶ ἐκτρέπουν τὴν σύγχρονη ἐπιστήμη, κάνει ἓνας διαπρεπὴς καὶ σὲ παγκόσμια κλίμακα ἐγκυρότατος ἀνθρωπολόγος, ὁ κ. Ἀρὴς Πουλιάνος, στὴν παρακάτω συνέντευξη ποὺ παρεχώρησε στὸν «Δαυλό», δίδοντας στὴν δημοσιότητα γιὰ πρώτη φορὰ πορίσματα τῶν πολυετῶν ἐρευνῶν του. «Οἱ Σλαβόφωνοι τῶν Σκοπίων καὶ τοῦ Πιρίν τῆς Βουλγαρίας εἶναι ἐκσλαβισθέντες Ἑλληνες» σύμφωνα μὲ τὰ ἀνθρωπολογικὰ δεδομένα, «ἢ δὲ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὁμιλεῖται στὴν Ἡπειρο-Μακεδονία-Θράκη τοῦλάχιστον πρὶν ἀπὸ 5.000 χρόνια». Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια, στηριζόμενη στὰ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ «Υ» (Υ ψιλόν)

Ἡ κατεστημένη ἀντίληψη ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Ἐπιστήμη εἶναι, ὅτι «τὸ ὕ ψιλόν μὲ τὴ γραπτὴ μορφή “Υ” προέρχεται ἀπὸ τὸ ἔκτο γράμμα τοῦ Φοινικικοῦ ἀλφαβήτου, τοῦ *nuu*» (βλέπε «Λεξικὸν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλῶσσης» τοῦ Ἰω. Σταματάκου)¹. Στὴν ἕκτη θέση ὅμως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου (Κορινθιακό, Ἀττικόν, Θηραϊκόν, Ἰωνικόν, Χαλκιδικὸ κ.λπ.) ὑπάρχει τὸ δίγαμμα (F). Ἀντίθετα τὸ ὕψιλόν (Υ) ὑπάρχει στὸ τελευταῖο τμῆμα τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου μετὰ τὸ ταῦ (T).

Στὸ ταῦ, σημειωτέον, τελειώνει τὸ Βορειοσημιτικὸ ἢ ἀλλιῶς Φοινικικὸ ἀλφάβητο. Ὁ ὕ ψιλόν δὲν ὑπάρχει σὲ κανένα ἀλφάβητο (σημιτικὸ ἢ ὄχι), παρὰ μόνο στὴ Γραμμικὴ Β, ποὺ ἀνεγνώσθη, τῆς Μεσομινωϊκῆς περιόδου (1500 π.Χ. καὶ ἔπειτα) ὑπάρχουν τὰ σύμβολα καὶ ἢ . Τὸ πρῶτο σύμβολο ἀποδίδει τὴν συλλαβὴ —i—, τὸ δεύτερο τὴν συλλαβὴ —ni— καὶ τὸ τρίτο τὴν συλλαβὴ —mi—. Ὅπωςδὴποτε χρῆζει περαιτέρω μελέτης καὶ ἐνδελεχοῦς ἐρευνας τὸ ζήτημα τῆς ἀκριβοῦς προέλευσης τοῦ... φοινικικοῦ ἀλφαβήτου ἀπὸ τὴν Γραμμικὴ Γραφὴ τῶν... Φιλισταίων, δηλ. τῶν Κρητῶν προσφύγων τῆς Παλαιστίνης². Πρῶτος ὁ Ἀρθοῦρος Ἐβανς στὸ βιβλίο του “*Scripta Minoa*” (Oxford 1909) ὑπεστήριξε σαφέστατα καὶ ὀρθότατα βασιζόμενος στὴν ὁμοιότητα πολλῶν σημείων τῆς Γραμμικῆς Γραφῆς τῶν Κρητῶν ■

θετικά στοιχεῖα τῶν Θετικῶν 'Επιστημῶν, ἀλήθεια πού καταπνίγεται ἀπὸ τὶς διαστρεβλώσεις καὶ τὸν δογματισμὸ τῆς ἐξ-ουσιαστικῆς «ἐπιστήμης». Αὐτὴν τὴν ἀλήθεια — τὴν τόσο ἐπιβοηθητικὴ γιὰ τὴν ἀσκηση μιᾶς 'Ελληνικῆς Πολιτικῆς στὸ χῶρο τοῦ Αἵμου — δὲν λαμβάνει κανὺν ὅψιν τοῦ τὸ Ρωμαϊκοῦ Κρατίδιου, πού, ὡς γνωστόν, θέλει «Σλάβους» τοὺς Σκοπιανούς καὶ τοὺς «χαρίζει» (μὲ τὸ «ζόρι» μάλιστα!) στὸν Πανσλαβισμό...

Τὸ πλῆρες κείμενο τῆς συνεντεύξεως τοῦ κ. "Αρη Πουλιανοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἑρώτηση 1η: Θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς δώσετε μιὰ γενικὴ εἰκόνα τῆς Ἀνθρωπολογίας τῶν λαῶν τῶν Βαλκανίων, μὲ τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστόν, ἀσχολεῖσθε τὰ τελευταῖα 35 χρόνια;

Ἀπάντηση: *Εὐχαρίστως γιὰ τὸν «Δαυλό» νὰ σᾶς πῶ λίγα συμπεράσματα, πού στηρίζονται σὲ μεγάλο πλῆθος στατιστικῶν παρατηρήσεων — ἄνω τῶν 20.000 ἀνθρωπομετρήσεων καὶ ἀνθρωποσκοπήσεων στὸν εὐρωπαϊκὸ χῶρο, ἰδιαίτερα στὰ Βαλκάνια. Τὰ συμπεράσματα ἀποτελοῦν σύνθεση διαφορετικῶν συνόλων προηγουμένων ἐργασιῶν, πού πρώτη φορὰ δίδονται στὴν δημοσιότητα.*

1. Στὸ χῶρο αὐτό, ἰδιαίτερα στὴν Ἠπειρο, Μακεδονία καὶ Θράκη, ἡ παρουσία τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι συνεχῆς, τουλάχιστον πρὶν ἀπὸ τρία ἑκατομύρια χρόνια. Εἰδικῶς ἡ Μακεδονία εἶναι καὶ χῶρος, ὅπου ἐξελίχθη ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀπὸ τὴν δική μας χερσόνησο ἀπλώθηκε πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμᾶς, τουλάχιστον στὴν Εὐρώπη.

♦ πρὸς τὰ γράμματα τοῦ «Φοινικικοῦ» Ἀλφαβήτου, ὅτι τὴν γραφὴ μετέφεραν πρῶτοι στὴ Φοινίκη πρὸ τοῦ 1100 π.Χ. ἀπὸ τὴν Κρήτη οἱ Ἕλληνες ἄποικοι Φιλισταῖοι, καὶ οἱ μετέπειτα ἐγκατασταθέντες στὴν Παλαιστίνη «Παλαισάτι», οἱ ἀπὸ τὴν Κρήτη «πρόσφυγες» Ἀχαιοὶ ἀπὸ τὶς ἀνακατατάξεις μὲ τὶς μετακινήσεις τῶν Δωριέων³. Ὁ Ἡ. Τσατσόμοιρος στὸ ἔργο του «Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας» ἀναφέρει, ὅτι «ἡ γραφὴ τοῦ συμβόλου "Υ" (τὸ "ζωγράφημα") ἔδωσε διὰ τοῦ ἐν λόγω σχήματος τὴν κοιλότητα, ἐντὸς τῆς ὁποίας συγκεντρώνεται τὸ νερό»⁴.

Στὴ συνέχεια θὰ παρατηρήσουμε, πῶς μόνο ἑλληνικὲς λέξεις πού περιέχουν τὸ γράμμα "Υ" συνάπτονται καθ' οἷονδήποτε τρόπο εἴτε μὲ τὸ κοῖλο σχῆμα εἴτε μὲ τὸ κυρτό εἴτε μὲ τὰ ὑγρά. [Ἄς ἔχουμε πάντα ὑπόψη μας, πῶς τὸ γράμμα "Υ" σημαίνει κυριολεκτικῶς ἢ μεταφορικῶς τὴν κοιλότητα (ἐνίοτε καὶ κατ' ἀναστροφὴν τὴν κυρτότητα), ὅπου συγκρατοῦνται τὰ ὑγρά]⁵.

Ἀλλ' ἄς δοῦμε κάποια παραδείγματα: Ὑ-δωρ, Ὑ-γρόν, Ὑ-ἄδες, Ὑ-ετός, Ὑ-δρα εἶναι μερικὰ ὀνόματα πού σημαίνουν "ὑγρὸ" καὶ πού ἔχουν — σύμπτωσις! — ἀρχικὸ φωνῆεν τὸ "Υ".

κ-Ὑ-λιξ, κ-Ὑ-πελλον, κ-Ὑ-αθος, χ-Ὑ-ατρα, ρ-Ὑ-τόν, Λήκ-Ὑ-θος, Ὑ-δρία εἶναι μερικὰ οὐσιαστικά, πού σημαίνουν δοχεῖα (μὲ κοιλότητα προφανῶς), πού δέχεται ὑγρὰ καὶ — ἄλλιν σύμπτωσις! — περιέχουν τὸ γράμμα "Υ" στὸ θέμα τους.

2. Στην Μακεδονία αναπτύχθηκε ο Πετραλώνειος πολιτισμός, ο αρχαιότερος επί του εύρωπαϊκού εδάφους, και οι 'Αρχάνθρωποι της Χαλκιδικής πρέπει να θεωρούνται οι ιδρυτές αυτού του πολιτισμού, καθώς και τα ίχνη φωτιάς που βρέθηκαν στο σπήλαιο Πετραλώνων είναι τα αρχαιότερα που βρέθηκαν μέχρι σήμερα στη γη μας.

3. Οι σύγχρονοι "Άνθρωποι (*Homo sapiens*) είναι οι συνεχιστές αυτών των πρωτανθρώπων της Μακεδονίας, όπου μίλησαν και πρωτακούστηκε ανθρώπινη λαλιά σ' αυτόν τον τόπο, τουλάχιστον πριν 700.000 χρόνια.

4. Στη συγκριτική αυτή μελέτη ή θεωρητική βάση της μεθοδολογίας μας στηρίζεται στο γεγονός ότι τα στοιχεία της 'Αρχαιολογίας, Γλωσσολογίας και γενικά της 'Ιστορίας είναι πολύ έλλειπη και δεν καλύπτουν διάστημα μεγαλύτερο των 6.000 περίπου χρόνων. 'Αντίθετα τα στοιχεία της 'Ανθρωπολογίας, δηλαδή οι μορφολογικές ιδιότητες ή διαφορές μιας ομάδας πληθυσμού, αποτελούν την κύρια πηγή της 'Ιστορίας.

5. 'Εξ 'ίσου βασική θεωρητική αρχή της μελέτης μας είναι το αξίωμα, ότι ή οποιαδήποτε διάδοση ανθρωπολογικών τύπων πάντοτε συνοδεύεται με την διάδοση κάποιας γλώσσας ή πολιτισμού. 'Αντίθετα ή γλώσσα και ο πολιτισμός είναι ανεξάρτητα από την διάδοση των ανθρωπολογικών τύπων, δηλ. μπορούν να διαδοθούν και χωρίς αυτόν.

6. Με τις προϋποθέσεις αυτές διαπιστώσαμε στο χώρο που περιγράφουμε δύο βασικούς ανθρωπολογικούς τύπους ή ποικιλίες: α) την Αιγαιακή, και β) την 'Ηπειρωτική (*Continental*). Σαν επίστρωμα πάνω σ' αυτές τις δύο βασικές συναντᾶ-

♦ "Όμως δεν είναι μόνον ή «κοιλότητα» ή ή «ύγρότης» των πραγμάτων που επιφέρουν την άναφορά του "Υ". 'Υπάρχουν και ονόματα που — αντιστρόφως — σημαίνουν «κυρτότητα» και σηματοδοτούνται με το γράμμα "Υ". Π.Χ. 'Υ-ψος, 'Υλ-Υ-ς, 'Υ-πέρ, "Υ-βρις αλλά και μεταφορικά "Υ-μνος, "Υ-παρ (=όπτασία), "Υ-πατος, κ-Υρτος, κ.λπ. (Τρίτη σύμπτωση(!); Και ή πρόθεση "Υ'-πό", που προϋποθέτει κοιλότητα και ή πρόθεση "Υ'-πέρ" που προϋποθέτει κυρτότητα (εἶπα κ-Υ-ρτότητα) χρησιμοποιούν το γράμμα "Υ" ως σηματορὸ έννοιολογίας].

Αὐτή ή σημασιολογία των γραμμάτων δεν νομίζουμε να ὑπάρχει στις λέξεις καμμίας ἄλλης γλώσσας πάνω στη γῆ. Κι εἶναι ή βοῶσα μαρτυρία για την 'Ελληνική Προέλευση των γραμμάτων και των φθόγγων του 'Αλφαβήτου. 'Αλήθεια, πόσα πράγματα ἀκόμα δεν ξέρουμε για την γλώσσα μας;!

Διαμαντῆς Κούτουλας

1. 'Ιω. Σταματάκου, *Λεξικό 'Αρχ. 'Ελληνικής*, σελ. 1021.

2. Ι. Πασσᾶ, "'Η 'Αληθινή Προϊστορία", έκδ. ΗΛΙΟΣ, σελ. 96.

3. 'Ομοίως, σελ. 98, 99, 100.

4. Η. Τασσόμυρου, "'Ιστορία Γενέσεως 'Ελλην. Γλώσσας", έκδ. "Δαυλός", σελ. 274.

5. 'Ομοίως, σελ. 275.

ται μιὰ τρίτη πιό ανοιχτόχρωμη στὰ βουνὰ τῆς Ροδόπης καὶ σ' ὀρισμένα ἄλλα σημεῖα, προφανῶς προελεύσεως βορειότερα τοῦ Δουνάβεως.

7. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, σύμφωνα μὲ τὰ γλωσσικὰ δεδομένα, ὁμιλεῖται στὴν Ἠπειρο-Μακεδονία-Θράκη τουλάχιστον πρὶν ἀπὸ 5.000 χρόνια, καὶ μὲ τὰ ἀνθρωπολογικὰ — πολὺ παλαιότερα. [Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἀνθρωπολογικῶν μας ἐρευνῶν στὸ Μαυροβούνιο, βορείως τῶν Σκοπίων, περιοχὴ Ζάμπλιακ-Σέτινε, διαπιστώσαμε ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς δὲν ἔχασαν ἀκόμη τὰ ἑλληνικά, δηλ. ἡ διαδικασία τοῦ ἐκσλαβισμοῦ δὲν ἔχει ἀκόμα ὀλοκληρωθεῖ. Ἐπίσης ὅταν ἀνέφερα στὴν Βουλγαρικὴ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τὰ πορίσματα τῶν ἀνθρωπολογικῶν μου ἐρευνῶν στὴν Βουλγαρία, ὁ τ. Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας αὐτῆς μεγάλος γλωσσολόγος Βλαντιμίρ Γκεοργκίεφ μοῦ δήλωσε: «Ναί, εἵμαστε οἱ παρὰ πέντε λεπτῶν Ἕλληνες». (Στὴν «Ἀλεξιάδα» τῆς ἡ Ἄννα Κομνηνῆ (Α' τόμος, σ. 186) περιγράφει, πῶς οἱ Χριστιανοὶ τῆς Μ. Ἀσίας ἔχασαν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσα). Ἀναφέρω ἀκόμη, ὅτι τὸν Καύκασο οἱ πιό «φανατικοὶ» Ἕλληνες ποὺ συνάντησα ποτὲ εἶναι οἱ τουρκόφωνοι Ἕλληνες — περιοχῆς Τσάλκας, 42 χωριὰ κ.λπ.].

8. Μετακινήσεις λαῶν κατὰ τὸν Μεσαῖωνα στὴν ΝΑ Εὐρώπη, καὶ ἡ διάδοσις ἰδιαίτερα τῶν σλαβικῶν γλωσσῶν ποὺ συνδέεται μ' αὐτές, δὲν ἐπέφεραν παρὰ ἐλάχιστες ἀλλαγές στὰ μορφολογικὰ γνωρίσματα τῶν λαῶν τῆς περιοχῆς καὶ σὲ ὀρισμένα μόνο σημεῖα.

9. Οἱ Τοῦρκοι τῆς Μ. Ἀσίας στὴν πλειοψηφία τους εἶναι αὐτόχθονες. Ἀπὸ ἀνθρωπολογικὴ σκοπιὰ ὁ πρῶτος ἐμφύλιος ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἱστορία εἶναι ὁ Τρωικὸς πόλεμος.

10. Ἄν οἱ λαοὶ τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης μελετήσουν τὴν προῖστορία τους καὶ ἐμβαθύνουν στὶς ρίζες τους, θὰ διαπιστώσουν τὴν μεγάλη συγγένεια αἵματος ποὺ ἔχουν μεταξὺ τους καὶ θὰ θλίβονται πολὺ γιὰ τὴν γλῶσσα τῶν Θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, καὶ γλῶσσα τοῦ Ὀμήρου, ποὺ ἔχασαν.

Ἐρώτηση 2η: Εἰδικὰ γιὰ τὸν πληθυσμὸ τῶν Σκοπίων τί ἔχετε νὰ μᾶς πεῖτε;
Ἀπάντηση: Οἱ Σλαβόφωνοι τῶν Σκοπίων καὶ τοῦ Πιρίν τῆς Βουλγαρίας εἶναι ἐκσλαβισθέντες Ἕλληνες. Τὸ φαινόμενο τῆς γλώσσας εἶναι κοινωνικὸ, (καὶ ὅπως τονίσαμε πάρα πάνω) δὲν ἀνταποκρίνεται πάντα στὸ φυλετικὸ τύπο ἐνός λαοῦ. Συγκεκριμένα ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὑπεχώρησε τὸν Μεσαῖωνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐδάφη, χωρὶς νὰ ἀλλάξει ἡ σύνθεσις τοῦ πληθυσμοῦ, παρὰ μ' ἓνα μικρὸ ποσοστὸ σλαβόφωνων, κι' αὐτῶν ὅχι ἀμιγῶς Σλαύων, διότι οἱ κυρίως Σλαῦοι πρωτοπαρουσιάζονται στὴ ΝΑ Πολωνία καὶ Δυτικὴ Οὐκρανία. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ ἐξάπλωση τῆς γλώσσας τους καὶ σιγὰ-σιγὰ «κατεβαίνει» στὰ Βαλκάνια.

Ἐρώτηση 3η: Ἀπὸ πότε ὑπάρχει ἡ Ἑλληνική;

Ἀπάντηση: Τουλάχιστο ἀπὸ τὴν Ἄνω Παλαιολιθική, δηλ. πρὶν ἀπὸ 30-40.000 χρόνια. Ἀποτελεῖ τὴ ρίζα τῆς λεγόμενης «Ἰνδοευρωπαϊκῆς» οἰκογένειας γλωσσῶν, διότι «Ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλὴ», ὅπως τὴν ἐννοοῦν μερικοὶ ἀρχαιολόγοι καὶ φιλόλογοι, δὲν ὑπάρχει. Ἀπὸ τὴν Σουηδία μέχρι τὶς Ἰνδίες, ὅπου μιλιέται ἡ λεγόμενη «Ἰνδοευρωπαϊκὴ», ὁ χώρος κατοικεῖται ἀπὸ διαφόρους λαοὺς διαφόρου φυλετικῆς προελεύσεως.

Προεδρικοί λυγμοί και «σενάρια»

...Και έντελῶς ἀπροσδόκητα ὁ Πρόεδρος ξέσπασε σὲ λυγμούς, διακόπτοντας ἔτσι στὴ μέση τὴ συνέντευξή του. Κι ὁ λόγος, ὅπως τουλάχιστον ἄφησε νὰ ἐννοηθῇ: οἱ ἑταῖροι μας τῆς Ε.Ο.Κ. κι ἡ ἀχαριστία τους ἢ μᾶλλον ἡ ἀπουσία ἀλληλεγγύης ποὺ δείχνουν.

Ποιὸς νὰ τὸ φανταζόταν, ὅτι κι οἱ Πρόεδροι ξεσποῦν σὲ λυγμούς! "Ὁμως ἂς εἶναι. Δὲν πρέπει ἄλλωστε νὰ ξεχνοῦμε, ὅτι στὴν περίπτωση αὐτὴ ὁ Πρόεδρος εἶναι ἰδιαίτερα εὐαίσθητος, μιὰ κι αὐτὸς εἶν' ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἔβαλε στὴν Ε.Ο.Κ., ποὺ μᾶς ἔκανε Εὐρωπαίους καὶ ποὺ μᾶς ἔπεισε ὅτι «ἀνήκομεν εἰς τὴν Δύσιν». Θὰ μοῦ πεῖτε τώρα, πῶς γίνεται «νὰ ἀνήκη» ἢ 'Ελλάδα στὴν Εὐρώπη καὶ μάλιστα ἀποκλειστικά. 'Η 'Ελλάδα, ποὺ κατὰ τὸν ποιητὴ

**«Τῆς Ἀσίας ἂν ἀγγίξῃ ἀπὸ τῆς μιᾶς,
τῆς Εὐρώπης λίγο ἂν ἀκουμπᾷ,
στὸν αἰθέρα στέκει, νά!
καὶ στὴ θάλασσα μόνῃ της».**

"Ἄς μὴν τὰ ψάχνουμε τώρα αὐτὰ: δὲν εἶναι τοῦ παρόντος. "Ὅτι τώρα μᾶς ἀπασχολεῖ εἶναι οἱ λυγμοί ὄχι μόνο τοῦ Προέδρου ἀλλὰ κι ἐνὸς μεγάλου μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ποῦ, παρακολουθώντας τὸν πρόεδρό του, θὰ 'κλαυσε, φαντάζομαι, κι αὐτός.

Εἶπαμε, λοιπόν, ὅτι ἡ στάση τῶν ἑταίρων μας τῆς Ε.Ο.Κ., καθὼς φαίνεται, δὲν ἐναρμονίζεται μὲ τὴ βούληση τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ Τόπου μας, ἢ ὅποια, ὡς γνωστόν, ἔχει ταχθεῖ σύσσωμος ἐναντίον τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων. Ἐφόσον δὲν δεχθεῖ ν' ἀπαλείψῃ τὸ ὄνομα «Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας». Μὰ τώρα, πρωτάρηδες εἴμαστε; Δὲν γνωρίζουμε τίποτα ἀπὸ ἀγγλική, γαλλική, ἰταλική πολιτική; Δὲν εἶπαμε, ὅτι μετὰ ἀπὸ τὰ τόσα παθήματα-μαθήματα παῦσαμε νὰ 'μαστε πιά ὁ λαὸς «κορόιδο», δηλαδή «ὁ πάντα εὐκολόπιστος καὶ πάντα προδομένος»; Δὲν εἶπαμε, πῶς βιώσαμε πιά τὸ πνεῦμα τῶν ἐλευθερῶν προγόνων μας κι ἰδιαίτερα τοῦ Ἐπικτήτου καὶ τοῦ Πλήθωνος, ποὺ ἐδῶ καὶ αἰῶνες μᾶς δίδαξαν, ὅτι «οὐδὲν ἀτοπώτερον τοῦ προσδοκᾶν τὴν σωτηρίαν παρὰ τῶν ξένων»;

Λοιπὸν τί ἄλλο συμβαίνει; Ὁ Πρόεδρος μᾶς παρεπλάνησε: Μήπως οἱ λυγμοὶ του δὲν ἦταν γι' αὐτό; "Ἄς μὴν μᾶς διαφεύγῃ ἐξάλλου, ὅτι ὁ Πρόεδρος εἶναι ἐξαιρετικά εὐφυής, ἔμπειρος καὶ κατὰ γενικὴν παραδοχή, ψυχρὸς στοὺς συλλογισμούς του, ὅπερ σημαίνει ὅτι δὲν τὸν ἀγγίζουν συναισθηματισμοί. Πρόκειται, λοιπόν, γιὰ ἐλιγμό, γιὰ πολιτικὸ ἐλιγμό; Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι ὁ λυγμὸς αὐτός ὑποκατέστησε τὰ λόγια, ποὺ δὲν λέγονται, τῆς ἀνακοίνωσης τῆς ἡττας τῆς πολιτικῆς, ποὺ ἀκολούθησαν ὅλοι οἱ πολιτικοὶ μας καὶ μάλιστα ὑπὸ τίς ὁδηγίες του;

Κι ὅμως, εἶναι δύσκολο νὰ ἐννοήσῃ ἓνας ἐχέφρων ἄνθρωπος τὸ νόημα καὶ τὴ σημασία μιᾶς τέτοιας πολιτικῆς βούλησης καὶ βέβαια μιᾶς τέτοιας πολιτικῆς ἡττας, ποὺ ἄλλως θὰ μπορούσε νὰ χαιρετισθῇ ὡς μεγάλη διπλωματικὴ καὶ ἐθνικὴ νίκη. Μακάρι τέτοιες ἡττες νὰ ὑφίστατο κάθε ἔτος ἢ 'Ελλάδα! Τί δηλαδὴ ἐγινε; "Ενα τμῆμα τῆς Βαλκανικῆς, ποὺ γεωγραφικὰ εἶναι Μακεδονία, ποὺ κατοικεῖται κατὰ ἓνα μεγάλο ποσοστὸ ἀπὸ "Ελληνες, ποὺ ἔχουν ὡς ἐπίσημη γλῶσσα τους μιὰ —ἐφθαρμένη ἐξαιτίας τοῦ χρόνου καὶ κακοποιημένη ἐξαιτίας ἄλλης πολιτικῆς—ἐλληνικὴ διάλεκτο, ἐπιθυμεῖ, λέει, διαχωρίζοντας τὴ θέση του, ἀπ' τοῖς Σλαβο-βουλγάρους νὰ ὀνομασθῇ «Μακεδονικό» καὶ πάντως ὄχι

→
«Σλαβικό» ή «Βουλγαρικό» κράτος.

Μήπως βρισκόμαστε μπροστά σ' έναν πανελλήνιο παραλογισμό; "Εναν παραλογισμό, που ταιριάζει στη σύγχρονη Ελλάδα, ή όποια, πάντα κατά τον Πρόεδρο, αποτελεί ένα «άπεραντο φρενοκομείο»; Γιατί, πώς να το κάνουμε, αν δεν παρελογίζετο εξαιτίας ενός άκρατου ψευδο-έθνικισμού ή πολιτική μας ήγεσία, δεν θα 'πρεπε, όπως εδώ και δυό μήνες έχει γράψει ο «Μετέωρος» («Δαυλός», τ. 123 και 125), οί πολιτικοί μας ήγέτες «να εύχαριστήσουν με ειδική αντιπροσωπία την Κυβέρνηση των Σκοπίων για την απόφασή της αυτή, να διαβεβαιώσουν τους κατοίκους του αδελφού κράτους ότι είναι πράγματι Μακεδόνες, να χρηματοδοτήσουν την ίδρυση Μουσείων μακεδονικών εύρημάτων, να δωρήσουν όσο γίνεται περισσότερους ανδριάντες του Μ. Αλεξάνδρου, του Φιλίππου, του Αριστοτέλους κ.ο.κ., ώστε να κυριαρχούν στις πλατείες των πόλεων και των χωριών της χώρας», αντί να πασχίζουν να εμποδίσουν την όνομασία του κρατιδίου αυτού σέ «Μακεδονία»;

Αλήθεια, γιατί οί πολιτικοί μας, χωρίς εξαίρεση μάλιστα, αντιτίθενται στην όνομασία του κρατιδίου αυτού σέ «Μακεδονία», αφού ούτως ή άλλως είναι Μακεδονία τουλάχιστον γεωγραφικά; Και γιατί τό θέλουν σώνει και καλά «Σλαβικό» κράτος; Μήπως φοβούνται, ότι ως «Μακεδονία» θα ζητήσει αργότερα την προσάρτηση και της άλλης Μακεδονίας, της ελληνικής; Καί... γιατί να μὴν συμβῇ τό αντίθετο: να ζητήσει δηλαδή κάποτε τό ταπεινό αυτό κρατίδιο να ενώθῃ με την Ελλάδα; Κι επιτέλους, γιατί θα 'πρεπε να όνομασθούν πρώτα Μακεδόνες οί Σκοπιανοί, για να εισβάλουν κατόπιν στην Ελλάδα; Δέν θα μπορούσαν να τό πράξουν αυτό και ως Σλάβοι ή Βούλγαροι ύπολογίζοντας μάλιστα στην ύποστηρίξη των όμοφύλων και όμωνύμων τους λαών;

Μήπως στην πραγματικότητα πρόκειται ν' αποτελέσουν τὰ Σκόπια μοχλό διχοτομήσεως ή και τριχοτομήσεως της Ελλάδος σέ Βορειο-μακεδονική, Ρουμelo-πελοποννησιακή και Νησιωτική, σύμφωνα με τὰ θρυλούμενα σχέδια της Διεθνούς Έξ-ουσίας και του Σιωνισμού; Και πάλι όμως είναι δύσκολο να πιστέψουμε, ότι ο Πρόεδρος ξέσπασε σέ λυγμούς για τὰ σενάρια αυτά, που πιθανόν να έχουν νούν αληθείας, πιθανόν και όχι. Κι επιτέλους τί μάς ενδιαφέρουν τὰ όποια έξ-ουσιαστικά σενάρια;

Έκτός και... εκτός και αν μέσα στα πλαίσια της χαραγμένης πολιτικής της Ελλάδος είναι και ή πραγματοποίηση στρατιωτικής επέμβασης στα Σκόπια, στην περίπτωση που δέν θα μεταπεισθούν —ή και αφού μεταπεισθούν— ν' αλλάξουν την όνομασία του κρατιδίου τους σέ κάτι άλλο από Μακεδονία, επέμβαση που θ' αποτελέσει εύλογη άφορμή πραγματοποίησης των έξ-ουσιαστικών σεναρίων, που λέγονται εδώ κι εκεί, με την έναντίον μας έμπλοκή της Τουρκίας, της Βουλγαρίας κ.λπ. Όπότε έσεται ή έσχατη πλάνη χείρων της πρώτης!

Οί πολιτικοί μας από συστάσεως του Νεοελληνικού Κράτους, πλην έλαχίστων εξαίρέσεων, δέν μπορούν να καυχώνται για την μέχρι τουδε πολιτική τους υπέρ του Έλληνισμού. Με τὰ άλλεπάλληλα λάθη τους ώδήγησαν τον Έλληνισμό των Τριών Ήπειρων στην κατάσταση αυτή, για την όποια, όπως κι οί ίδιοι όμολογούν, δέν είναι καθόλου εύχαριστημένοι...

Πρός θεού, λοιπόν, όχι άλλα λάθη. Όχι στρατιωτική επέμβαση στα Σκόπια. Αν μιá επέμβαση είναι έπιτρεπτή, αυτή είναι ή πολιτιστική, ή φιλική, ή αδελφική, που θα ματαιώσει τὰ όποια σχέδια και «σενάρια» των έχθρών της Ελλάδος και θα τὰ μετατρέψῃ σέ «μπούμερανγκ» γι' αυτούς.

Πάν-Αϊολος

ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΠΑΝ

Ἐφθαρμένη ἀρχαιοελληνικὴ διάλεκτος τὸ γλωσσικὸ «ἰδίωμα» τῶν Σκοπίων

Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς G. Weigand στὸ βιβλίον του «*Ἐθνογραφία τῆς Μακεδονίας, ἱστορικο-εθνολογικόν, γλωσσικο-στατιστικόν μέρος*» ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ὅταν ἀκούη τις τοὺς Ἀρωμάνους ἐν Μοναστηρίῳ ἢ τοὺς Ἀλβανοὺς ἐν Κορυτσᾷ νὰ ὁμιλοῦν τὴν ἑλληνικὴν, ἐκπλήττεται διὰ τὴν συμφωνίαν τῆς γλώσσης αὐτῶν πρὸς τὴν γραφομένην. Αὕτη ἐδιδάχθη εἰς αὐτοὺς διὰ τῶν σχολείων καὶ οὕτως εἰσηλθεν καὶ εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐπικοινωνίαν». Ὁ καθηγητὴς, γνωστὸ ὄργανο τῆς λογοκρατίας, σφάλει βεβαίως χαρακτηρίζοντας τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς Ἀρωμάνους καὶ Ἀλβανούς, τῶν ὁποίων τὸ φιλόσοφον καὶ φιλόμουσόν τους καὶ μόνον τοὺς ἀποδεικνύει Ἕλληνες. Ὅμως δὲν θ' ἀσχοληθῶ μὲ τὸ θέμα τῆς Ἑλληνικότητος τῶν κατοίκων τῆς Β. Μακεδονίας καὶ Ἡπείρου, ἀφοῦ διεξοδικὰ ἔχει ἀναλυθεῖ στὸν «Δαυλό», τεύχη 123, Μάρτιος 1992 καὶ 125 Μάιος 1992. Θὰ προσθέσω ἀπλῶς λίγα νέα στοιχεῖα, ἀπόψεις ξένων ἐπιστημόνων, καθολικὰ παραδεκτῶν, πὺ ἀποκροῦν τὴν ἄποψη τοῦ G. Weigand.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸν Ἑλβετὸ ἱστορικὸ W. Stahlin, «ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας —Νοτίου τε καὶ Βορείου— μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου, ὁμιλοῦν καθαρῶς ἑλληνικά». «Οἱ δὲ κάτοικοι τῆς γεωγραφικῆς περιοχῆς “Μακεδονία” εἶναι Ἕλληνες» (J.S. Rouček, Τσεχοσλοβάκος ἐθνολόγος). «Μακεδονικὸν κράτος καὶ μακεδονικὴ ἐθνότης — ἡ ὁποία μόνον ὑπὸ τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων ὑμνήθη — οὐδέποτε ὑπῆρξε», ἀποφαίνεται ὁ Βέλγος ἱστορικὸς καὶ ἐθνολόγος Arnold van Gennep.

Ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση ἐν τῷ μεταξὺ τόσο στὸ G. Weigand ὅσο καὶ σ' ὅλους τοὺς μίσθαρνους «πολιτικούς τῶν Ἐπιστημῶν», πὺ ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ προπαγανδίζουν τὸ δόγμα τῶν Κομιτατζήδων, δίνει ὁ Τσέχος ἱστορικὸς καὶ ἐθνολόγος G.J. Jireček, ὁ ὁποῖος, στηριζόμενος ἀποκλειστικὰ σ' ἀρχαιοελληνικὰς, Ρωμαϊκὰς καὶ Βυζαντινὰς ἐπιγραφὰς, ἀπέδειξε ὅτι τὰ γλωσσικὰ ὄρια τῆς ἑλληνικῆς ἐπικράτειας μέχρι καὶ τὸν 7ο μ.Χ. αἰῶνα ἄρχιζαν ἀπ' τὶς ἐκβολὰς τοῦ Γενυσοῦ ποταμοῦ στὴν Ἀδριατικὴ, περνοῦσαν πάνω ἀπὸ τὰ Σκόπια καὶ τὴ Σόφια, προχωροῦσαν κατὰ μῆκος τῆς ὁροσειρᾶς τοῦ Αἵμου καὶ κατέληγαν στὸν Εὐξείνιο Πόντον. Ὁλόκληρη λοιπὸν ἡ περιοχὴ τοῦ σημερινοῦ κράτους τῶν Σκοπίων ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ Ἰφίτου (8ος π.Χ. αἰῶνας) μέχρι καὶ τὸ 7ο μ.Χ. αἰῶνα ἀνῆκε ἀποκλειστικὰ στοὺς Ἕλληνες.

Ἀσφαλῶς οἱ Ἕλληνες τῆς Μακεδονίας, γενικά, «διαγωνιζόμενοι πρὸς τοὺς βαρβάρους ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας», ὑπέστησαν πλεῖστες συμφορές· ἰδιαίτερα ἀπ' τὸν 7ο μ.Χ. αἰῶνα καὶ ἐντεῦθεν, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ πύκνωσαν οἱ ἐπιδρομὰς τῶν πληρωμένων σ(κ)λάβων καὶ σέρβων (= ὑπηρετῶν ἐπίσης, ὅπως τὸ ὄνομά τους μαρτυρεῖ: servus Λατ. = σκλάβος, δοῦλος, ὑπηρέτης). Οἱ δυσκολίες τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν πολλαπλασιάστηκαν. Ὅμως οὔτε ἀφελληνίσθησαν οὔτε βεβαίως καὶ ἀφανίστηκαν. «Ὁ λαὸς ὁ ἐκ τῶν ἀγροτῶν καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς

παρέμεινεν ἐν τῇ χώρᾳ οἰκῶν, ὥσπερ ἔκπαλαι ᾤκει τὰς πεδιάδας τῆς γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας, ἐν οἷς δὲ διὰ διαφόρους λόγους καὶ τὰς ὑπωρείας τῶν ὁρέων. Ὁ λαὸς αὐτὸς καὶ νῦν ἔτι τοὺς αὐτοὺς τόπους οἰκῶν καὶ γλῶσσαν ὅλως διάφορον τῆς σλαβωνικῆς λαλῶν εἶναι λαὸς αὐτόχθων, ὅστις εἰς ἄμυναν λαμπρὰν καὶ αὐτὴν τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὸ κρανίον καὶ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ τὰς παραδόσεις καὶ τὴν ψυχικὴν σύστασιν καὶ τὴν συνείδησιν δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ὡς σθεναρὰ ἔθνικὰ στοιχεῖα τοῦ παλαιοῦ ἀκραιφνοῦς Μακεδόνοιο καὶ τῆς ἑλληνικῆς αὐτοῦ φύσεως», παρατηρεῖ ὁ φιλόλογος Κ.Ι. Τσιούκας («Συμβολαὶ εἰς τὴν διγλωσσίαν τῶν Μακεδόνων ἐκ συγκρίσεως τῆς Σλαβοφانوῦς Μακεδονικῆς Γλώσσης πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν», σελ. ρθ').

Ὅ,τι ὅμως ἀποδεικνύει ἀδιαμφισβήτητα τὴν ἑλληνικότητα τῶν Σκοπιανῶν εἶναι ἡ γλῶσσα τους καὶ μόνον. (Πόσο δίκιο ἔχει ὁ Ὁ. Ἐλύτης ποὺ τραγουδᾷ τὸ «μοναχὴ μου ἔγνοια ἡ γλῶσσα μου»!). Ἡ γλῶσσα, λοιπόν, τῶν Σκοπιανῶν δὲν εἶναι, ὅπως θ' ἀποδειχθεῖ, τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἐφθαρμένη ἀρχαιοελληνικὴ διάλεκτος, τὴν ὁποία δὲν διέσωσαν οἱ ἄστοι καὶ τὰ Πανεπιστήμια, ὅπως διατείνεται ὁ G. Weigand, ἀλλ' οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ποιμένες, σύμφωνα μὲ τὸν Κ.Ι. Τσιούκα, ὁ ὁποῖος, ὡς Βορειομακεδὼν ἐπιστήμονας, γνωρίζει καλῶτερα τὰ πράγματα.

Ἀσφαλῶς στὴ γλῶσσα αὐτὴ τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων παρεισέφερσαν ἀρκετὰ στοιχεῖα τουρκικά, λατινικά καὶ σλαβικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὡς γνωστόν, οὐδεμία τοπικὴ διάλεκτος τῆς πατρίδος μας εἶναι ἀπηλλαγμένη. Ἀσφαλῶς ἡ ἐπέμβαση τῶν Λεβυτῶν Μεθοδίου καὶ Κυρίλλου (9ος μ.Χ. αἰῶνας) σημάδεψε τὸ γλωσσικὸ αὐτὸ ἰδίωμα, ἰδιαίτερα στὴ γραμματικὴ του, ἔτσι ὥστε σήμερα οἱ γραμματικοὶ καὶ γλωσσολόγοι, ποὺ προπαγανδίζουν τὰ σχέδια τῆς λογοκρατίας, νὰ ὁμιλοῦν περὶ τάχα ξεχωριστῆς γλώσσας. Ἀσφαλῶς τὸ δημιούργημα τῆς ἐξ-ουσίας—Κράτος τῶν Σκοπίων—ἔχει ἐπηρεάσει τὸ γλωσσικὸ αὐτὸ ἰδίωμα, μὲ σκοπὸ νὰ τὸ ἐμφανίσῃ ὡς ἰδιαίτερη καὶ αὐτοτελὴ γλῶσσα. Τοῦ κάκου ὅμως! Πρόκειται γιὰ «περιττὴ σπατάλη πνευματικῶν δυνάμεων», παρατηρεῖ ὁ σλαβιστὴς Jagić. Διότι «ἡ ψυχὴ καὶ ἡ σεμίγδαλις τῆς σλαβοφانوῦς αὐτῆς διαλέκτου [ποὺ εἶναι πλᾶσμα μὲ πολιτικὴ καταγωγὴ Jagić] εἶναι ἑλληνικὴ, τὰ δὲ κάρκαρα, τὰ πίτυρα καὶ εἴ τι ἄλλο σμικρότερον εἶναι τουρκικά, λατινικά —καὶ ταῦτα πάλιν ἐξ ἡμῶν— καὶ ὀλίγιστα δὲ ἐξ ἐπιδρομῆς σλαβικά», παρατηρεῖ ὁ Κ.Ι. Τσιούκας. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τῶν κατοίκων τοῦ σημερινοῦ κράτους τῶν Σκοπίων εἶναι μία ἀρχαιοελληνικὴ διάλεκτος, ποὺ ἔχει μάλιστα στενὴ συγγένεια μὲ τὴν αἰολικὴ, δωρικὴ καὶ εὐβοϊκὴ, τὸ πιστοποιοῦν οἱ 1260 λέξεις Ὀμηρικῆς προελεύσεως (ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα μόνο 650 χρησιμοποιοῦμε), ἐκ τῶν ὁποίων σταχυολογῶ τὶς ἐξῆς:

Ὀμηρικὲς	Μακεδονικὲς	Ὀμηρικὲς	Μακεδονικὲς	Ὀμηρικὲς	Μακεδονικὲς
ἀγανὸς	Fégał	ἀδικῶ	ἀδικκα	αἰτέω	ἦταμ
ἄγγελος	ἄγγελ	ἄελλα (θύελλα)	ἄφέλλα	αἶτιος	αἰτία-ἦτία
ἄγχος	ἄγγοι	ἄηρ	ἄηρ	ἄκμων	ἄμμων
ἄγκιστρον	ἄγκίστρα	αἰθήρ	Φαῖτερ	ἀκοσάω	κόσταμ
ἀγοράσμαι	σ' ἀγόραμ	αἶθρη	Φαῖδρίννα	ἀλγέω	ἄλτςχαμ
ἀγὼς	ἄγα	αἶμα	ἰάμμα	ἄλκορ-ἄλκη	ἄλκα
ἄγρωστις	grashina	αἰξ-αἰγὸς	(αἰ)γός-κόζα	ἄλλά	ἄλλα

Όμηρικές	Μακεδονικές	Όμηρικές	Μακεδονικές	Όμηρικές	Μακεδονικές
ἄλμη	σαλμούρα	δαίμων	daímon	ἔργον	ἀργάσσαι
ἄλωή	ἄλων	δαῖς (δάδα)	dáda-τζάδα	ἐστία	ἐστία-πυρεστία
ἄμαρτανω	μάρταμ	δάμνημι	δάμναμ	ἐσχάρη	σκάφρα
ἄμορος	ἄμοιρ	δαρὸν	dahòr	ἐταιρίζω	ταιριάσσαι
ἄνα-μένω	να-μείναμ	δασύς	σάtschen	ἔτοιμος	ἐτοιμ-α-ο
ἄνα-μίγνυμι	να-μίγμαμ	δάφνη	Δάφφα (δνομα γυν.)	εὐρίσκω	(εὐ)ῆσκαμ
ἄνα-πάλλω	να-πάλλαμ	δείκνυμι	σὲ δείγμα	ἔως	ὦς
ἀνεψιός	νέψι	δείλομαι	σὲ δείλαμ		★ ★ ★
ἀντί	ζαντί, ντίς	δαινός	díntsch		
ἄξιος	ἄξιο	δαιπνέω	δείπναμ	ζεύγλη	ζέγλα
ἀπάτη	ἀπάτήσσαι	δειράς	δείρα	ζηλώω	ζηλέψαμ
ἀπο-κόπτω	πο-κόσσαι	δέκα	δέσσει	ζητέω	schéttaμ
ἀπο-λείπω	πο-λείψαμ	δέρμα (dorà)	δόμμαρ	ζυγός	τζύg
αὐτίκα	τουκα	δέρω	δέρραμ	ζώνη	ζούνναρ
αὐτός-ἡ-ὁ	τό, τά, τὸ	διὰ	ζᾶ		
ἄφρέω	σὲ ἄφραμ	δίκαιο	δίκηο		★ ★ ★
ἄχθος	ἄχτ	δίνη	δίνα	(ἡ)βαιός	βάγιο (μικρὸ)
ἄχνη	ἄχνα	δίσκος	δίσκ	ἡ ἡ	ἡ ἡ
ἄχος	ἄχ (οὐσ.)	διπλός	δίπλια (μ.)	ἡλασκάζω	λάσκαμ
	★ ★ ★	δοκεῖω	δόκαμ	ἡλικίη	ἡλικία
		δόλος	δόλ	ἥρω	μπήρ, ἂλ.β. μπήρο
βάπτω	βάψαμ	δόμος	δόμμα	ἦτε-ἦτε	εἶτε-εἶτε
βάτος	βάττα	δοῦλη	δοῦλα	ἦτορ	ἄτταρ
βῆσσα	βῆtschos	δοῦπος	δοῦπ	ἦχῃ	ἦχο-ἦκο
βιάζω	βιάσαι	δράξ	δράκκα		★ ★ ★
βία	βιάς	δρεπάνη	δρέππαν		
βλάπτω	βλάψαμ	δρόμος	δρόμ		
βόθρος	βότρα	δύναμις	δδύνναμ	θαμβέω	θαμπώσαι
βουλή	βόλλεhe			θαῦμα	τάμμα
βούλομαι	βόλλιαμ			θαυμάζω	ταυμάσαι
βοῦς (βώδι)	βώλ	ἐγκονέω	γόννει	θεῖον	τεῖαφ
βρύω	βρύαμ	ἐγὼ	jás	θεμείλια	τεμμέλ-λλοι
	★ ★ ★	ἐδῶ	ἐδάμ	θέμις	τέμις
		ἐκ-ἐξ, ἐς	ίς	θεμιτός	τεμίσαν
γαλαθηνός	γαλάρα	ἐκ-λύω	ίς-λέσαι	θημῶν	τήμμων
γάννυμαι	σὲ γάνναμ	ἐκ-πάλλω	ίς-πάλλαμ	θλίβω	σὲ τλίαμ
γάστρη	γάστρα	ἐλαύνω	λάμναμ	θυμός	τυμώσαι
γαυλός	γαῦλε	ἐλαφος	ἐλαφ, ἔλεν		★ ★ ★
γελάω	σὲ γλάσσαι	ἐλεέω	ἐλεήσαι	ιδρώω	ιδρώσαι
γέλω	γλάς	Ἐλένη	Ἐλεννα	ιδρύω	σὲ ἴδραμ
γενεή	ἐνjà	ἐλπὶς	ἀλπídda	ἴθι	ἴδδι
γένος	(γ)έννο	ἐμός	μοῖ, μόα, μόο	ἱκμάς	ἱκμα
γράφω	γάρτσαμ	ἐμπάζομαι	σκαμπάσσαι	ἱκνέομαι	ἱκναμ
γυνή	γέννα	ἐναντίος	ἔναντια	ἱλῆμι	ἱλλιαμ
γυρός	οὔρο (ἐπιρρ.)	ἐξικνέομαι	ἱσίκναμ	ἱλὺς (λουάνα)	λοὺν
	★ ★ ★	ἐορτή	γιορτία	ἡμερος	μέρρακ(ι)
		ἐπαιτέω	πήταμ		

Ὅμηρικες	Μακεδονικές	Ὅμηρικες	Μακεδονικές	Ὅμηρικες	Μακεδονικές
ἡμερόεις	μερακλήα	κρημνός	გრემ	μασχάλη	μάσκαλ
ἰσάζω	ἴσσαι	κρόκος	κρόκο	μάχαιρα	μαήερα
ἴστημι	στήσσαι	κριθή	κριθάρ	μάχη	ἀμάκκα
ἴστωρ	ἴτταρ	κρατήρ	κρόντηρ	μέλι	μέτελ
	★ ★ ★	κροτέω	κρότσαι	μερίζω	μεράσαι
		κυδαίνω	κιοῦσαι	μέρος	μέρρας
		κυκλέω	κουκολώσαι	μεστός	μέστ-α-ο
καλέω	καλέσσαι	(προσ) κυνέω	προσκυνήσαι	μετὰ	μάττα
καλύβη	καλύβα	κυπάρισσος	κυπάρρις	μηκάομαι	σέ μήκαμ
κάμνω	πο-κάμναι	κύπελλον	κούπα	μηρός	μηρία
καμπύλος	καμπούρ	κυρτός	σκοῦρτ	μήστωρ	μάστωρ (ας)
κάναστρον	κανίστρ	κώπη	κοπία	μητιάω	σέ μήταμ
καθίζω	κάτςσαι			μίγνυμι	σιμίσαι
κανών	κάνων		★ ★ ★	μιμνήσκω	σέ μνήταμ
καπνίζω	κάπναι			μνήμα	μνήμωρ
κάπρος	κάπρο	λάβρος	λάβρα	μογέω	μόγιαμ
καρπός	κάρπο	λαγχάνω	μοί λάχνα	Μοῖρα	Μοῖρα
καταράομαι	καταρῶσαι	λαιμός	λαιμά-τα	μόλυβδος	μόλυβ
κατηφής	κατσούφ	λάμπω	λάμπαι	μορμύρω	μουρμουρίζω
κάτω	κάτο (δάπεδον)	λάξ	λάκκαμ	μόρμος	μοήορ μώρ
κέντρον	κεντρία	λάρος (γλάρος)	γλάρ	Μοῦσα	Μῶσσαι
κεραμῖς	κερμίδα	λέβης	λεβέτ	μοχθέω	σέ μάχταμ
κεράννυμι	κεράσαι	λέγω	λόγαμ	μοχλός	μοχλία
κερδαίνω	κερδέσαι	λείπω	λείψαι	μῦθος	μύττο
κέρδος	κιάρ(d)	λεπτός	λέπ	μυκάομαι	σέ μούκαμ
κήρυξ	κήρυτς	λιάζομαι	λιάσκαμ	μύλη	μύλιαμ
κινέω	κινήσαι	λίθος	λίθαρ	μυρίκη	μουρίκκι
κίρκος	κερκινέζ	λικμάω	λίχμαμ	μωμάομαι	μώμμακ
κιρνάω	κεράσαι	λίνον	λεχέν		
κίχλη	tschίχλα	λοιμός	λοιμία		
κλάζω	κλάγγαι	λύγος	λύγαρ	★ ★ ★	
κληρίς	κλ.eisch	λύμα	λύμα	ναῖ	ναῖ
κλιτύς-ύες	κλιτύοι	λύρη	λύρα	νάκη	νάκκα
κνήμη	κνήμα	λύσσα	λύσσα	νεικέω	νείκιαμ
κνίσση	τσίκνα	λύχνος	λύχναρ	Νέμεσις	Νέμμα
κοῖλος	κοῖλο	λύω	λέσαι	νή	νεή
κολλητός	κολλήσαν	λαβάομαι	λαβῶσαι	νόμος	νοήορ νόμ
κόνης	σκονία	λωφάω	λιούφαμ	νοστέω	νόσταμ
κόπτω	κόσσαι			νύμφη	νυβέστα
κορέννυμι	κορώσαι	★ ★ ★		νύξ	νόκιε
κορμός	κορμία	μάκαρ	μάκκαρ	νῶι	νῶι, ἡμεῖς
κορυφή	κορφία	μαντήιον	μαντεία		
κοσμῶ	κόζμαμ	μαραίνω	μαράσαι	★ ★ ★	
κοτύλη	κουτάλ	μάργος	μάργ		
κοῦρος	κούρ	μάρμαρον	μάρμαρ	ξέω	rschēschai
κούφος	κούφ	μαρμαρυγή	μαρμαρούγα	ξυρόν	ξύραθαφ
κραϊνός	κραῖπεν	μαλακός	μλάκ		
κρεμάννυμι	κρέμαμ	μάρτυς	μάρτυρ	★ ★ ★	

Όμηρικές	Μακεδονικές	Όμηρικές	Μακεδονικές	Όμηρικές	Μακεδονικές
ὄαρ-ᾠρ	ὠρε (φίλε)	πηγή	πηγία	πρύμνη	πρύμμα
ὀδεύω	ōdāam	πήγνυμι	σέ πήγνα	πταίρω	σέ φτέρναμ
οἰδέω	σέ οἰδεῖ (φουσκώνει)	πηκτός	πήχτ-α-ο	πτέρνα	πτέρνα
οἶνος	Φοῖνο	πιθος	πίθθαρ	πυκάζω	πύκκαμ
ὁμοιόω	μοιάσσαμ	πικρός	πικρία	πυκνός	πύκκαν
ὅπου	ὅ(που)	πίναξ	πινάτσα	πειράω	πείρραμ το
ὀπηδέω	ποηēdāam	πίνω	πίαμ	πύργος	φούργ
ὀρθός	ὀρτσα	πίσσα	πίσσα	πωλέομαι	σέ πούλιαμ
ὄρνις	ὄρνοι	πιστός	μπίστ & μπέστ	πῶλος	πῶλλαρ
ὄρος	γόρρα	πλαγκτός	πλάggan		★ ★ ★
ὀροφή	ράφ	πλακοῦς	μπλόggα	ράβδος	ραβάαμ
ὀρφανός	ὀρφαν	πλατὺς	πλάτ, πλάτνο	ραδινός	ρούδ
ὅσιος	ōschin	πλευρή	πλεύρα	ραίνω	ράνταμ
ὅτι	ὅτι	πλέω	πλίFαμ, πλέαμ	ράκος	ράσσο
οὐθα	οὐταρ-οῦgαr	πληγή	πλόggα	ράχis	ράιτ
οὐλή	Φούλα	πληθος	πλήτ	ρήγος	ρήζα
οὐτάζω	Φούταμ (βουτώ)	πληκτίζομαι	σέ πλήκταμ	ρίς	(ρι)νός
οὐχι	ὄι-ὄι ὄχι, ὄχι	πλήμνη	πλήμνα	ρίζω	ρίζώσσαμ
ὄφis	φείδα	πλημυρίς	πλημύρα	ρίκνός	σέ ρίκνα
ὄχθος	ὄχτ	πλήσσω	πλάscham	ρίπιζω	ρίππαμ
ὀφέλλω	φέλλαμ	πλούτος	πλούτ	ρόδάνη	ρόddan
	★ ★ ★	πνεύμων	πλέμμων	ρόη	ροέννιε
παῖς	παῖddar	ποθέω	πόχταμ	ρόπαλον	ροπάλλο
πάλλω	πάλλαμ	πόθος	πόχτ	ρύμος	ρύμμα
πάππας	μπάμπα	ποιέω	ποιήscham	ρώξ	ρώκ
παρά	πάρα (ἐπιρρ.)	πολεμίζω	πολεμίσσαμ		★ ★ ★
παγίς	πάggα φάκκα	πόλεμος	πόλλεμο	σάνδαλον	σάνδαλ
παρα-τρέπω	ράσ-τρέπαμ	πότνιος	πόtscham	σανίς	σανῖdda
παρα-φθάνω	ράσ-φτάσσαμ	πόλις	πόλεj, πόλjε	σαῦω (σώζω)	σώσσαμ
παρ-ίστημι	ρά-σταμ	πολύς	μποhόλ	σάρξ	σάρκα
πατάσσω	πάddam	πόνος	πόννο	σάφα, σαφής	σαφή
παύω	πάψαμ	πόρος	ποhόρ	σέβομαι	σαhέββαμ
πάχνη	παχνία	πορφύριος	πουρπούρα	σειρή	scheῖρητ
πεζός	πέsch	πετάομαι	πέτταμ	σέλινον	σέλλιν
πειράζω	πειράζαμ	πότνια	πότνα	σεμνός	σέμνο
πέλαγος	πέλλαg	πούς	πόddar	σήπω	σαhάπαμ
πέλεκυς	πέλλεκ	πράσσω	πράτταμ	σησαμόεις	σούσσαμ
πέννομαι	πένναμ	πρέμνον	πρέμνα	σθεναρός, σθένος	στέννα
πέπων	πέππων	πρηύνω	πράFαμ	σίαλος	σᾶλλο
περάω	πέρραμ	πρίν	πρίν	σιγάω	σαhίγαμ
πέρθω-ἔπερσα	πάρtschkam	πρό	προd, πρό	σιτέω	σίτταμ
περιδρομος	περιδρόμ	πρόβατο	πράβδο	σκάπτω	(σ)κόππαμ
περικλητός	πρεκλέτ	πρόγονος	πρόggων	σκαφίς	σκάφη
περονάω	περονήσσαμ	προῖς (πράξ)	πράτ	σκέλος	σέλλοι
πέσσω	πέtscham	προ-καλέω	προ-κάλιαμ	σκέπαρνον	σκέπαρν
πέτομαι	πέτταμ	προ-λείπω	προ-λείπαμ	σκεπάω	σκέππαμ
πυνθάνομαι	πύταμ	πρόσωπον	πρόσωπ	σκέπας	κέππε

Όμηρικές	Μακεδονικές	Όμηρικές	Μακεδονικές	Όμηρικές	Μακεδονικές
σκέπτομαι	σκέψαμ	σφονδύλιος	σφόνδουλ	φειδωλός	φώδουλ
σκιή	ĩschkio	σφύρα	σφυρρία	φήμη	φήμοι ται
σκόλωμ	κοηόλ	σχίζη	schítσα	φθάνω	φθάσσαμ
σκοπός	σκοηοππό		★ ★ ★	φίλος	φίλαμ
σκούζομαι	σκούγιαμ	τάχα	τάκκα ή τákνα	φλόξ	βλόξ
σκῦτος	σκουτία	τείνω	τεντώσσαμ	φοιτάω	φοίτταμ
σκύφος	σκάφφα	τανύω	τέγκαμ	φοίνιξ	φοίνικ
σοφίη	σοφία	τεκναίνομαι	τέκταμ	φορβή	τόρμπα
σοφός	φιλοσόφ	τέλειος	τέλjo	φορέω	φόρραμ
σπάργανον	σπάργαν	τέλλω	τέλλαμ	φράσσω	φράζαμ
σπεύδω	σπουδάμ	τέρμα	τέρμα	φρήν	φρένα
σπιλὰς	σπίλε	τέρπω	τάρπαμ	φρήτηρ	φάρρα
σπλάγχχον	σπλάγγνα (πληθ.)	τέσσαρες	tschéτερροι	φριξ	φρίτ
σπόγγος	σπάγγαρ	τέτιξ	τζιτζικ	φρίσσω	σέ φρίτταμ
σπουδή	σπουδδία	τίλλω	τίλλαμ	φῦκος	φυκιάς
στάδιος	stad	τιμάω	τιμήσσαμ	φυλακή	φυλάκκα
στάζω	στάtscham	τιμή	τιμμία	φύλαξ	φύλακ
σταυρός	σταυρώσσαμ	τινάσσω	τινάξαμ	φῦσα	φούσκα
στείβω	στείβαμ	τόσος	τόκκο	φυταλιή	φυτάλιε
στειλεῖον	στείλλιαρ	τότε	τόgga	φυτεύω	φύτταμ
στείρη	στείρ	τράπεζα	τραππέζα	φυτόν	φύτ
στείχω	στείδαμ	τρεῖς	τρεῖ	φύω	Φύαμ
στέλλω	πο-στέλνικ	τρέμω	σέ τρέσσαμ		★ ★ ★
στένω	στένναμ	τρίβω	τρίαμ	χαλάω	χάλλαμ
στερεός	σάτρ-σάτρρα-ρο	τρίτος	τρίτεν	χαρίζομαι	ἀρίσσαμ
στέφανος	στέφαν	τρομέω	τρομάξαμ	χείμα	ζείμμα
στήμων	στήμων	τρυάω	τρυγώσσαμ	χέλυς	γέλκα
στόμαχος	στόμμακ	τρύπανον	τρύπαν	χέω	χούνναμ
στορέννυμι	στρούσσαμ	τρώγω	τρώtscham	χῆν	χῆν
στρεβλός	στρεβλ	τώς	τώς (Έτσι)	χίλιοι	ίλιάδοι
στρεύγομαι	βέψαμ		★ ★ ★	χιτών	τσιπουν
στρέφω	στρέμμ	ὕγρὸς	ὕρρ-ὕγρ	χνοῦς	χνοhòd
στρώμβος	στρούμπ-α-ο	υῖος	suhtùn	χοῖνιξ	schoiníkí
στρουθός	στροῦθοι (πλ.)	ὕπὸ	πόδ-πό	χολώω	σέ χολιάσσομ
Στύξ	Στύgga	ὑποδάμνημι	poddámναμ	χορδή	κόρδα
σὺ	τὺ	ὑποκλίνομαι	σέ pod-κλάνναμ	χορὸς	ὄρρο
συγγέω	σύγγυς	ὑποκρύπτω	pod-κρύβαμ	Χρύσης-η	Ρύσο-ω
συλάω	σύλλα	ὑποτρέμω	pod-τρέσσαμ	χυτός	χούτ
συνήθεια	συνήθειο	ὑφίστημι	pod-στάFαμ	χύτρη	tschwóτρα
συρίζω	σφύρραμ		★ ★ ★	χωλός	(χ)ούλουκ
σφαίρα	σβούρα	φαίνω	σφαηέτταμ	χώρη	χώρα
σφάλω	Fálliaμ	φέγγος	σφεhèt		★ ★ ★
σφεις (= σφίης)	(σ)Fía (= αὐτοὶ)	φάλαγξ	φαλάκκα	ψάχνω	ψάκναμ
σφενδόνη	σφένδον	φάος	φοhòτ	ψεύστης	ψέφτ
σφηκόω	σφάκκα	φάρμακον	φάρμακ	ψηφίς	(ψ)ouscha
σφήξ	σφάκκα	φάνη	φάντα	ώσει	(ώ)σάνκε =
σφοδρῶς	σφάστ	φείδομαι	φείδει		ὡς ἄν κε

Βέβαια, ὅσον ἀφορᾷ στὸ λεξιλόγιο, φαντάζομαι ὅτι οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι αὐτὸ προδίδει μιὰ ἀρχαιοελληνικὴ διάλεκτο, πρᾶγμα ποὺ παραδέχονται καὶ ὅλοι οἱ γλωσσολόγοι. Οἱ ὅποιοι ὅμως θέλουν νὰ πιστεύουν, ὅτι ὁ χαρακτήρας μιᾶς γλώσσας δὲν προσδιορίζεται ἀπ' τὸ λεξιλόγιό της, ἀλλὰ ἀπ' τὴ γραμματικὴ της... "Ἄν καὶ ἡ ἄποψη αὕτη δὲν ἀντέχει στὴν κριτικὴ, διότι ἐέραν τῶν ἄλλων μπορούμε νὰ τοὺς ἀντιτάξουμε ὅτι γραμματικούς κανόνες καὶ συντακτικὰ μπορεῖ ὁ οἰοσδήποτε φιλόλογος νὰ ἐπινοήσῃ — καλοὺς ἢ κακοὺς, ἐσφαλμένους ἢ ὀρθοὺς ἀδιάφορο —, λέξεις ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἐπινοήσῃ! Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ χαρακτήρας μιᾶς γλώσσας δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορίζεται ἀπ' τὴ γραμματικὴ της. 'Απόδειξη, ὅτι ἡ διάλεκτος ποὺ ἐξετάζουμε — γιατί δὲν πρόκειται περὶ γλώσσας ἀλλὰ περὶ ἐφθαρμένης ἀρχαιοελληνικῆς διαλέκτου — ὑπέστη τουλάχιστον δύο ἐπεμβάσεις στὸ χῶρο τῆς γραμματικῆς της: μία ἀπὸ τοὺς Μεθόδιο καὶ Κύριλλο, ποὺ, ὡς γνωστὸν, εἰσήγαγαν ἄλλο ἀλφάβητο καὶ ἀλλοίωσαν τὶς καταλήξεις τῶν λέξεων, καὶ ἄλλη μία ἀπ' τοὺς Πανσλαβιστές, ποὺ καθιέρωσαν τὴ φωνητικὴ ὀρθογραφία. Παρὰ ταῦτα ἡ διάλεκτος ἐξακολουθεῖ νὰ προδίδῃ ὁμιλητικὰ τὴν ταυτότητά της χάρις τὶς λέξεις της καὶ μόνον. 'Ικανοποιώντας ὡστόσο καὶ τὸ αἶτημα τῶν γραμματικῶν θὰ παραθέσω ὀρισμένες ἀπλὲς παρατηρήσεις, ποὺ ἐπιβεβαιώνουν ἀκόμη μία φορὰ τὴν ἐλληνικότητα τῆς διαλέκτου αὐτῆς:

1ον. Ἡ διάλεκτος τῶν Σκοπιανῶν διαθέτει 27 γράμματα [ὅσα δηλαδὴ κι ἡ πανάρχαια ἐλληνικὴ γραφὴ (βλέπετε Η. Τσατσόμοιρος, *Ἱστορία Γενέσεως Ἑλληνικῆς Γλώσσας*, σελ. 311 κ.έ.)], ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 20 σύμφωνα καὶ τὰ 7 φωνήεντα. Τὰ τελευταῖα, ὅπως ἀκριβῶς καὶ στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, διακρίνονται εἰς μακρὰ (η, ω), βραχέα (ε, ο) καὶ δίχρονα (α, ι, υ), ἐνῶ σχηματίζουν παράλληλα τὰ γνωστὰ δίψηφα φωνήεντα (αι, ει, οι, υι), τοὺς ἀρχαίους διφθόγγους (α, η, φ) καὶ τοὺς συνδυασμοὺς (αυ, ευ). Σημειωτέον, ὅτι ἡ διάλεκτος αὕτη ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ τὸ F (δίγαμμα), τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ βρίσκεται σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς λέξεως, ὅπως *Φαῖτερ*, μέν*Φαμ* καὶ *ΦέFggaF*.

2ον. Ἀξίον παρατήρησης εἶναι καὶ τὸ γεγονός τῆς ἐπίταξης τοῦ ἄρθρου τῶν ὀνομάτων, τῶν ὁποίων τὸ γένος ρυθμίζεται ὄχι κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ κατ' εὐστομίαν, ὅπως συμβαίνει καὶ σ' ὅλες τὶς γλῶσσες. Ἡ ἐπίταξη τοῦ ἄρθρου δὲν ἀποτελεῖ βουλγαρικὸ δάνειο, ὅπως ἐσφαλμένα παρατηρεῖ ὁ ἀείμνηστος Ἀνδριώτης, ἀλλ' ἐλληνικότερο φαινόμενο τῆς πανάρχαιας γλώσσας μας (καὶ περὶ αὐτοῦ βλέπετε *I.G.E.G.* ὁ.π.).

3ον. Εἶναι ἀδύνατο νὰ παραβλέψῃ κανεὶς τὴ χρῆση τῆς ἀρχαιότητος προσωπικῆς ἀντωνυμίας, ποὺ ἐν πολλοῖς ἔχει λησμονηθεῖ ἀπὸ ἐμᾶς. Ἐχομε π.χ.

Γεν. ἐνικοῦ ἀριθμοῦ: μόο = μου, τοο = του

Δοτ. ἐνικοῦ ἀριθμοῦ: μόϊ = μοι, τόϊ = τοι

Αἰτ. ἐνικοῦ ἀριθμοῦ: μέ, μένε = μέ τε κ.ο.κ.,

ἐνῶ στὴν κτητικὴ ἀντωνυμία συναντᾷ κανεὶς καὶ τὸ πολὺ λησμονημένο *σφῶι!*

4ον. Τὸ βοηθητικὸ ρῆμα εἰμί (σάμ), εἶ (σεῖ), ἐστί (ἔστι)-ἐσμέν (σμέν), ἐστέ (στέ), εἰσί (σέ) ἀφήνει ἀδιάφορους τοὺς γλωσσολόγους, ὅμως ποιὸς δὲν ἀναγνωρίζει σ' αὐτὸ τὴν ἀπόλυτη ταυτότητά του μετὰ τὸ ἀρχαιοελληνικόν; Ὅμως καὶ ἡ ἐν γένει λειτουργία τοῦ ρήματος διατηρεῖ αὐθεντικὴ τὴν ἐλληνικότητά του τόσο στὸ σχηματισμὸ τῶν φωνῶν, ἐγκλίσεων καὶ χρόνων, ὅσο καὶ στὰ πρόσωπα καὶ στοὺς ἀριθμούς. Περιττὸ νὰ πῶ ὅτι οἱ προθέσεις, σύνδεσμοι, ἐπιρρήματα καὶ ἐ-

πιφωνήματα ἐν πολλοῖς εἶναι ταυτὰ μὲ τὰ ἑλληνικά.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ προδίδει τὴν ἑλληνικότητα τοῦ σλαβοφانوῦς, ὅπως τὸ λένε, ἰδιώματος τῶν Σκοπίων εἶναι κι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς λέξεων, ποὺ ἐκφράζουν στοιχειώδεις ἔννοιες τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τὶς ὁποῖες ὁ κάθε λαὸς διαθέτει καὶ οὐδόλως τὶς ἀλλάζει μὲ δάνειες ἢ τὶς λησμονεῖ. Δὲν θ' ἀναφερθῶ λοιπὸν καθόλου σὲ λέξεις, ποὺ σημειοδοτοῦν δικαστικές, πολιτικές, θρησκευτικές, στρατιωτικές, ἐκπαιδευτικές, ἐπιστημονικὲς κ.ο.κ. ἔννοιες, ποὺ εἶναι ἑλληνικὲς ἐξάπαντος. πλὴν ὅμως ἐξ ἴσου δανεισμένες ἀπ' τὴν ὑφήλιο σύμπασα. Θὰ παραθέσω ὅμως ἕνα λεξιλόγιο στοιχειωδῶν ἐννοιῶν, τὸ ὁποῖο κραυγαλέα μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἐξουσία, χρησιμοποιοῦντας «τὴν *pāsan ūpotagḗn kai Dýnamḗn*», προσπαθεῖ ἐπὶ 13 τουλάχιστον αἰῶνες νὰ ἐκσλαβίση τοὺς δύσμοιρους "Ελλήνες τῆς Β. Μακεδονίας, οἱ ὁποῖοι ἀμύνονται σθεναρά, «*ἀναμένοντες δικαιοσύνην κρίσεως πρὸς τὰ ἀπὸ τῆς γλώσσης δίκαιά τους*», ὅπως ἀνέμενε κι ὁ Κ. Τσιούλκας:

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ

aylsja	αὐλή	dunia	कुदोंनि	karfitsa	καρφίτσα
adamant	ἀδάμας	ergatin	ἐργάτης	katantija	κατάντια
akola	κόλλα	eftinija	φθηνεία	katara	κατάρρα
aktapod	χταπόδι	ehidna	ἐχίδνα	katizma	κάθισμα
ambis	ἄβυσσος	zalis	ζάλη	kefalija	κεφάλι
angarija	ἀγγαρεία	zevgar	ζευγάρι	keramida	κεραμίδα
andart	ἀντάρτης	zilia	ζήλεια	kerata	κερατὰς
armas	ἄρμωση	zograf	ζωγράφος	kivur	κιβούρι
armasnik	ἀρμωστής	zunitsa	ζώνη	kimion	κύμινο
aroma	ἄρωμα	ile-lad	ἐλαιον	kiparis	κυπαρίσσι
aspida	ἀσπίδα	ilikija	ἡλικία	kir	κύρ(ης)
astma	ἄσθμα	ilinika	ἐλληνικά	kira	κυρὰ
bisagi-disagi	δισάκκι	imarmena	εἰμαρμένη	klistir	κλυστήρι
vjasanie	βιασύνη	jagurida	ἄγουρίδα	kisura	κλεισούρα
vrakozu	βρακοζώνη	kada	κάδος	klon	κλώνος
vriz	βρόση	kalam	καλάμι	klonka	κλώνοράκι
vrroma	βρώμα	kalamot	καλαμωτή	kokal	κόκκαλο
gargara	γαργάρα	kalezma	κάλεσμα	komat	κομμάτι
gnida	κόνιδα	kalek	καλός, γαμβρός	kopan	κόπανος
gramota	γράμματα	kalesarnitsa	καλέστρα	kurab	καράβι
darmon	δερμόνι	kalimana	καλημάννα	korem	κορμός
dafina	δάφνη	kalap-kalup	καλαπόδι	kofnid	κοφινίδι
dekar	δεκάρι	kamoto	κάματος	kromid	κρομμύδι
dekara	δεκάρα	kamatnik	τοκογλύφος	kumbija	κουμπι
dikel	δικέλλι	kamila	καμήλα	kutija	κουτί
dilav	διλάβη, μασιά	kanestra	κάνιστρο	kutel	κούτελο
dipla	δίπλα	kapelija	κάπελας	kutsulsa	κουτσουλιά
disk	δίσκος	caps	κάψη	ladka	λαδικό
dodekada	δωδεκάδα	kapsima	κάψιμο	lakan	λεκάνη
drum	δρόμος	karfija	καρφί	lamja	λάμια

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ

lastar	βλαστάρι	paratir	παράθυρο	skopos	σκοπός
lahana	λάχανο	paspal	πασπάλη	skkokarditsa	ἐστωκάρδι
leonka	λεχώνα	patrida	πατρίδα	spila	σπηλιά
lera	λέρα	peza	παίγνιο, άστείο	splina	σπλήνα
liva	λίβας	peziol	πεζόβολος	spolaiti-spolat	εἰς πολλὰ ἔτη
livada	λιβάδι	pendara	πεντάρα	stafida	σταφίδα
lizgar	λίσγαρι	pepun	πεπόνι	stihija-stija	στοιχείο
lisida	λίσσιδα	petal	πέταλο	stipsa	στόψη
lit	ήλίθιος	pener	πανέρι	stomah	στομάχι
mavrada	μαυράδα	pizma	πείσμα	stomna	στάμνα
mavrud	μαυρούδι	pinakida	πινακίδα	strak	όστρακο
magare	μαγάρα, γομέρι	pinakota	πινακωτή	sulundar	σοληνάριο
magnit	μαγνήτης	pipe	πιπέρι	susam	σουσάμι
malamo	μάλαμα	pipeka	πιπεριά	shedio	σχέδιο
mandal	μάνδαλο	pira	πύρα, ζέστη	taistro	τάγιτρο
mandra	μάνδρα	pirg	πύργος	tajani	του "Αη Γιάννη
margar(it)	μαργαρίτης	piret	πυρετός	taksidar	ταξιδήφης
migdal	άμύδαλο	piron	πηρούνι	taksit	ταξίδι
mirodija	μυρωδιά	pirostija	πυροστιά	talán	τάλαντο
mistrija	μυστήρι	pisa	πίσσα	taros	θάρος
monokero	μονόκερο	pihtija	πηχτή	temel	θεμέλιο
muzikija	μουσική	plit-ar	πλίθος, πλιθάρι	tef	θειάφι
murenka	μουριά	potir	ποτήρι	tigani-tiganitsa	τηγάني-τηγανίττα
mustak	μουστακι	pramatar	ἐμπορος	times	θύμηση
muhla	μούχλα	pramatija	πραμάτεια	tipkanie (ἐκ του τύπτω)	χτύπημα
niruja	νερό	pras	πράσσο	tiran-tiranija	τύραννος-τυραννία
nifa	νύφη	prika	προϊκα	tif	τύφος
noima	νόημα	prion	πρίονι	traf	τάφος, τρίφος
oktar	όκταρι (ζύγι)	progima	προζύμι	trevlivenie	τραυλισμα
omjar	ομοιότητα	prokopija	προκοπή	triandafil	τριαντάφυλλο
opistje	όπιστιά	proksinit-ka	προξενείο	trigos	τρύγος
ora kali	ώρα καλή	proskefal	προσκεφάλι	trufenie	τρυφή
organ	όργανο	raftaka	ράπτης	iseklo	σεύκλιο
oriz	(ό)ρύζι	rema	ρέμα	ulera	χολέρα
orisnitsa	όρισμένο	sazma	σάγισμα	uma	χώμα
orfana	όρφανή	sakuljka	σακκούλι	urov	όροβος, ρόβι
ohtika	χθικιό	samar	σαμάρι	falaka	φάλαγγα
pagida	παγίδα	samolad	(ση)σαμόλαδο	farmak	φάρμακο
pagur	παγούρι	saratse	σαράκι	fasul	φασόλι
palivot	παλιόβοδο	safa	σκάφη	fijala	φιάλη
palikaro	παληκάρι	svingar	σφουγγάρι	fikija	φικίον
panagon	πανωγόμι	sidero	σίδερο	firida	θυρίδα
raplama	άπλωμα	sinap	σινάπι	fortoma	φόρτωμα
rapule	παππούλης	skara	έσχαρα	ftas	φτάσιμο, τέρμα
paramana	παράμανα	skepar	σκεπάρνι	ftis	φθίση
paranon	παράνόμι	skilida	σκελίδα	fuska	φούσκα
paraspor	σπορά	sklavje	σκληβιά	hara	χαρά

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ

harak	χάρακας	hartija	χαρτί	horo-oro	χορός
harkoma	χάλκωμα, άγγείο	hiljada	χιλιάδα	hrizje	χρήση
harta	χάρτης	horjatin	χωριάτης	junija	χωνί

ΕΠΙΘΕΤΑ

aytonom	αυτόνομος	kerdosnik	κερδισμένος, μνηστήρ	potimen	έπιθυμητός
anapodo	ανάποδος	kuf	κούφιος	praksan	έμπειρος, με πράξη
anustu	άνοστος	levter	λεύτερος, άγαμος	prokopsan	προκομμένος
aplos	άπλός	likstur	λείξουρος	spanio	σπάνιος
aftrat	άφρατος	malamen	μαλαματένιος	stir-stira	στείρος-α
babakeren	βαμβακερός	ne-praksan	άπραγος	ftesen	φταίχτης
bez-rizitsen	χωρίς ριζικό	ne-skoposen	άσκοπος	harin	χαρούμενος
eftin	φθηνός	oftik-liv	φθισικός	hontrokef	χοντροκέφαλος

ΡΗΜΑΤΑ

apikasam	άπεικάω	kenosam	κενώνω (τò φαί)	plasam	πλάθω
argisam	ιργίζομαι	kerdosam	κερδίζω	praksam	πράττω, εξασκώ
argisam	άργώ	kinisam	κινώ	prepsam	πρέπω, ταιριάζω
aresam	άρῶ	klotsam	κλωτῶ	prikosam	προικίζω
armatosam se	άρματώνομαι	laha se	λαχαίνει	prokopsam	προκόβω
armosam	άρμόζω, άρραβονίζομαι	latipsa	λαθεύω	psovisam	ψοφώ
arnisam	άρνούμαι	lipsam	λείπω	skiasam	σκιάζω, φοβίζω
arpasuvam	άρπάζω	magepsuvam	μαγεύω	s-kitaksam	κοιτάζω
vapsuvam	βάφω	malamosam	μαλαματώνω	skopsam	σκοπῶ
barjusam	βαρύνω	martirisam	μαρτυρώ	s-lisam-se	λύνω
vjasam	βιάζω	mirisam	μυρίζω	s-mramoruvam	μαρμαρώνω
vfasam	φθάνω	molepsam	μολύνω	sosam	σώζω
vtesam	φταίω	muhlosam	μουχλιάζω	stivasam	στοιβάζω
favram se	γαυριώ, άστειεύομαι	navaksuvam	άνεβάζω	streksam	στρέγω
deksam	δέχομαι	namnisuvam	άναμνησκω	taksam	τάζω
dikisuvam	δικαιώνω	napilesam	άναπολώ	f-taksam	τάζω
dipljam	διπλώνω	omaleksuvam	μαλάσσω	tentosuram	τεντώνω
dukimasam	δοκιμάζω	omjasam-mjasam	όμοιάζω	timisuvam	τιμώ
eksigisam	έξηγώ	oriste-orse	όρίστε, όρσε	tipkam	τύπτω, χτυπώ
ela-elate	έλα-έλατε	papsam	παύω	tiposam	τυπώνω
zalisam	ζαλίζω	parakamnuvam	παρακάμνω	tihisa	(άπρ.) έτυχε
zgiavoluvam	διαβολεύομαι	param	παίρνω	trevlivam	τραυλίζω
zigosuvam	ζυγίζω	paraftasam	παραφθάνω	trigisam	τρυνώ
zilepsuvam-zilosam	ζηλεύω	parjasam	παρατῶ	trufam se	τρυφώ, καλλωπίζομαι
zograftisam	ζωγραφίζω	pataksam	πατάσσω	ftasam	φθάνω
ikisitaksam	έξετάζω	patam	παθαίνω	ftesam	φταίω
isihhasam	ήσυχάζω	pedepsam	παιδεύω	ftisam	χτίζω
kalamisuvam	καλαμώνω	pezam	παίζω	harisam	χαρίζω
kalesam	καλώ	pizmam	πεισμώνω	harosam	πετυχαίνω, χαίρομαι
katigorisam	κατηγορώ	plakosam	πλακώνω	horatuvam	χωρατεύω

ΛΟΙΠΑ ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

agale	ἀγάλι-ἀγάλι	mu, moi, me	μοῦ, μοί, μέ	enu	ἐνώ
nefela	ἀνώφελα	anti	ἀντί	mi	μή
makar	μακάρι	para	παρά	more-mori-bre-vre-ore-re-po-po	βρέ
kata	κατά	ami	ἀμέ		

Γενικά συμπεράσματα

1ον. Ἀπὸ τοὺς δύο πίνακες ἐλληνικῶν λέξεων ποὺ ἐνδεικτικὰ καὶ μόνο παρέθεσα, ἀφοῦ αὐτὲς δὲν καλύπτουν οὔτε τὸ ἓνα ἔννατο τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ (1.260 ὁμηρικὲς σὺν 4.000 νεώτερες ἐλληνικὲς), φαίνεται καθαρὰ ὅτι τὸ γλωσσικὸ αὐτὸ ἰδίωμα εἶναι λείψανο μιᾶς παμπάλαιας ἐλληνικῆς διαλέκτου. Ἀφαιρουμένων τῶν λατινικῶν, τουρκικῶν καὶ σλαβικῶν λέξεων καὶ τῶν καταλήξεων, τίς ὁποῖες τόσο οἱ Μεθόδιος καὶ Κύριλλος ὅσο καὶ τὸ κράτος τῶν Σκοπίων ἐπέβαλαν διὰ νόμου, θὰ ἔχουμε πιθανὸν τὴν τοπικὴ διάλεκτο ποὺ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μιλοῦσε. Ἄν ὁ κόσμος μας ἦτο ὑγιὴς κι ἂν ἡ ἐξ-ουσία δὲν διακατεῖχτο ἀπ' τὸ φθόνο καὶ τὸ σύνδρομο κατωτερικῶν αἰσθημάτων ἐναντι τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Ἑλλάδος γενικώτερα, θὰ ἔπρεπε γι' αὐτὸ καὶ μόνο νὰ προωθήσῃ τοὺς κατόικους τῆς Μακεδονίας ν' ἀποκαταστήσουν τὴν διάλεκτο αὐτὴ στὴν τελειότητά της. Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὅμως καὶ τῶν δύο ὑποθέσεών μας ὅχι μόνο δὲν πράττει αὐτό, ἀλλὰ γίνεται ἔρμαιο τῆς μισαλλοδοξίας καὶ τῶν ἐπίβουλων ἐμπνεύσεών της καὶ κατασκευάζει στὸ πείσμα τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας ἀνύπαρκτες ἐθνότητες καὶ γλώσσες, τίς ὁποῖες προπαγανδίζει σπαταλώντας ἀστρονομικὰ ποσά.

2ον. Μετὰ τίς δύο φθαρτικὲς ἐπεμβάσεις ποὺ ὑπέστη ἡ ἀρχαιότατη αὐτὴ διάλεκτος, σίγουρα ἔχει ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴ φυσικὴ της μορφὴ τόσο, ὅσον ἀφορᾷ στὴν ὀρθογραφία, ὅσο καὶ στὴν προφορά. Παρὰ ταῦτα «εἰ καὶ μὴ γνησία ἡ προφορά, πάλιν οὐκ ἀπόβλητος», ἔλεγε ὁ Γ. Χατζιδάκις.

3ον. Ἄν ἡ ἐπέμβαση τῶν Μεθοδίου καὶ Κυρίλλου σὰν ἀποτέλεσμα εἶχε τὴν ἐξωτερικὴ ἀλλοίωση τῶν λέξεων, πού, ὅταν κάποτε μεταβληθεῖ ἡ κατάσταση, εὐκόλως δύνανται ν' ἀποκατασταθοῦν, ἡ ἐπέμβαση τοῦ Κράτους τῶν Σκοπίων κι ἡ καθιέρωση τῆς φωνητικῆς ὀρθογραφίας σίγουρα ὑπῆρξε ὀλέθρια. Διότι σήμερα δύσκολα μπορεῖ ν' ἀναγνωρίσῃ κανεὶς τίς λέξεις μετὰ τὴν ἀπάλειψη τῶν διπλῶν συμφώνων καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν λατινικῶν στοιχείων, ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν κατάργησιν τῶν φωνηέντων πλὴν τῶν ε, ο, ι. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐπιδιώκουν νὰ μᾶς ἐπιβάλουν κι ἐδῶ τὰ ὄργανα τῆς ἐξ-ουσίας; Ὁ παρατεθεὶς πίνακας β' ἀξίζει διπλῆς προσοχῆς: φύλακες, ἀγρυπνεῖτε!

4ον. Ἀφ' ὅτου δημιουργήθηκε τὸ κρατίδιο τῶν Σκοπίων καὶ ἐπεβλήθησαν οἱ ἀλλοιώσεις αὐτὲς στὴν ἀρχαιοελληνικὴ αὐτὴ διάλεκτο, πλῆθος στρατευμένων πολιτικῶν τῶν ἐπιστημῶν ἄρχισαν νὰ προπαγανδίζουν τὴν «μακεδονικὴ γλῶσσα» στὶς πέντε ἡπείρους, ἐνῶ στὰ Σκόπια ἄρχισε ὀργανισμὸς γλωσσικῆς, πνευματικῆς, πολιτικῆς, πολιτιστικῆς κ.ο.κ. ἐκπαίδευσης, προκειμένου νὰ ἐμφυσήσουν στὸ λαὸ αὐτὸ μιὰ ἄλλη τεχνητὴ «ἐθνικὴ συνείδηση». Παράλληλα ἄλλαξαν ὑποχρεωτικὰ τὰ ἐπώνυμα — γιὰ τὰ ὀνόματα φρόντισε ἡ ἐκκλησία — τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ φαίνονται μὴ ἐλληνικά. Σήμερα ὅλα σχεδὸν τὰ ἐπώνυμα, θὰ ἔλεγα, λήγουν εἰς -ef καὶ -of τῶν ἀνδρῶν καὶ -efski καὶ -ofski τῶν γυναικῶν...

Σον. Ἀντιστρέφοντας τὶς ἐξ-ουσιαστικὲς μεθοδεύσεις θὰ ἔπρεπε τὸ ἐλληνικὸ κράτος, βασιζόμενο στὴν πληθώρα τῶν ἀρχαιολογικῶν, καὶ ἱστορικῶν, καὶ ἐθνολογικῶν, καὶ γλωσσικῶν στοιχείων νὰ ζητῇ τὴν ἀναγνώριση τῆς ἐλληνικότητος ὄχι μόνο τῆς Β. Μακεδονίας ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐδαφῶν, ποὺ ὀρίζονται ὡς ἐλληνικὰ ἀπὸ τὸν Τσέχο ἱστορικὸ καὶ ἐθνολόγο G.J. Jireček. Δὲν τὸ πράττει, λέει, σεβόμενο τὶς διεθνεῖς συμβάσεις καὶ συμφωνίες. Ἔστω! Ἀδυνατοῦμε ὅμως νὰ ἐννοήσουμε, γιατί ἀρνεῖται τὸ δικαίωμα στοὺς κατοίκους τῆς γεωγραφικῆς περιοχῆς «Μακεδονία» νὰ ὀνομάζονται Μακεδόνες καὶ τὸ κράτος τοὺς μακεδονικό, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ δεχθῇ ἀσμένως καὶ νὰ βοηθήσῃ, ὥστε οἱ κάτοικοί του ν' ἀναδειχθοῦν ὄχι μόνο κατ' ὄνομα ἀλλὰ καὶ στὴν οὐσία Ἕλληνες. Ἀντί, λοιπόν, νὰ τοὺς ἐμποδίζῃ, θὰ ἔπρεπε νὰ μεταβοῦν ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους στὰ Σκόπια καὶ νὰ ζητήσουν τὴν Μακεδονοποίηση ὄντως τῶν Σκοπίων, ἐμπλουτίζοντας τὶς πλατεῖες μὲ ἀνδριάντες κι ἀγάλματα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Φιλίππου, τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Στοβαίου κι ἕνα σωρὸ ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, νὰ ὀνομάσουν δὲ τὶς ὁδοὺς μὲ μακεδονικὰ ὀνόματα καὶ νὰ προσφέρουν ἄφθονα βιβλία ἐλληνικὰ στοὺς κατοίκους, ὀνομάζοντάς τα (τὰ βιβλία) μακεδονικά, χωρὶς οὐδόλως νὰ ψεύδονται, ἀφοῦ «ἔστιν οὖν καὶ ἡ Μακεδονία Ἑλλάς».

βον. Δὲν ἀναφέρομαι στοὺς Ἕλληνες, ποὺ καλύπτουν τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῶν κατοίκων τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων, ἀλλὰ στοὺς σλάβους καὶ σέρβους, ποὺ ἀσυναίσθητα, φαντάζομαι, παίζουν τὸ παιχνίδι τῶν ἐξ-ουσιαστῶν —ἀνθρώπων «τιτίνων» ἀγρίων τὰ ἦθη καὶ ὀθνείων— ἐπιβουλευομένων τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία μόνον εὐεργεσίες παρέσχε στὴν ἀνθρωπότητα. Τοὺς ὑπενθυμίζουμε λοιπόν, ὅτι σ' ἄλλες ἐποχές, ποὺ καλὰ γνωρίζουν, οἱ Ἀβάροι ἐγίναν πεσσοὶ τῆς πολιτικῆς τῆς λογοκρατίας, πολεμοῦντες τὴν Ἑλλάδα. Ὅμως τί συνέβη; Οἱ Ἕλληνες, καίτοι ἀδικοῦμενοι, τοὺς εὐεργέτησαν καὶ αὐτοὺς, ἐνῶ ἄλλοι χωροφύλακες τῆς ἐξ-ουσίας τοὺς ἀπεδεκάτισαν, γιὰ νὰ τοὺς ἀφανίσῃ ἀπὸ προσώπου γῆς ὁ Καρλομάγνος. Ἡ ἱστορία τὸ διδάσκει λοιπόν: «Φεΐδεσθε τὸ ἐλληνικὸ γένους»!

Ἡ ἐργασία αὐτὴ βασίσθηκε στὰ βιβλία:

- 1) «Συμβολαὶ εἰς τὴν διγλωσσίαν τῶν Μακεδόνων» τοῦ Κ.Ι. Τσιούλκα.
- 2) «Τὸ ὁμόσπονδο κράτος τῶν Σκοπίων καὶ ἡ γλῶσσα του» τοῦ Ν.Π. Ἀνδριώτη.
- 3) «Περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν Ἀρχαίων Μακεδόνων» τοῦ Γ.Ν. Χατζιδάκι.

Δὲν ὑπάρχει παρὼν καὶ μέλλον γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἂν δὲν ξέρῃ τὸ παρελθόν της. Ὁ «Δαυλὸς» ἀγωνίζεται νὰ τὸ ἀνασύρῃ κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ ψεύδους καὶ τῆς λησμονιᾶς καὶ νὰ τὸ ἀναστηλώσῃ. Ἀξίζει καὶ εἶναι συμφέρον τοῦ καθενός, Ἕλληνας ἢ μὴ, νὰ συμπαρασταθῇ στὸν σκληρὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Ἐπανελλήνισις

Ἐπάρχει ἓνας Ἑλληνικός τρόπος ζωῆς μὲ τὰ δικά του ἦθη, ἔθιμα καὶ κυρίως μὲ τὴν ιδιαιτερότητα τῶν σκοπῶν ζωῆς, πού θέτει στὸ ἄτομο πού λέγεται, ἀλλὰ καὶ εἶναι Ἑλλην. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπο ζωῆς. Τώρα θέλουμε νὰ προσδιορίσουμε μερικὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα, πού πρέπει νὰ σεβόμαστε, γιὰ νὰ δικαιούμεθα νὰ ὀνομαζόμαστε Ἑλληνες. Αὐτὰ τὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα ἔχουν οὐσιαστικὸ περιεχόμενο, διότι δηλώνουν Ἑλληνικότητα. Ἀναφέρουμε μερικὰ, τὰ ὁποῖα ὀφείλουμε νὰ ἀποδεχθοῦμε καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόζουμε στὴν πράξι. Πρόκειται γιὰ ἓνα εὐκόλο καθήκον.

1. Βαπτίζετε τὰ παιδιὰ σας μόνο μὲ Ἑλληνικὰ ὀνόματα. Νὰ γεμίσουμε ἀπὸ Πλάτωνες, Ἀχιλλεῖς, Φαίδωνες, Σελεύκους, Ἀντιόχους, Ποσειδῶνες κ.τ.λ.

2. Νὰ κυκλοφορήσουν σὲ ἐκλαϊκευμένες ἐκδόσεις τὰ ἔργα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, ὥστε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ μάθῃ τὰ κείμενα τοῦ πολιτισμοῦ του.

3. Νὰ ἀλλάξουν οἱ ξενικὲς ὀνομασίες ἢ οἱ νεώτερες τῶν διαφόρων τοποθεσιῶν, χωρίων, πόλεων, ὁρέων, ποταμῶν κ.τ.λ. καὶ νὰ ἐπανελλήνων οἱ ἀρχαιοελληνικὲς ὀνομασίες, ὥστε νὰ ἔχουμε τὴν ἱστορικὴ συνέχεια, π.χ. Ἀλιάνθος (Βάρκιζα), Ἀρτεμις (Λούτσα), Παιανία (Λιόπεσι), Παλλήνη (Χαρβάτι) κ.τ.λ.

4. Ὅλα τὰ νεοανεγειρόμενα κρατικὰ κτίρια νὰ σχεδιάζονται βάσει τῆς ἀρχαιοελληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ὄχι μὲ ξενόφερτα σχέδια, πού οἱ ἐπιλήσμονες τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀρχιτέκτονες ἀντιγράφουν ἀπὸ περιοδικὰ.

5. Νὰ καθιερωθῇ ξανά στίς Ἑνοπλες Δυνάμεις ὁ ἀρχαιοελληνικὸς ὄρκος: «οὐ κατασχυνῶ ὄπλα τὰ ἱερά...». Οἱ ἱατροὶ δίδουν τὸν ἀρχαιοελληνικὸν ὄρκον τοῦ Ἱπποκράτους, ἔτσι πρέπει καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες τῆς Ἑλλάδος νὰ ὀρκίζονται στὸν ἀρχαιοελληνικὸν ὄρκον, ὅπως οἱ ἑνδοξοὶ πρόγονοί μας.

6. Φυτέψετε στοὺς κήπους καὶ στοὺς δρόμους Ἑλληνικὰ δένδρα ἀειθαλῆ καὶ ὄχι τὰ ξενόφερτα φυλλοβόλα, πού ταιριάζουν στοὺς βόρειους λαούς, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡλιοφάνεια καὶ τὰ δένδρα χρειάζεται νὰ στεροῦνται φύλλων, γιὰ νὰ ἀπολαμβάνουν τὸν ἥλιο. Χάθηκαν λόγω ξενομανίας ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια τῶν πόλεων τὰ ἐσπεριδοειδῆ, τὰ πεῦκα, ἡ ἐλιά. Νὰ δενδροφυτευθοῦν ξανά τὰ Ἑλληνικὰ δένδρα, πού τόσο ἀρμόζουν στὴν Ἑλληνικὴ φύσι.

7. Νὰ ἀνεγερθοῦν οἱ ἀνδριάντες τῶν ἐπιφανῶν προγόνων μας σ' ὅλες τὶς πόλεις, γιὰ νὰ θαυμάζουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς πολιτιστικῆς καὶ πολεμικῆς ἀρετῆς τοῦ ἔθνους μας. Ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγον νὰ ὑψωθοῦν ὀβελίσκοι μὲ παραστάσεις τῶν ἡρωϊκῶν σταθμῶν τῆς ἱστορίας μας π.χ. Μαραθῶν, Σαλαμίς κ.τ.λ. καὶ στὴν βάσι νὰ χαραχθῇ μὲ χρυσὰ γράμματα σύντομη περιγραφή τοῦ γεγονότος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῖου ὑψώθη ὁ ὀβελίσκος, ὅπως γίνεται στὸ ἐξωτερικόν.

8. Ἀποφεύγετε συστηματικὰ τὴν χρησιμοποίησιν ξένων λέξεων στὸ λεξιλόγιό σας καὶ συνιστᾶτε ἐπίμονα σ' ὅλους νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Ἐχουμε τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μεταχειριζόμαστε ξένες λέξεις ἐκεῖ ὅπου μέχρι χθὲς κυριαρχοῦσαν

Ἑλληνικὲς π.χ. **σταθμὸς** (γκαράζ), **σταθμεύω** (παρκάρω) κ.τ.λ. Γιὰ ποιοῦ λόγῳ νὰ διαβρώνουμε τὴν γλῶσσα μας; Ὅταν διαβάσετε κατάλογο φαγητῶν σὲ ἐστιατόρια, νομίζετε ὅτι βρίσκεσθε σὲ ξένη χώρα. Αὐτὸ πρέπει νὰ σταματήση.

9. Ὅχι πλέον ξενόγλωσσες ἐπιγραφές στὰ καταστήματα. Ὑπάρχουν Ἑλληνικὲς. Τὸ ὠραῖον εἶναι, ὅτι οἱ ξένοι χρησιμοποιοῦν Ἑλληνικὰ ὀνόματα π.χ. τὰ ἀρώματα τῆς «Σανέλ» (Ἄνταϊος, Κούρος), τὰ ὠρολόγια «Ὠμέγα», τὰ αὐτοκίνητα Φιάτ (Τίπο, Χρώμα), τὰ αὐτοκίνητα Λάντσια (Σύμβολο, Πρίσμα, Δέντρα, Δέλτα, Θέμα) κ.τ.λ. Ἰσχύει καὶ νόμος, πού υποχρεώνει στίς ξενόγλωσσες ἐπιγραφές νὰ παρατίθεται καὶ ἡ Ἑλληνική. Πρῶτος καὶ καλύτερος παραβάτης αὐτοῦ τοῦ νόμου εἶναι οἱ κρατικὲς ὑπηρεσίες, πού χρησιμοποιοῦν ξένες λέξεις π.χ. «Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο», «Φεστιβάλ Τραγουδιοῦ», «Τουρισμός» (παλαιότερα ὑπῆρχε ὁ ὅρος **περιήγησις-περιηγητὴς** καὶ Ἑλληνικὴ **Λέσχη Περιηγήσεως καὶ Αὐτοκινήτου**. Γιατί τοὺς πειράζει, ὁ ΕΟΤ νὰ λέγεται Ἑλληνικὸς Ὄργανισμός **Περιηγήσεως**; ὁδηγὸς **περιηγητῶν** κ.τ.λ.). Παραδείγματα καὶ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικότητος τοῦ λεξιλογίου μας ὑπάρχουν ἄφθονα.

10. Ἐκκλησι πρὸς τοὺς κάθε εἶδους παραγωγούς νὰ δημιουργοῦν Ἑλληνικά. Τὰ παραδείγματα ἤδη ὑπάρχουν. Τὸ κόσμημα Λαλαούνη, τὸ ἐπιπλο Νεονάκη κ.τ.λ. ἀνατρέχουν στὴν ἀρχαιοελληνικὴ καλαισθησία. Εἶθε νὰ εὕρουν μιμητὲς στὴν διακόσμησι, τὴν ἐνδυμασία, τὴν κόμμωσι κ.τ.λ.

11. Τὰ ἐμβλήματα καὶ οἱ τίτλοι τῶν ἐταιρειῶν καὶ τῶν προϊόντων τους ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι Ἑλληνικά. Εὐτυχῶς στὸν τομέα αὐτὸν ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία δείχνει τὸν Ἑλληνικὸ τῆς ἑαυτοῦ. Πλήθος ἐταιρειῶν φέρουν ἀρχαιοελληνικὴν ὀνομασία καὶ στὸν τίτλο τους καὶ στὰ ἀγαθὰ πού παράγουν ἢ στίς ὑπηρεσίες πού προσφέρουν. Ἔτσι στὸν οἰκονομικὸ χῶρο μπορούμε νὰ πούμε, ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς στὴν ὀνοματοθεσία ἐπικρατεῖ, ἂν καὶ βέβαια ὑπάρχουν μερικὲς ἐταιρεῖες μὲ κακὸν ὄνομα ξενόφωνους τίτλους.

12. Χωρὶς τοῦτο νὰ ἀποτελῇ ἀκρότητα, ἐπιβάλλεται νὰ γευματίζουμε καὶ νὰ πίνουμε Ἑλληνικά. Τὰ ξενόφερτα φαγητὰ καὶ χημικὰ ποτὰ μὲ τίς ξενικὲς ὀνομασίες τους δὲν πρέπει νὰ ἀντικαταστήσουν τοὺς ὑγιεινοὺς χυμούς τῶν Ἑλληνικῶν καρποφόρων δένδρων. Οἱ Νεοέλληνες ἀναλογικὰ στὰ οἶνοπνευματώδη ἐρχονται πρῶτοι σὲ κατανάλωσι «οὐίσκου». Ἀπὸ ξενομανία βέβαια, ἀντὶ νὰ πίνουν τὰ Ἑλληνικά ποτὰ καὶ τὸν Ἑλληνικὸν οἶνον πίνουν τίς διάφορες «βότκες», πού εἶναι προωρισμένες γιὰ ἄλλους λαοὺς κι ἄλλα κλίματα.

Αὐτὰ εἶναι μερικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα πού ἀξίζει στὴν ἰδιωτικὴ μας ζωὴ καὶ στὸν κύκλο τῶν φίλων μας νὰ διαδίδουμε καὶ νὰ ἐπιζητοῦμε τὴν ἐφαρμογὴ τους, διότι ὅλα αὐτὰ συμβάλλουν στὸ νὰ ξαναβροῦμε τὴν ἐθνικὴ ταυτότητά μας.

Μουσεῖον Ὀλυμπίας

Κάθε φορὰ πού βρέχει, ἡ στέγη τοῦ Μουσείου τῆς Ὀλυμπίας στάζει νερὰ μέσα στίς αἴθουσες, πρᾶγμα πού ἀπὸ καιρὸ καταγγέλληκε στὸν τύπο («Ἀπογευματινὴ» 11-11-91). Ἀναφέρθηκε μάλιστα στὰ δημοσιεύματα, ὅτι «ἡ ὑγρασία σὲ ἀρκετὲς αἴθουσες ἔχει φάει τοὺς τοίχους». Τουλάχιστον τὰ «ἐλγίνεια μάρμαρα» δὲν εἶναι ἐκτεθειμένα στὴν βροχή.

Αἶσα

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΔΑΚΟΓΛΟΥ

Τὸ ὠλοκληρωμένο Πλανητικὸ Πρότυπο τοῦ Πυθαγορείου φιλοσόφου Φιλολάου

1. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΙ

Μετά τὸν θάνατο τοῦ Πυθαγόρα ὁ μαθητὴς του Φιλόλαος τὸν Ε΄ αἰ. π.Χ. συνέγραψε σὲ βιβλίον ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν του· μάλιστα λέγεται ὅτι τμῆμα αὐτῆς τῆς συγγραφῆς ἀγόρασε ἀπ' αὐτὸν ὁ Πλάτων ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς. Ὁ Φιλόλαος γράφοντας τὰ ἄνω ἐφήρμοσε καὶ διετήρησε ἓναν βασικὸ Πυθαγόρειον κανόνα, δηλαδὴ ὅσα θέματα ἦσαν ἀπλᾶ καὶ εὐκόλως κατανοητὰ καὶ δὲν ἀντιστρατεύονταν τὶς βασικὲς δοξασεῖς τοῦ λαοῦ τὰ διετύπωσε στὴν ἀπλὴ λαϊκὴ γλῶσσα, ὅσα ὅμως θέματα ἀφοροῦσαν τὰ θεῖα ἢ τὰ ὑπερκόσμια ἢ ἦσαν κατὰ πολὺ διάφορα ἢ ἀντίθετα μὲ τὶς λαϊκὲς δοξασεῖς τὰ διετύπωσε στὴν εἰδικὴ γλῶσσα τοῦ συμβολισμοῦ, ὥστε νὰ ἀπευθύνωνται μόνο στοὺς εἰδικούς φιλοσόφους, στοὺς εἰδικούς τρόπον τινὰ ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τοὺς μύστες, ποὺ εἶχαν τὴν ἱκανότητα νὰ ἀποσυμβολίζουν τὰ σύμβολα καὶ νὰ κατανοοῦν τὴν κρυμμένη ἀλήθειαν αὐτῶν.

Μὲ βάσιν αὐτὸν τὸν κανόνα ὁ Φιλόλαος ἔγραψε γιὰ τὸν ἀπλὸ λαὸ ἓνα ἀτελέστατο πρότυπο τῆς δημιουργίας τῶν πλανητικῶν συγκροτημάτων, ποὺ εἶναι σήμερον γνωστὸ στοὺς ἐρευνητὲς καὶ ποὺ ἔχει σὰν κύριον χαρακτηριστικὸν τὴν περιφορὰ τῶν πλανητῶν περὶ τὸ *Πῦρ* ("Ἥλιο) — πολλὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀρίσταρχον, ποὺ πρῶτος ἐδίδασκε τόσο τὴν περιστροφὴν τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονά της ὅσο καὶ τὸ ἡλιοκεντρικὸ σύστημα τῶν πλανητῶν.

Γιὰ τοὺς εἰδικούς μύστες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διετύπωσε μὲ τὴν συμβολικὴν γλῶσσαν τῶν Πυθαγορείων ἓνα πλήρες ὠλοκληρωμένο «πρότυπον» τῆς Πυθαγόρειας νοητικῆς δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, μέσα στὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται καὶ τὸ ὠλοκληρωμένο πλανητικὸ ἡλιοκεντρικὸν σύστημα. Πρόσφατα ἀνακαλύφθηκε ἡ Πυθαγόρεια μέθοδος τοῦ ἀποσυμβολισμοῦ τῶν συμβόλων «*Πυθαγόρεια Συμβολικὴ Λογικὴ*» καὶ ἔτσι ἔγινε κατορθωτὴ ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ὠλοκληρωμένου Πλανητικοῦ «προτύπου» τοῦ Φιλολάου.

2. ΤΟ ΩΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΟ ΠΛΑΝΗΤΙΚΟ «ΠΡΟΤΥΠΟ» ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΑΟΥ

Ὁ ἀποσυμβολισμὸς τῶν ἐκφράσεων τοῦ Φιλολάου μὲ τὴν Πυθαγόρεια μέθοδον τῆς «Συμβολικῆς Λογικῆς» ἀπεκάλυψε βασικὰ τὸ ἀπὸ αἰώνων ἀναζητούμενον κοσμογονικὸν σχέδιον τῆς δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, τὸ γνωστὸ στοὺς Πυθαγορείους «*Σχέδιον τῆς Ἀρμονίας τῶν (οὐρανίων) Σφαιρῶν* (συμπάντων)», μέσα στὸ ὁποῖον ἐνυπάρχει καὶ τὸ σχέδιον τῶν πλανητικῶν τροχιῶν τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐμφανισέως των. Τὸ σχέδιον τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν εἶναι ἓνα καθαρὰ γεωμετρικὸν κατασκευαστικὸν σχέδιον τοῦ προβλήματος τῆς ἐπεκτάσεως στὶς σφαῖρας τοῦ γνωστοῦ θεωρήματος τῆς κατασκευῆς τῆς χρυσοῦς τομῆς μιᾶς εὐθείας γραμμῆς. Τὸ σχέδιον αὐτὸ ὁμοιάζει σὰν ἓνα μαγνητικὸν πεδίου μὲ δυναμικὰς γραμμὰς, οἱ ὁποῖες

ὅμως εἶναι κατὰ θέσιν ἀπολύτως μαθηματικὰ καθωρισμένες (βαρυτικό πεδίο).

Σχετική ἐπίσημη ἀνακοίνωσι τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Σχεδίου τῆς ἀρμονίας τῶν Οὐρανίων Σφαιρῶν τοῦ Πυθαγόρα ἔγινε ἀπὸ τὸν γράφοντα τὸ παρὸν στὸ 3ο Διεθνὲς Συνέδριο τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ποὺ ἔγινε πρόσφατα στὸ Πυθαγόρειο τῆς Σάμου μὲ θέμα τὴν «Πυθαγόρεια Φιλοσοφία», περίληψι δὲ τῆς ἀνακοινώσεως συνοποβάλλεται στὸ τέλος τῆς παρούσης μελέτης.

Μέσα στὸ σχέδιο τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν παρουσιάζεται καὶ τὸ σχέδιο τῶν πλανητικῶν τροχιῶν κατὰ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς δημιουργίας τῶν πλανητικῶν συγκροτημάτων, πρὶν ἀκόμα οἱ τροχιῆς λάβουν τὴν ὀριστικὴ ἐλλειπτικὴ μορφή τους. Οἱ πλανητικὲς τροχιῆς ἀπεικονίζονται μὲ ὁμοϊόκεντρος κύκλους, ποὺ οἱ ἀκτῖνες τους ἐπαληθεύουν τοὺς $12 + 1$ ἀρχικοὺς ὅρους τῆς μαθηματικῆς ἀκολουθίας

$$1, \Phi, \Phi^2, \Phi^3, \dots, \Phi^{12},$$

ὅπου $\Phi = (\sqrt{5} + 1)/2 = \text{Χρυσοῦς Ἀριθμὸς (ἀδιάστατος ἀριθμὸς)}$.

Ἡ ἀνωτέρω ἀναδρομικὴ ἀκολουθία προϋπῆρχε μέσα στὸ ἀρχικὸ σπειροειδὲς πλανητικὸ νεφέλωμα καὶ καθώριζε τὶς ἀποστάσεις τῶν σπειρῶν τῆς μαθηματικῆς ἔλικας ἀπὸ τὸν πυρῆνα του, καὶ ἐξακολούθησε νὰ ὑπάρχῃ καὶ μετὰ τὴν ἐκτόξευσι τῶν μαζῶν τῶν πλανητῶν σὰν νόμος τῶν ἀποστάσεων αὐτῶν. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεῖς, ὅτι ἡ ἄνω μαθηματικὴ ἀκολουθία εἶναι ὁ γενεσιουργὸς κώδικας τῆς δημιουργίας τῶν πλανητικῶν συγκροτημάτων.

Ἐὰν διαιρέσουμε κάθε ὅρο τῆς ἄνω μαθηματικῆς ἀκολουθίας μὲ τὴν ἀκτῖνα τῆς τρίτης πλανητικῆς τροχιᾶς (Φ^3), λαμβάνουμε τὸν μαθηματικὸ νόμο τῶν ἀποστάσεων τῶν τροχιῶν ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς περιφορᾶς του, ἐκπεφρασμένου σὲ ἀστρονομικὲς μονάδες. Ἐὰν ἀκολουθῶς συσχετίσουμε τὸν νόμο αὐτὸ μὲ τὶς τροχιῆς τοῦ δικοῦ μας ἡλιοκεντρικοῦ πλανητικοῦ συστήματος, λαμβάνουμε τὶς κατωτέρω ἀποστάσεις σὲ συνάρτησι μὲ τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν καὶ σὲ ἀστρονομικὲς μονάδες:

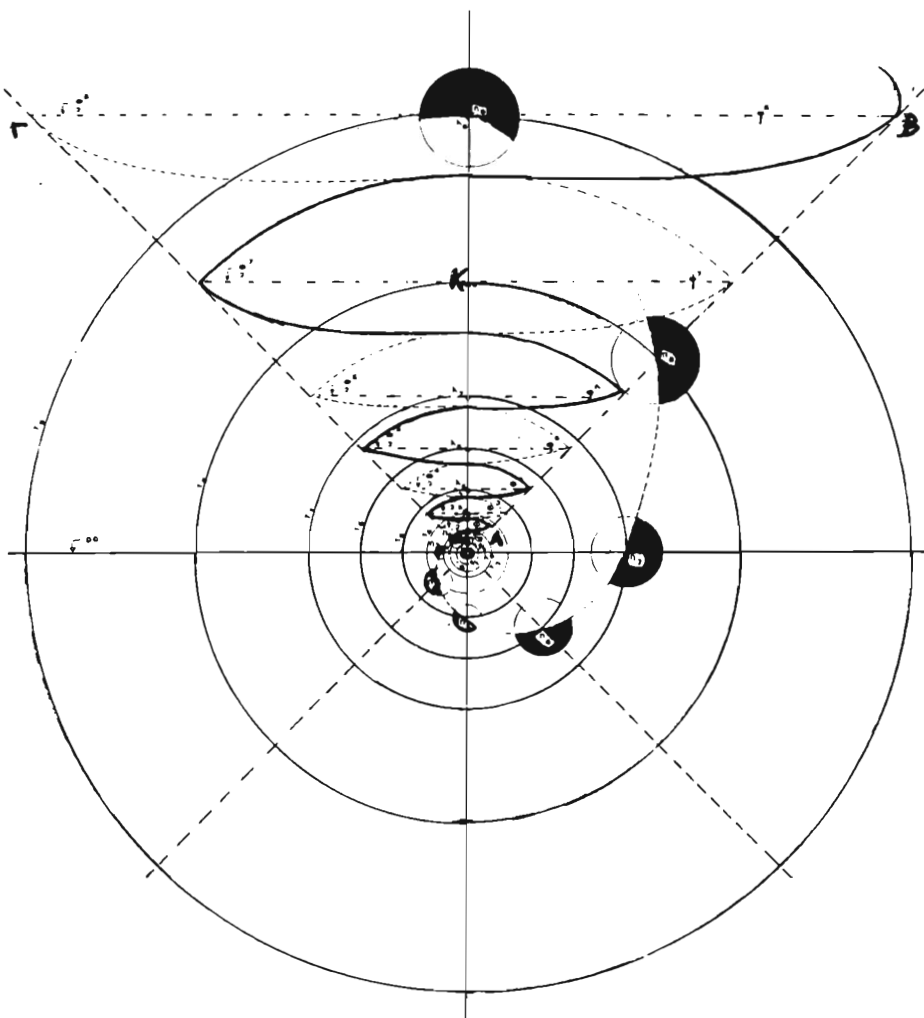
Πρώτη τροχιὰ	«Ἑρμῆς»	ἀπόστασις $a_1 = 1/\Phi^2$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^2}{\Phi^4}$
Δεύτερη τροχιὰ	«Ἀφροδίτη»	ἀπόστασις $a_2 = 1/\Phi$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^3}{\Phi^4}$
Τρίτη τροχιὰ	«Γῆ»	ἀπόστασις $a_3 = 1$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^3}{\Phi^3}$
Τετάρτη τροχιὰ	«Ἀρης»	ἀπόστασις $a_4 = \Phi$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^4}{\Phi^3}$
Πέμπτη τροχιὰ	«Ἀστεροειδεῖς»	ἀπόστασις $a_5 = \Phi^2$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^5}{\Phi^3}$
Ἑκτη τροχιὰ	«Δίας»	ἀπόστασις $a_6 = \Phi^3$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^6}{\Phi^3}$
Ἑβδόμη τροχιὰ	«Κρόνος»	ἀπόστασις $a_7 = \Phi^4$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^7}{\Phi^3}$
Ὀγδόη τροχιὰ	«Οὐρανὸς»	ἀπόστασις $a_8 = \Phi^5$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^8}{\Phi^3}$
Ἐνάτη τροχιὰ	«Ποσειδῶν»	ἀπόστασις $a_9 = \Phi^6$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^9}{\Phi^3}$
Δεκάτη τροχιὰ	«Πλούτων»	ἀπόστασις $a_{10} = \Phi^7$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^{10}}{\Phi^3}$
Ἐνδεκάτη τροχιὰ	«X11»	ἀπόστασις $a_{11} = \Phi^8$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^{11}}{\Phi^3}$
Δωδεκάτη τροχιὰ	«X12»	ἀπόστασις $a_{12} = \Phi^9$ ἀ.μ. $\leftarrow \frac{\Phi^{12}}{\Phi^3}$

$$a_{n+1} = \Phi a_n$$

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω συμπεραίνουμε, ὅτι κάθε ἀπόστασις εἶναι πολλαπλασία τῆς προηγουμένης τῆς κατὰ Φ φορές, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅτι κάθε μιὰ ἀπόστασις ἰσοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν ἀποστάσεων τῶν δύο προηγουμένων τροχιῶν.

Ὁ ἀνωτέρω Πυθαγόρειος μαθηματικὸς νόμος τῶν ἀποστάσεων τῶν πλανητῶν ἀπὸ τοῦ σημείου περιφορᾶς εἶναι γενικῆς ἰσχύος γιὰ ὅλα τὰ πλανητικὰ συστήματα τοῦ Σύμπαντος. Ἐὰν σὲ κάποιο πλανῆτη ὁ νόμος τῶν ἀποστάσεων παρουσιάσῃ κά-

Πυθαγόρειο πλανητικό πρότυπο 1, Φ , Φ^2 , ..., Φ^{12}

- Π = πλανήτες
 Τ = τροχιές (ἀρχικές)
 Φ = χρυσοὺς ἀριθμοὺς
 ΑΒΓ = χοάνη κοσμικοῦ νέφους D.N.A.
 Κ = κέντρα σπειρῶν βημάτων D.N.A.

ποια ἀπόκλισι, τότε αὐτὴ ἢ ἀλλοίωσι δηλώνει, ὅτι στὴ θέσι ἐκείνη θὰ εἶχε κάποτε συμβῇ κάποιο βίαιο κοσμικὸ γεγονός, πρᾶγμα ποὺ διαπιστώνεται σήμερα στὸ δικό μας ἡλιακὸ συγκρότημα στὴν ἀπόστασι τοῦ Πλανήτη «Δία», ὁ ὁποῖος ἀπὸ πιθανὴ ἐκρηξί τοῦ πλανήτη «Ἀστεροειδεῖς» ὠθήθηκ ἀπὸ τὸ ὠστικὸ κῶμα καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὴ φυσικὴ του τροχιά, πλὴν ὅμως συγκρατήθηκε στὴν ἐπόμενη δυναμικὴ γραμμὴ ποὺ ὑπάρχει στὸ Πυθαγόρειο Σχέδιο τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν, ἡ ὁποία βρίσκεται σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τοῦ σημείου περιφορᾶς $\Phi^3 + 1$ ἄ.μ. Αὐτὸ τὸ κοσμικὸ φαινόμενον παρέσυρε καὶ τοὺς ἄλλους πλανῆτες, μέχρι καὶ τὸν «Πλούτωνα», ἀλλάζοντας τὶς φυσικὰς τροχίαις τοὺς στίς ἀμέσως ἐπόμενες τῶν δυναμικῶν γραμμῶν τοῦ Σχεδίου τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν.

Ἀπὸ τὸ ἄνω βίαιο κοσμικὸ γεγονός οἱ νέες θέσεις ἰσορροπίας τῶν ὑπολοίπων πλανητῶν σὲ συνάρτησι μὲ τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν Φ θὰ εἶναι (α' = νέα ἀπόστασι ἀπὸ τοῦ σημείου συμπεριφορᾶς)

$$\text{Ἔκτη τροχιά «Ζεὺς» } \alpha'_6 = \left[\frac{\Phi^6}{2} + \frac{\Phi^3}{2} \right] : \frac{\Phi^3}{2} = 2\Phi^3 = \mathbf{5,236 \text{ ἄ.μ.}}$$

$$\begin{aligned} \text{Ἑβδόμη τροχιά «Κρόνος» } \alpha'_7 &= \left[\frac{\Phi^6}{2} + \frac{\Phi^5}{2} + \frac{\Phi^4}{2} + \frac{\Phi^3}{2} \right] : \frac{\Phi^3}{2} = \\ &= \Phi^3 + \Phi^2 + \Phi + 1 = \mathbf{9,472 \text{ ἄ.μ.}} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{Ὀγδόη τροχιά «Οὐρανός» } \alpha'_8 &= \left[\frac{\Phi^8}{2} + \frac{\Phi^7}{2} + \frac{\Phi^3}{2} + \right] : \frac{\Phi^3}{2} = \\ &= \Phi^5 + \Phi^4 + 1 = \mathbf{18,944 \text{ ἄ.μ.}} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{Ἐνάτη τροχιά «Ποσειδῶν» } \alpha'_9 &= \left[\frac{\Phi^9}{2} + \frac{\Phi^8}{2} + \frac{\Phi^3}{2} \right] : \frac{\Phi^3}{2} = \\ &= \Phi^7 + 1 = \mathbf{30,034 \text{ ἄ.μ.}} \end{aligned}$$

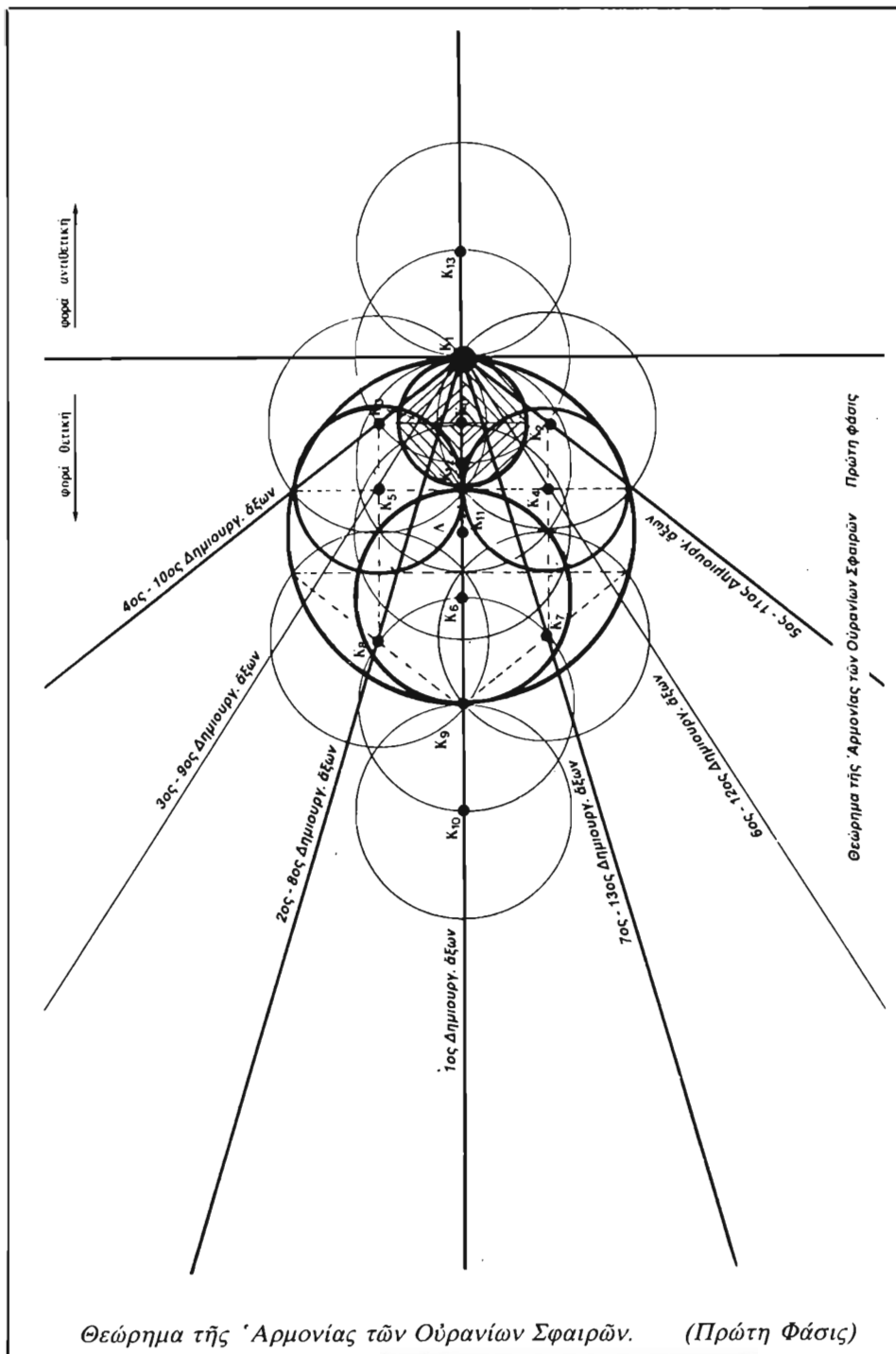
$$\begin{aligned} \text{Δεκάτη τροχιά «Πλούτων» } \alpha'_{10} &= \left[\frac{\Phi^{10}}{2} + \frac{\Phi^7}{2} + \frac{\Phi^5}{2} + \frac{\Phi^3}{2} \right] : \frac{\Phi^3}{2} = \\ &= \Phi^7 + \Phi^4 + \Phi^2 + 1 = \mathbf{39,506 \text{ ἄ.μ.}} \end{aligned}$$

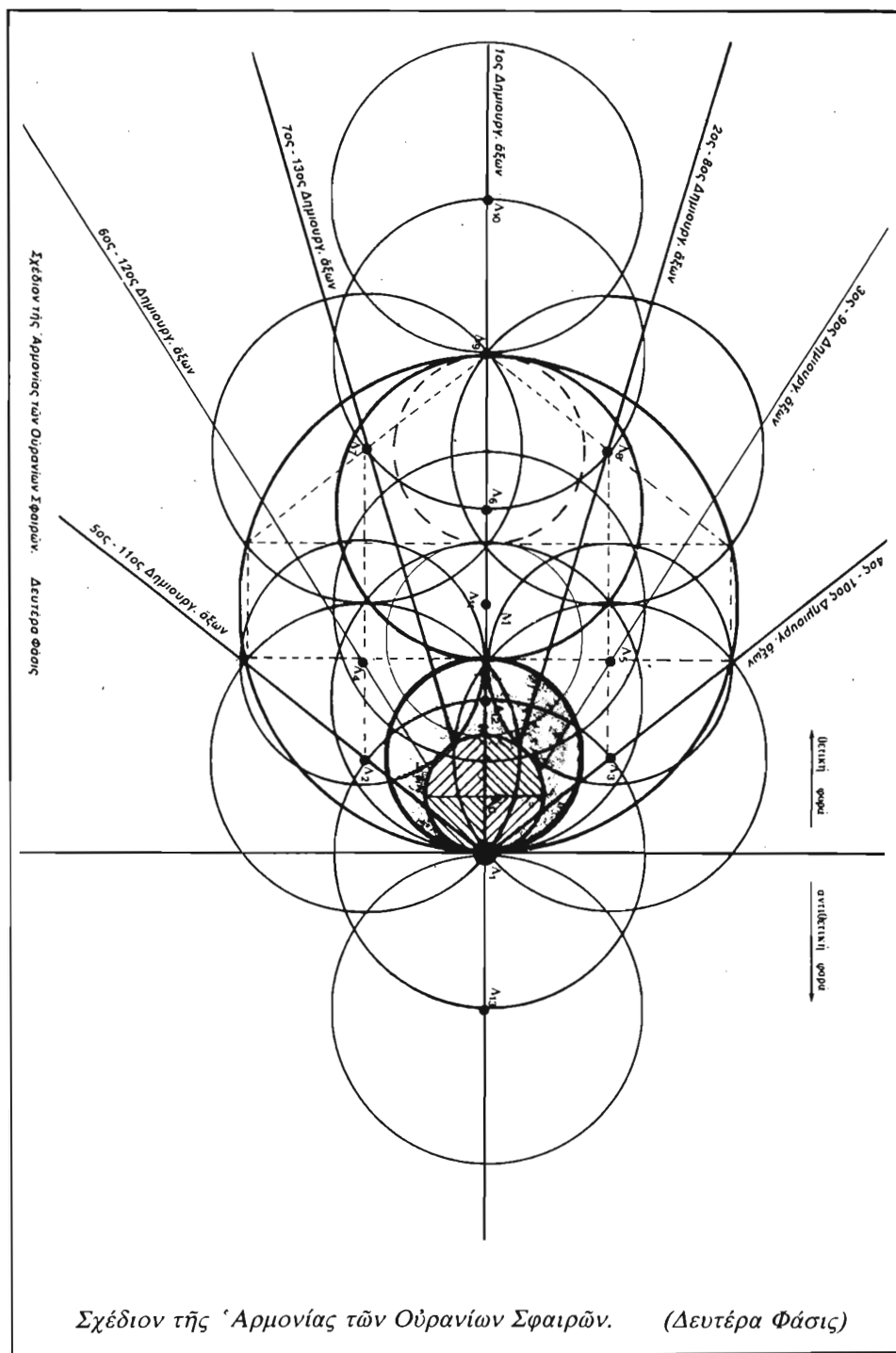
[Προσοχή: Οἱ ἀριθμητικὲς πράξεις μὲ τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν Φ βασίζονται στίς παράξενες ιδιότητές τους, τὶς ὁποῖες πρῶτος ἀνακάλυψε ὁ Πυθαγόρας καὶ τὶς παρουνισιάζει γεωμετρικὰ στὸ ἀνακαλυφθὲν σχῆδι τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν].

Ἡ ἐπίδρασι τοῦ βιαίου γεγονότος τῆς ἐκρήξεως τῶν ἀστεροειδῶν ἐξαντλεῖται στὸν πλανήτη «Πλούτωνα», πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύεται μαθηματικὰ ὡς ἑξῆς:

Καλῶ μ. τὰ μήκη τῶν μεταπτώσεων στίς ἀντίστοιχες τροχίαις $v = 1, 2, 3...$

καὶ $\delta_{v-(v-1)}$ τὶς διαφορὰς $\mu_v - \mu_{(v-1)}$

Ἀπὸ τὶς νέες τροχιᾶς προκύπτουν τὰ κάτωθι:

Μετάπτωσης τῆς 6ης τροχιᾶς $\mu_6 = 1$ ἀστρ. μονάς

Μετάπτωσης τῆς 7ης τροχιᾶς $\mu_7 = \Phi + 1$ ἀστρ. μον.

Μετάπτωσης τῆς 8ης τροχιᾶς $\mu_8 = 3\Phi + 1$ ἀστρ. μον.

Μετάπτωσης τῆς 9ης τροχιᾶς $\mu_9 = 5\Phi + 4$ ἀστρ. μον.

Μετάπτωσης τῆς 10ης τροχιᾶς $\mu_{10} = 4\Phi + 41$ ἀστρ. μον.,

ὁπότε οἱ διαφορὲς αὐτῶν δίδουν:

$$\delta_{7-6} = \mu_7 - \mu_6 = \Phi$$

$$\delta_{8-7} = \mu_8 - \mu_7 = 2\Phi$$

$$\delta_{9-8} = \mu_9 - \mu_8 = 2\Phi + 3$$

$$\delta_{10-9} = -\Phi = \text{ἀναστροφὴ τῆς διαφορᾶς.}$$

Ἄρα στὴν 10η τροχιά ἔπαυσε ἡ ἐπίδρασι τοῦ βιαίου κοσμικοῦ γεγονότος τῶν Ἀστεροειδῶν, καὶ συνεπῶς ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα συνεχίζεται ὁμαλὰ ὁ Πυθαγόρειος Νόμος τῶν ἀποστάσεων τῶν πλανητῶν, κατὰ τὸν ὁποῖον κάθε ἀπόστασι ἰσοῦται μὲ Φ φορές τοῦ μήκους τῆς ἀποστάσεως τοῦ προηγούμενου πλανήτη.

Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ πλανήτης «Πλούτων» (10ης τροχιᾶς) βρισκεται σὲ ἀπόστασι κατὰ Πυθαγόραν 39,506 ἀστρικών μονάδων (κατὰ δὲ τὴν παρατήρησι σὲ 39,50 ἀ.μ.), ἔπεται ὅτι μὲ τὸν βασικὸ νόμο τοῦ Πυθαγόρα ὁ ἐπόμενος πλανήτης ἀπὸ τὸν «Πλούτωνα», ὁ ἄγνωστος δηλαδὴ X_{10} ἢ πραγματικὰ X_{11} , θὰ βρισκεται σὲ ἀπόστασι

$$\alpha_{11} = \Phi \times 39,506 = 1,61803... \times 39,506 = 63,921893 \text{ ἀστρικές μονάδες,}$$

ὁ δὲ τελευταῖος ἄγνωστος X_{12} θὰ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι

$$\alpha_{12} = \Phi \times 63,921893 = 103,343 \text{ ἀ.μ.}$$

Τέλος ἡ τροποποίησι τῶν ἀρχικῶν τροχιῶν τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς δημιουργίας ἀπὸ κυκλικὲς σὲ ἐλλειπτικὲς, ὡς εἶναι σήμερα, ἐπιφέρει μιὰ διαφοροποίησι τῆς ἔννοιας τῆς ἀποστάσεως σὲ μέση ἀπόστασι, καὶ μὲ μιὰ διαφορὰ τῆς τάξεως $\pm 5\%$ ποὺ ἐξάγεται ἀπὸ σύγκρισι τῶν παρατηρήσεων.

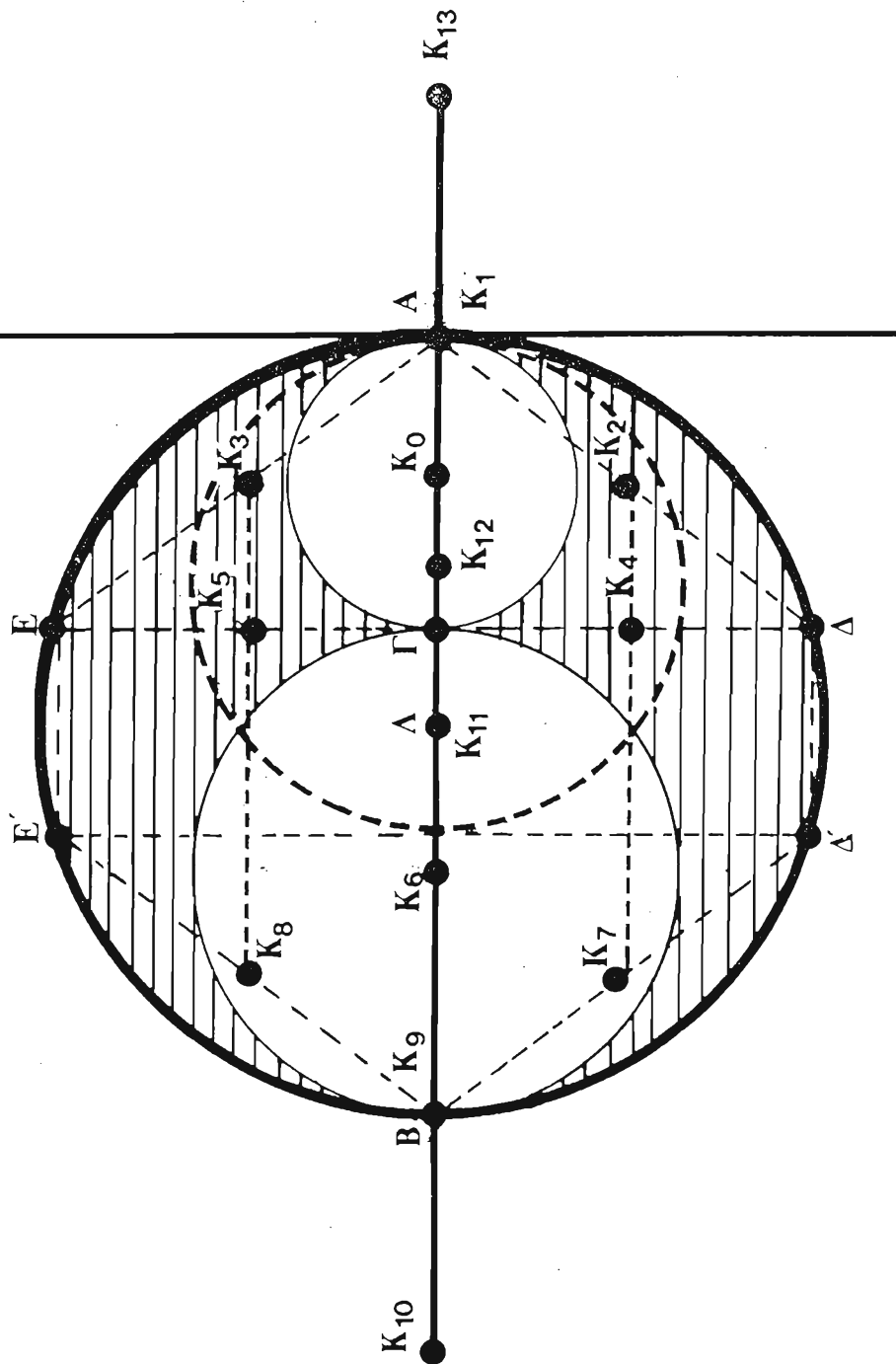
[Τὴν παροῦσα μελέτη ζήτησε διὰ τῆς ἀπὸ 30 Δεκεμβρίου 1991 ἐπιτολῆς τῆς νὰ ἐξετάσῃ ἡ E.S.A. (European Space Agency), ποὺ εἶναι ἡ ἀντίστοιχη Εὐρωπαϊκὴ N.A.S.A. Ἡ μελέτη μεταφράσθηκε στὰ Ἀγγλικά καὶ ἀπεστάλη στὴν E.S.A. μαζί μὲ τοὺς ἐκδοθέντας ἤδη δύο τόμους τῆς μελέτης μου «*Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα*» γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τῶν ἀποκαλύψεων καὶ κυρίως γιὰ τὸν ἐντοπισμὸ τοῦ ἀναζητουμένου ἀγνώστου Δεκάτου Πλανήτη].

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΣΦΑΙΡΩΝ*

Ἡ παράδοσι διέσωσε τὴν πληροφορία, ὅτι ὁ Πυθαγόρας κατεῖχε ἓνα σχέδιο, ποὺ παρίστανε τὴν νοητικὴ δημιουργία τοῦ Σύμπαντος, τὸ ὁποῖο ἐκαλεῖτο *Ἀρμονία τῶν Σφαιρῶν*. Τὸ πῶς συνετίθετο αὐτὸ τὸ σχέδιο, ἦτο μέχρι πρό τινας τελείως ἄγνωστο. Μερικοὶ ἐρευνητὲς ὑπέθεταν, ὅτι περιελάμβανε 7 σφαῖρες, ποὺ παρίσταναν τὰ ἀντίστοιχα σύμπαντα, ἄλλοι δὲ 9 ἢ 11 ἢ 13 σφαῖρες σὲ πιθανὴ ὁμοκεντρικὴ διάταξι.

Πρόσφατα, κατὰ τὸ ἔτος 1988, ἐκυκλοφόρησε στὸν ἑλληνικὸ χῶρο ἡ μελέτη μου μὲ

* Ἀνακοίνωσι στὸ Γ' Διεθνὲς Συνέδριο τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, Πυθαγόρειο Σάμου, 1991.

Γενεσιουργόν πρόβλημα τοῦ θεωρήματος τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν.

τὸν τίτλο «*Ὁ Μυστικός Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα καὶ ἡ Ἀποκρυπτογράφησης τῆς Διδασκαλίας του*». Ἡ μελέτη αὐτή, ποὺ παρουσιάσθηκε δημοσίως, περιέχει τὸν τρόπο συνθέσεως τοῦ Σχεδίου τῆς Ἀρμονίας τῶν (οὐρανίων) Σφαιρῶν (συμπάντων), μὲ πλήρη τὰ ἀποδεικτικά στοιχεῖα τῆς ἐγκυρότητός του. Σύμφωνα μὲ τὴν ἄνω μελέτη, ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ Πυθαγόρειο Σχέδιο τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν εἶναι ἓνα γεωμετρικὸ κατασκευαστικὸ θεώρημα, ποὺ ἐπιλύεται μὲ κανόνα καὶ διαβήτη καὶ ἀφορᾷ (χρησιμοποιῶ σημερινή ὀρολογία) τὴν ἐπέκτασι στὶς σφαῖρες τοῦ γνωστοῦ Πυθαγορείου θεωρήματος τῆς Χρυσῆς Τομῆς.

Τὸ ἄνω σχέδιο, ἄσχετα μὲ τὰ ἐνδογενῆ ἀποδεικτικά στοιχεῖα τῆς ἐγκυρότητός του, δὲν ἀποτελεῖ αὐθαίρετη ὑπόθεσι, διότι προέρχεται ἀπὸ ἀποκρυπτογράφηση ἑνὸς συγκεκριμένου Πυθαγορείου ἀκούσματος, ποὺ ἐγίνε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προσφάτως νεοανακαλυφθέντος μυστικοῦ κώδικα τοῦ Πυθαγόρα. Ὁ κώδικας αὐτὸς εἶναι ἓνα μῖγμα τῆς γνωστῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἀριθμολεξίας, μὲ σύμβολα τῆς γεωμετρίας ἢ τῆς ἀριθμητικῆς ἀναλύσεως, εἶναι τρόπον τινὰ μιὰ μορφή συμβολικῆς λογικῆς (ἐκφράσι μαθηματικῆ). Συγκεκριμένα ἐφήρμοσα τὸν ἄνω κώδικα στὸ Πυθαγόρειο ἄκουσμα, ποὺ συγχρόνως ἀποτελεῖ καὶ τίτλο εἰδικοῦ διδασκομένου μαθήματος:

«ΕΣΤΙ ΓΑΡ ΑΡΜΟΝΙΑ ΠΟΛΥΜΙΓΕΩΝ ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΧΑ ΦΡΟΝΕΟΝΤΩΝ ΣΥΜΦΡΟΝΗΣΙΣ»

καὶ διαπίστωσα, ὅτι τοῦτο ἀποκαλύπτει τὸ κατωτέρω γεωμετρικὸ κατασκευαστικὸ θεώρημα:

Δίδεται μιὰ ἀρχικὴ μοναδιαία σφαῖρα καὶ ζητεῖται νὰ κατασκευασθῇ μιὰ ἄλλη σφαῖρα, ἡ ὁποία συγκρινόμενη μὲ τὴν ἀρχικὴ νὰ δίδῃ τὸν αὐτὸν λόγον ποὺ δίδει ἡ σύγκρισις τῆς σφαῖρας ποὺ τὶς περιβάλλει πρὸς τὴν ζητούμενη σφαῖρα, ὁ κοινὸς δὲ λόγος νὰ ἰσοῦται πρὸς τὸν χρυσοῦν ἀριθμὸν $\Phi = (\sqrt{5} + 1) / 2$.

Ἡ λύσι τοῦ ἄνω προβλήματος παρέχει ἀρχικὰ τὸ βασικὸ γενεσιουργὸ σχέδιο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο παράγεται ἀκολούθως τὸ Σχέδιο τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν. Τὸ γενεσιουργὸ σχέδιο περιέχει σὲ ἐνιαία τριαδικὴ ἐμφάνισι τὴν ζητούμενη χρυσὴ σφαῖρα (K_6), ποὺ εἶναι ἐν ἐπαφῇ ἐξωτερικὰ μὲ τὴν μοναδιαία σφαῖρα K_0 , ἀμφοτέρως δὲ ἐφάπτονται ἐσωτερικὰ τῆς περιβαλλούσης (Λ) τοιαύτης.

Ἡ ὁλοκλήρωσι τοῦ προβλήματος δίδει ἐν συνόλῳ 13 σφαῖρες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 11 εἶναι πλήρως χρυσές, ἐνῶ οἱ ἄλλες 2 εἶναι ἰδεατὲς καὶ προέρχονται ἀπὸ τὰ 2 κενὰ τοῦ γενεσιουργοῦ προβλήματος, βάσει τοῦ καλουμένου ὑπὸ τοῦ Εὐκλείδη *Ἀρβήλου προβλήματος*. (Βλέπε κατωτέρω τὸ γεωμετρικὸ σχέδιο τῆς πρώτης φάσεως τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν). Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν ἐρευνητῶν τόσο στὴ μορφή τοῦ γενεσιουργοῦ προβλήματος ὅσο καὶ στὴ διάταξι τῶν κέντρων τῶν 13 σφαιρῶν τῆς πρώτης φάσεως, διότι ταῦτα ἀποτελοῦν τὶς ἀρχικὰς ἀκλόνητες ἀποδείξεις τῆς γνησιότητος τοῦ Πυθαγορείου σχεδίου τῆς ἀρμονίας τῶν σφαιρῶν. Ἀπὸ τὴν διάταξι τῶν 13 κέντρων τῶν σφαιρῶν προέρχεται τὸ γνωστὸ κοσμογονικὸ σύμβολο τοῦ Δένδρου τῆς Ζωῆς.

Στὸ κοσμογονικὸ πιστεύω τῶν Ἑβραίων, στὴ γνωστὴ *Καμπάλα*, παρουσιάζεται τὸ ἄνω σύμβολο μὲ διάφορες φιλοσοφικὰς ἐρμηνεῖες, ἀποσιωπᾶται ὅμως ἢ ἴσως ἀγνοεῖται, ὅτι τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὴν Πυθαγόρεια ἀρμονία τῶν σφαιρῶν. Μὲ τὴν παρούσα μελέτη μου παρέχω στὴν Ἑβραϊκὴ κοσμογονία τὸ ἐλλεῖπον μαθηματικὸ ὑπόβαθρον τοῦ συμβόλου τοῦ Δένδρου τῆς Ζωῆς, τὸ ὁποῖο προέρχεται καὶ ταυτίζεται κατὰ θέσιν καὶ μορφήν μὲ τὰ κέντρα τῶν σφαιρῶν (συμπάντων) τοῦ Πυθαγορείου μαθηματικοῦ προβλήματος τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν.

Ἐπίσης ἀπὸ τὸ γενεσιουργὸ σχέδιο τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν προέρχονται δύο ἄλλες ἀλήθειες. Πρῶτον, ὅτι τὸ γνωστὸ σύμβολο ποὺ παριστάνει στὶς διάφορες φιλοσοφικὰς θεωρήσεις τὴν διπλὴ ἀντιθετικὴ ὑπόστασι, π.χ. γέννησις-θάνατος, καλὸν-κακὸν κ.λπ., εἶναι σαφῶς Πυθαγόρειο· καὶ δεύτερον, ὅτι αὐτὸ τοῦτο τὸ *Ἀρβήλον* κατασκευαστικὸ πρόβλημα τοῦ Εὐκλείδη εἶναι Πυθαγόρειο, διότι τὸ εἶχε ἤδη χρησιμοποιήσει ὁ Πυθαγόρας στὴν ἐπίλυσι τοῦ θεωρήματος τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν.

Στὴ συνέχεια ἡ διερεύνησι τοῦ ἀποκαλυφθέντος προβλήματος, γενομένη ἀπὸ ἐναλλαγὴ τοῦ ρόλου τῆς ἀρχικῆς μοναδιαίας σφαῖρας μὲ τὴν πρώτη εὐρεθεῖσα χρυσὴ τοιαύτη, μᾶς παρέχει τὴν δευτέρα φάσι τῆς δημιουργίας, κατὰ τὴν ὁποία ὅλα τὰ γραμμικὰ στοιχεῖα

της έχουν αύξηθῇ κατὰ $\Phi = (\sqrt{5} + 1) / 2$ φορές ἀπὸ τὰ ἀντίστοιχα τῆς πρώτης φάσεως, τὰ δὲ ἐπιφανειακὰ κατὰ Φ^2 φορές καὶ τέλος τὰ ὀγκομετρικὰ κατὰ Φ^3 φορές. Ἡ ἴδια διεργασία διερευνήσεως, διὰ τῆς ἐναλλαγῆς τῆς ἐκάστοτε μοναδιαίας σφαίρας μὲ τὴν πρώτη χρυσὴ τοιαύτη κάθε φάσεως, θεωρητικὰ δύναται νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἀπειρες φορές, πλὴν ὅμως γιὰ λόγους ἐνεργειακούς, κατανομῆς τῆς ἀρχικῆς ἐνέργειας τῆς μοναδιαίας σφαίρας στὶς ὑπόλοιπες σφαῖρες τῶν διαδοχικῶν φάσεων, ἡ ἐπανάληψις περιορίζεται στὶς 13 φάσεις. Ἀπὸ τὴν ἔρευνα τῆς μεταβολῆς τῶν ἄνω 13 φάσεων τῆς δημιουργίας (νοητικῆς) ἐξάγονται οἱ κάτωθι μαθηματικοὶ νόμοι:

- α) $1, \Phi, \Phi^2, \Phi^3, \dots, \Phi^{13}$ γιὰ τὰ γραμμικὰ στοιχεῖα
- β) $1, \Phi^2, \Phi^4, \Phi^6, \dots, \Phi^{26}$ γιὰ τὰ ἐπιφανειακὰ στοιχεῖα
- γ) $1, \Phi^3, \Phi^6, \Phi^9, \dots, \Phi^{39}$ γιὰ τὰ ὀγκομετρικὰ στοιχεῖα
- δ) $1/1, 1/\Phi^4, 1/\Phi^6, 1/\Phi^8, \dots, 1/\Phi^{26}$ γιὰ ἐνεργειακὴ μεταβολή.

Ἀπὸ τὶς ἄνω μαθηματικὲς ἀκολουθίες τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ Φ ἐξάγεται καὶ ὁ τριαδικὸς νόμος τῆς δημιουργίας, ποὺ ἐντοπίζεται στὸ γενεσιουργὸ σχέδιο τῆς Ἀρμονίας τῶν σφαιρῶν, ἥτοι:

$$1 + \Phi + \Phi^2 = 2\Phi^2 = K = \text{Κοσμικὸ Μέτρο.}$$

Τέλος ἡ γεωμετρικὴ σύνθεσις διὰ τῆς ἐπαλληλίας τῶν ἄνω 13 διαδοχικῶν φάσεων παρέχει τὸ ζητούμενον Σχέδιον τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν ἢ ἄλλως τὸ νοητικὸ σχέδιο τῆς δημιουργίας τῶν συμπτάντων.

Τὸ ὅτι τὸ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατασκευαζόμενο σχέδιο εἶναι πράγματι τὸ ἀληθὲς ἀποδεικνύεται συμπληρωματικὰ καὶ ἀπὸ τὰ κάτωθι βεβαιωμένα ἀκλόνητα στοιχεῖα:

- Μέγα μέρος τῆς Πυθαγόρειας φιλοσοφίας προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω Σχέδιο τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν.
- Οἱ 7 Πυθαγόρειοι ἄξονες τῆς νοητικῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος κόσμου παρουσιάζονται στὸ ἀποκαλυφθὲν σχέδιον ἀπολύτως κατὰ θέσιν μαθηματικὰ καθωρισμένοι, στοὺς ὁποίους κατανέμονται ὅλα τὰ εὐρεθέντα κέντρα τῶν σφαιρῶν (συμπτάντων). (Βλέπε ἀπόσπασμα σχεδίου).

Τὰ διάφορα σκίτσα, ποὺ ἔχουν κατὰ καιροὺς ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα παρουσιασθῇ στὶς ἀνάλογες μελέτες τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας, περιέχονται μέσα στὸ ἄνω σχέδιο καὶ ἄρα ἀποτελοῦν ἀποσπάσματα αὐτοῦ, ὅπως εἶναι ἡ περίφημη Τετρακτύς, οἱ Πυθαγόρειες ἀκτίνες καὶ τὸ «Αὐγὸ τῆς Δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος», οἱ 10 χαρακτηριστικὲς ἀκτίνες τῶν ἀντιθέτων, τὸ ἄστρον κ.λπ. Σὰν ἐπισφράγισμα τῆς γνησιότητος τοῦ ἄνω σχεδίου σχηματίζεται πολὺ παραστατικὰ τὸ Πυθαγόρειον σύμβολον τοῦ κηρυκείου ἢ σκήπτρου μὲ τὸ «ἐνεργειακὸ φίδι». (Βλέπε συνημμένα ἀποσπάσματα). Ἡ σοβαρότητα καὶ ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ ἀποκαλυπτομένου σχεδίου ἐγκρίνεται στὸν ἐν συνεχείᾳ ἀποσυμβολισμὸ τοῦ.

Σήμερα εὐρίσκομαι στὴν εὐχάριστο θέσι, νὰ ἀνακοινώσω, ὅτι ἐξήγαγα ἄμεσα ἡ ἔμμεσα ἀπὸ τὸ Σχέδιο τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν ὑλικὸ διδασκαλίας τοῦ Πυθαγόρα γνωστὸ καὶ ἄγνωστο, ποὺ ἅπτεται τόσο τῆς ἀφηρημένης φιλοσοφίας ὅσο καὶ τῆς ἐφηρμοσμένης τοιαύτης ἐπάνω στὶς θετικὲς ἐπιστῆμες, ὅπως π.χ. εἶναι ἡ εὕρεσις τῆς Μελωδίας τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν, ἡ εὕρεσις τῶν περιέργων ιδιοτήτων τοῦ χρυσοῦ ἀριθμοῦ Φ καὶ πολλῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα συνεκέντρωσα σὲ 4 ἀποκαλυπτικούς τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων ἤδη ἐκυκλοφόρησαν οἱ 2 πρῶτοι. Ἔτσι, πιστεύω, ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἐπιτύχωμε νὰ ἀποκαλύψωμε τὸ πραγματικὸ ὁλοκληρωμένο Corpus Pythagorium, τὸ ὁποῖο μᾶς διαφεύγει ἐπὶ 2600 χρόνια.

Ἱερὲς Μνηῆμες

Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς στὴν Ἀκρόπολη, ναὸς τοῦ Ἡφαίστου, ναὸς τοῦ Διὸς στὴν Ὀλυμπία, ναὸς τῆς Ἥρας στὴν Σάμο, ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος στοὺς Δελφούς, ναὸς τοῦ ..., ναὸς τῆς ... Ναοὶ Ἑλληνικοὶ σκορπισμένοι σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Ναοὶ ἱεροί, πού ἀπὸ μέσα τους ἀντλοῦσαν δυνάμεις οἱ μεγάλες μορφές τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς διανοήσεως. Τότε...

Σήμερα. Χῶροι, ὅπου τουρίστες περνᾶνε εὐχάριστα ἓνα «διδασκτικό» πρωινό ἢ ἀπόγευμα μασουλώντας χάμπουργκερ καὶ πίνοντας κόκα-κόλα. Χῶροι, ὅπου φωνές καὶ γέλια, ἐνίοτε καὶ βρισιές, καλύπτουν τὴν ὁποιαδήποτε πνευματικὴ ἀκτινοβολία. Τέλος χῶροι, ὅπου περήφανοι σὰν «γύφτικα σκεπάρνια» νεοέλληνες ἀρχοντοχωριάτες λικνίζουν τὶς κοιλίτσες τους στὸν ἥλιο καὶ μὲ ἀνόητα χαμόγελα ὑποτέλειας καὶ ἐξάρτησης περιφέρονται ὡς «ὀμιλοῦντες φελλοὶ» ἀνάμεσα στὰ διαφόρων ἐθνοτήτων ὑπόλοιπα «τοῦβλα» ἐπαναπαυόμενοι, οἱ μὲν στὸ ἐνδοξο παρελθόν τους καὶ οἱ δὲ στὸ συνάλλαγμα τους.

Ἀπλῶς χῶροι λοιπὸν ἔχουν καταντήσει οἱ ναοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἀπλῶς χῶροι, πού διατηροῦν σὰν μιὰ μακρινὴ ἀνάμνηση μερικὲς φορὲς καὶ αὐτὸν τὸν ἀόριστο προσδιορισμό, «ναός». Προσδιορισμό, πού ἔχει καταντήσει πράγματι τόσο ἀνούσιος, ὥστε εὐτυχῶς ἐμεῖς σήμερα νὰ μπορούμε νὰ ἀπλοποιήσουμε τοὺς ἀπολιθωμένους καὶ χωρὶς σημασία ὄρους ἐναρμονιζόμενοι ταυτόχρονα καὶ μὲ τὴν πολιτικὴ τοῦ ρωμαϊκοῦ κρατιδίου μας. Ἔτσι ὁ ναὸς τοῦ Ἡφαίστου εἶναι τὸ Θησεῖο, ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς εἶναι οἱ Στῆλες, ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς (ἔχετε ἀκούσει ποτὲ κανένα νὰ τὸν ὀνομάζει ἔτσι;) εἶναι ὁ Παρθενώνας. Ὅλα ὁμορφα καὶ ἀγγελικά πλασμένα...

Ἀλλωστε τί σημασία ἔχει, ἂν στοὺς ἴδιους ἐκείνους χώρους, πού σήμερα πετᾶμε τὰ ἀποτσίγαρά μας καὶ σακκοῦλες μὲ σκουπίδια, λάτρευαν κάποτε τὸ θεῖο; Τί σημασία ἔχει, ἂν κάποτε τοὺς γκρεμίζαμε καὶ ἀπ' τὰ μάρμαρά τους φτιάχναμε ἀσβέστη στὸ ὄνομα τοῦ Ἰεχωβά;

Σήμερα γίναμε Ἑλληνες, μετανοήσαμε καὶ σωθήκαμε. Τὸ ξέρουμε τὸ τροπᾶριο ἀπ' ἔξω. Καὶ ὁ Μ. Κωνσταντῖνος μετάνοιωσε, λένε, πρὶν πεθάνει καὶ ἔγινε ἅγιος. Τί σημασία ἔχει, πού δὲν ἄφησε κανένα συγγενῇ του, γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσει, ἀφοῦ τοὺς εἶχε σφάζει ὅλους; Μετάνοιωσε κι ἔγινε ἅγιος. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς μετανοιώσαμε καὶ γίναμε Ἑλληνες. Καὶ λέει τὸ ποίημα:

«Τί εἶναι ἡ πατρίδα μας, μὴν εἶναι οἱ κάμποι,
μὴν εἶναι...»

Ὅχι, ἡ πατρίδα μας δὲν εἶναι οἱ κάμποι καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, εἶναι ἡ μετάνοια! Ἡ μετάνοια πού ἀφαιρεῖ αὐτόματα τύψεις καὶ εὐθύνες.

Καὶ ἡ κορύφωσις τοῦ δράματος. Τί σημασία ἔχει, ἂν ἀποδειχθεῖ τελικὰ ὅτι οἱ Ἑλληνικοὶ ναοὶ χτίστηκαν, γιὰ νὰ τιμῇσιν τὰ διάφορα πρόσωπα καὶ ιδιότητες τοῦ θεοῦ, πού εἶναι ἓνα, ἀλλὰ ἐκφράζεται σὲ πολλὲς μορφές; Τί σημασία ἔχει, ἂν ἐντεχνα ἀπὸ ὀρισμένους ὑποβιάστηκε δολίως ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία στὸ ἐπίπεδο τοῦ πεζοδρομίου καὶ τὰ πρόσωπα τῆς θείας οὐσίας, πού μία τῆς ἔκφραση εἶναι κι' ὁ ἄνθρωπος, συκοφαντήθηκαν καὶ ταυτίστηκαν μὲ τὸ πρότυπο τῆς ἀχαλίνωτης ἀκολασίας; ἔχει σημασία;

Τελικὰ κάποιοι πρέπει νὰ βρεθοῦν σ' αὐτὸν τὸν τόπο, πού καταρρεῖ ἀπὸ τὴν ἀπουσία ταυτότητας καὶ ἰδεῶν, νὰ τὸ φωνάξουν. Ναί. ἔχει σημασία! Νὰ βροῦν τὴν τόλμη καὶ τὸ κουράγιο, μήπως μπορέσουμε καὶ κάτι διασώσουμε ἀπ' τὰ λίγα πού μᾶς ἀπέμειναν. Γιὰ νὰ μὴν τρέχουμε πανικόβλητοι στὰ μουσεῖα τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκλιπαρώντας γιὰ λίγα μάρμαρα καὶ πηλὸ μὲ τὴν νοοτροπία τοῦ ὑποδεέστερου, τοῦ ἐπαίτη, ἀλλὰ ἐδῶ στὸν τόπο μας νὰ σεβαστοῦμε τὶς ἰδέες, τὶς ἱερὲς ἐννοιες, πού ἔχουν χάσει δυστυχῶς τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν σημασία του. Τότε δὲν θὰ ζητια-

→
νεύουμε πιά. Τότε, όταν ξαναβροῦμε τὸ νόημα τῶν λέξεων καὶ μαζί τὸν αὐτοσεβασμό μας. Τότε θὰ ἀπαιτοῦμε.

Καὶ δὲν μιλάω γιὰ σεβασμό, πού συνδέεται μὲ ἀρρωστημένη προγονολατρεία. Δὲν σέβομαι τὸν σωλῆνα ἀποχετεύσεως ἑνὸς κάποιου ἀθηναϊκοῦ σπιτιοῦ τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος, ἐπειδὴ ἔτυχε νάναι ἀρχαῖος ἐλληνικός, παρὰ μόνο καὶ ἀποκλειστικὰ ὡς ἀρχαιολογικὸ εὑρημα. Σέβομαι ὅμως ἕναν ἀρχαῖο ἐλληνικὸ ναό, πολλές φορές ἀπλᾶ καὶ μόνο τὴν τοποθεσία πού βρισκόταν, γιατί κάποιος «Ἑλληνας» φρόντισαν σήμερα νὰ μὴν ὑπάρχει, ἀπὸ ἀναγνώριση πρὸς ἀνθρώπους πού κάποια δεδομένη στιγμή εἶχαν προσεγγίσει πολὺ περισσότερο ἀπὸ μᾶς τὴν ἀλήθεια καὶ λάτρευαν μέσα σ' αὐτὸν τὴν θεία οὐσία.

Σήμερα ὅμως ὁ σεβασμός μας πρὸς τὸ θεῖο ἔχει περιοριστεῖ «στὴν ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους». Τὸ ἀλάθητο καὶ τὸ ἀπόλυτο ἀνάγκασαν τὸν σεβασμὸ νὰ ἐγκλωβιστεῖ ἀνάμεσα στὸ «πίστευε» καὶ τὸ «φοβοῦ». Ὁ ἄγνωστος θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων (κατὰ τὴν Χριστιανικὴ πάντα παράδοση) ὑπάρχει σήμερα στὴν χριστιανικὴ ἐκκλησία; Καὶ ἀναρωτηθήκατε ἀκόμα ποτέ, ἐὰν αὐτὸ εἶναι δείγμα ὠριμότητος ἢ ἀρχὴ ἀπολυταρχισμοῦ καὶ ὡμῆς ἐπέμβασης σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τοῦ κοινωνικοῦ μας γίνεσθαι, ξεκινώντας ἀπ' τὴν θρησκεία;

Σήμερα θεοὶ δὲν ὑπάρχουν, ὅπως δὲν ὑπῆρξαν ποτέ ἄλλωστε ἀπὸ τὴν γέννησή τους καὶ στὸ παρελθόν. Ἄνθρωποι ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν, πού μποροῦν νὰ δημιουργήσουν τοὺς θεοὺς καὶ τίς θεές τους. Ἄνθρωποι, πού μέσα ἀπ' τίς πράξεις τους μποροῦν καὶ αὐτοὶ νὰ γίνουν θεοί. Ἄνθρωποι εὐσεβεῖς καὶ πιστοὶ στίς ἀρχές καὶ τὰ ἰδανικά τους. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Αὐτὲς οἱ ἀντανάκλασεις τῆς θείας οὐσίας στὸν ὁρατὸ μας κόσμον εἶναι ὁ Δίας, ὁ Ποσειδῶνας καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. Αὐτοὶ εἶναι καὶ οἱ προσωποποίηση τῶν ιδεῶν.

Κι ἂς συνειδητοποιήσουν ἐπιτέλους μιὰ γιὰ πάντα τὰ κάθε εἶδους ἀνθρωπάρια, πού ἀνάλογα μὲ τὴν θέση του τὸ καθένα συντηρεῖ καὶ διαδίδει τὸ ψέμα περὶ Ἑλληνικῆς εἰδωλολατρίας, ὅτι ἕνας πολιτισμός, πάνω στίς πνευματικὲς καὶ ὄχι ὑλικές βάσεις τοῦ ὁποῖου στηρίζεται ἀκόμα μέχρι σήμερα καὶ μετὰ ἀπὸ 3.500 χρόνια ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ πνευματικὴ παράδοσις καὶ πρόοδος τοῦ σύγχρονου εὐρωπαϊκοῦ καὶ παγκοσμίου πολιτισμοῦ, δὲν μπορεῖ στὴν κορυφαία ἐκδήλωσή της πνευματικότητάς του νὰ λάθῃ: Στὴν θρησκεία. Γιατί ὁ Ἑλληνας ποτέ δὲν ὑπῆρξε εἰδωλόλατρες. Ὁ Ἑλληνας ὑπῆρξε πάντα Ἑλληνας.

Κι' ἐδῶ ὁ ὅρος γι' αὐτοὺς, πού ἀκόμα μένουν πιστοί, δὲν πρόκειται νὰ χάσει ποτέ τὴν σημασία του, καθὼς κάποιος ἄλλος τὸν ἀποποιήθηκαν.

«Τὰ γὰρ Ἑλλήνων καὶ Ἰουδαίων παλαιά, ἡμεῖς δὲ οἱ καινῶς αὐτὸν τρίτῳ γένει σεβόμενοι χριστιανοί». [Κλήμενος Ἀλεξανδρέως, «Στρωματεῖς» 6.5.41].

Νέμεσις

Δὲν ὑπάρχει σκεπτόμενος ἄνθρωπος, πού νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται νὰ διαβάξῃ ἕνα περιοδικὸ σὰν τὸν «Δαυλό». Μιλήστε στὸν ἐκλεκτὸ φίλο ἢ γνωστὸ σας γιὰ τὸν «Δαυλό» καὶ ὑποδείξτέ του ποῦ θὰ τὸν βρῇ (βλ. ὀπισθόφυλλο).

Παλιοί και νέοι λογοτέχνες

Ἡ κυριότερη διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς παλιούς καὶ τοὺς νέους λογοτέχνες ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ διεθνῶς εἶναι, ὅτι οἱ παλιοὶ ἔχουν κότσια, ἐνῶ οἱ νέοι εἶναι νερόβραστοι καὶ κυττᾶνε μόνο τὸ «ἱματὶ» τους. Οἱ παλιοὶ ἔχουν τὸ θάρρος τῆς γνώμης τους, καὶ θὰ τὴν προασπίσουν ἀκόμη καὶ εἰς βλάβην τῶν δικῶν τους συμφερόντων. ἐνῶ οἱ νέοι δὲ θὰ κάνουν τίποτα ποὺ θὰ ἄλλαξε τὴν εἰκόνα ποὺ θέλουν νὰ ἔχει γι' αὐτοὺς ἡ κοινωνία. Ἄν οἱ συνθήκες τὸ ἐπέβαλλαν, θὰ ἦταν διατεθειμένοι νὰ τρῶνε μόνο μὲ τὴν ἀριστερὰ γνάθο, νὰ κάνουνε μιὰ δεξιὰ ρωθωνεκτομή καὶ νὰ περπατᾶνε μὲ τὰ χέρια καὶ πρὸς τὰ πίσω. Οἱ νέοι ἔχουν συνήθως ψυχολογία ἀποτυχημένου, γιατί, γιὰ νὰ γίνουν γνωστοί, δὲν στηρίζονται ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀλλὰ ἐπὶ τῆς (ὁποιας) ἐξ-οὐσίας, στὸ φαίνεσθαι καὶ ὄχι στὸ εἶναι. Ἐπιπλέον οἱ πιὸ πολλοὶ νέοι συγγραφεῖς φέρονται, περιφέρονται καὶ συμπεριφέρονται ὡς λογοτέχνες, χωρὶς πράγματι νὰ εἶναι. Φίλος συνομήλικος λογοτέχνης μου ἐκμυστεύτηκε: «Ποτὲ δὲν περίμενα, ὅτι ἡ λογχομαχία, ποὺ ἔμαθα στὸ στρατό, θὰ μοῦ χρησίμευε καὶ στὴ λογοτεχνία». Σημειωτέον ὅτι οἱ νέοι «φιλολογίζοντες» συγγραφεῖς θὰ γινόντουσαν ἀκόμη καὶ πρόεδροι τοῦ «συλλόγου τῶν ἀπογόνων τῶν οὐραγκοτάγκων», προκειμένου νὰ ἀναδειχτοῦν. Ἐνῶ οἱ (σοβαροὶ) ἐκπρόσωποι τῆς παλιᾶς φρουρᾶς θὰ ἦταν ἱκανοὶ νὰ παραιτηθοῦν καὶ ἀπὸ μία σημαίνουσα θέση, προκειμένου νὰ ὑποστηρίξουν τὸ κατ' αὐτοὺς σωστό.

Γιὰ νὰ εἰκονογραφήσουμε τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι παγκόσμιο φαινόμενο, θὰ σᾶς ξαναδιηγηθοῦμε μιὰ μικρὴ ἱστορία ποὺ πήραμε ἀπὸ τὰ ἀπομνημονεύματα ἐνὸς λογοτέχνη ἀπὸ τὴν φινλανδικὴ Λαπωνία. Ἡ ἱστορία αὕτη εἶναι ἀληθινὴ πέρα γιὰ πέρα καὶ ἐκτυλίσσεται πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ὅταν ὁ λογοτέχνης αὐτὸς (ποὺ δὲ ζεῖ πιά) ἦταν τριάντα ἐξήχρονων. Ὁ καθόλα φέρελπισ αὐτὸς λογοτέχνης ἦταν τὸ νεώτερο τότε μέλος τοῦ Σωματείου τῶν Λογοτεχνῶν τῆς χώρας του (τῆς Φινλανδίας). Μιὰ οἰκογενειακὴ του φίλη τὸν παρακάλεσε νὰ προωθήσει τὴν εἰσδοχὴ ἐνὸς ἡλικιωμένου φίλου τῆς λογοτέχνης στὸ Σωματεῖο. Ἐπειδὴ ὁ νέος αὐτὸς λογοτέχνης δὲν ἦταν, ὅπως οἱ περισσότεροί ἄλλοι νέοι λογοτέχνες τῆς χώρας του καὶ τοῦ κόσμου, τυχοδιώκτης καὶ ὑπολογιστὴς καὶ ἐπειδὴ πίστευε ὅτι «οἱ φίλοι τῶν φίλων μου εἶναι καὶ δικοὶ μου φίλοι, ὄχι ὅμως καὶ οἱ ἐχθροὶ τους» καὶ ἀφοῦ τὸ ἔργο τοῦ ἡλικιωμένου ἐκείνου λογοτέχνη ἀξίζε τὸν κόπο, ἀποφάσισε νὰ βοηθήσει. Κατ' ἀρχάς, ἐπειδὴ, γιὰ νὰ κριθεῖ ἡ αἴτηση νέου μέλους ἀπὸ τὸ διοικητικὸ συμβούλιο τοῦ Σωματείου, χρειάζονταν τρεῖς ὑπογραφές ἤδη μελῶν, ὑπέγραψε αὐτὸς καὶ ζήτησε ἀπὸ μιὰ ἐπίσης νέα (ἀλλὰ λίγο μεγαλύτερη καὶ μπαστούνι) φίλη του στὸ Σωματεῖο νὰ ὑπογράψει κι ἐκείνη. Τούτῃ ὅμως κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἀπάντησε ἀπότομα:

«Δὲν ὑπογράφω γι' ἀγνώστους».

«Μὰ καλὰ, καὶ μᾶς ποιὸς μᾶς ἤξερε, πρὶν γίνουμε μέλη τοῦ Σωματείου;» τῆς εἶπε ἀπορώντας ὁ νέος λογοτέχνης.

Ὅμως δὲν ἐπέμεινε, γιατί ἤξερε ἀπὸ τὴ μικρὴ του πεῖρα, πὼς οἱ γυναῖκες εἶναι ἀμετάπειστες, ἅμα ἀρχίζουνε τὰ τρελλὰ τους καὶ τίς βουρλίζουνε τὰ λυσσακὰ τους. Ζήτησε ἀπὸ δυὸ ἄλλους μεγάλους φίλους του νὰ ὑπογράψουν, οἱ ὅποιοι καὶ ἀμέσως τὸ ἔπραξαν.

Τὸν ἡλικιωμένο λογοτέχνη τὸν ἐνέκρινε παμψηφεί τὸ διοικητικὸ συμβούλιο, ἀλλὰ ἔπρεπε μετὰ, ἡ αἴτησή του νὰ ἔχει καὶ τὴν ἔγκρισιν τῆς ὀλομέλειας. Στὴ γενική συνέλευσιν τῶν μελῶν ποὺ συνεκλήθη ἐπὶ τούτου, λίγο πρὶν τὴν ψηφοφορίαν ἔ-

→
 νας νέος (ἀλλὰ λίγο μεγαλύτερός του) σνόμπ λογοτέχνης τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

«Αὐτὸ τὸ γεροντάκι τί τὸ θέλουμε; Θὰ τὸν μαυρίσω».

«Μιλᾶτε σὲ λάθος ἄνθρωπο. Ἐγὼ τὸν ὑποστήριξα», τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ νέος λογοτέχνης.

«Μὰ τί ρεζίλικια εἶναι αὐτά; Αὐτὸς εἶναι πουρό!» φώναξε ὁ σνόμπ λογοτέχνης.

«Δὲ θὰ τὸν βάλουμε νὰ παίξει πόλο. Τὸ ἔργο του θὰ κρίνουμε», ἀντεῖπε πεισματικά ὁ νέος λογοτέχνης.

«Μὰ αὐτὸς, μόλις τὸν κάνουμε μέλος, θὰ τὰ κακαρώσει», χλεύασε ὁ σνόμπ λογοτέχνης καὶ ἀπομακρύνθηκε περιφρονητικά.

Ἡ γενικὴ συνέλευση ὅμως ἐνέκρινε τὸν ἡλικιωμένο λογοτέχνη μὲ ἐλάχιστες ἀρνητικὲς ψήφους. Τὸ κωμικοτραγικὸ εἶναι, ὅτι ὁ πολὺ νεώτερός του σνόμπ αὐτὸς λογοτέχνης πέθανε ἓνα χρόνο μετὰ (ἀπὸ ἀφροδίσιο νόσημα, ὅπως λένε οἱ κακὲς γλῶσσες), ἐνῶ ὁ ἡλικιωμένος φίλος τοῦ νέου λογοτέχνη ἐξῆσε πολλὰ χρόνια ἀκόμα, προσφέροντας σημαντικὸ μετέπειτα ἔργο στὴ λογοτεχνία τῆς χώρας του (τῆς Φινλανδίας). Ἀποδείχτηκε, ὅτι ἦταν ἓνας ποιητὴς τοῦ γήρατος.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια μιὰ ἄλλη ποιήτρια, μεσόκοπη αὐτὴ τὴ φορά, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἴδιο νέο λογοτέχνη νὰ τῆς ὑπογράψει καὶ κείνης, γιὰ νὰ γίνει μέλος. Ὁ φίλος δὲν τὴν ἤξερε καλὰ, ἀλλὰ ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσε τὸ ἔργο τῆς, τῆς ἔβαλε τὴν ὑπογραφή του στὴν αἴτηση. Τὸ διοικητικὸ συμβούλιο τοῦ Σωματείου τῶν Λογοτεχνῶν ὅμως αὐτὴν τὴν ἀπερρίψε, ἴσως γιὰτὶ δὲν εἶχε δημοσιεύσει σὲ κανένα λογοτεχνικὸ περιοδικό, μειονέκτημα γιὰ τὸ ὁποῖο τὴν εἶχε προειδοποιήσει ὁ νέος λογοτέχνης. Εἶχε ὅμως ἐκλεκτὰ καὶ καλοτυπωμένα βιβλία. Τὴν ποιήτρια ὅμως αὐτὴ τὴν ὑποστήριζε ἓνα πολὺ ὑψηλὰ ἱστάμενο πρόσωπο. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τὸ ἀγνοοῦσε σύσσωμο τὸ διοικητικὸ συμβούλιο, καθὼς καὶ ὁ νέος λογοτέχνης ποὺ τῆς ὑπέγραψε. Τὴν ὑποστήριξε ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἀκαδημαϊκὸς (τῆς Φινλανδίας), ὁ περίφημος Μίκα Βαλτάρι, κι' αὐτὸ ἀφ' ἑνὸς γιὰ τὸ ἔργο τῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰτὶ μιὰ φίλη τῆς ἦταν φίλη τῆς γυναίκας του (τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ). Ὁ Βαλτάρι ὅμως δὲν τὸ εἶχε πεῖ σὲ κανένα, ὅτι ἦταν προστατευόμενὴ του, γιὰτὶ ἀνέκαθεν του δὲν ἦταν νοσφιστὴς οὔτε τοῦ ἀρεσαν τὰ πλάγια μέσα καὶ γιὰτὶ πίστευε ὅτι μὲ τὸ ἔργο τῆς καὶ μόνο θὰ τὴν κάναν δεκτὴ.

Τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἀπόρριψής τῆς ὁ Μίκα Βαλτάρι, ὑπερῆλιξ τότε, ἔστειλε τὴν παραίτησή του στὸ Σωματεῖο τῶν Λογοτεχνῶν γραφεῖσα καὶ ὑπογραφεῖσα παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ ἀποκάλεσε τὸ διοικητικὸ συμβούλιο «συμβούλιο ἡλιθίων». Προεκλήθη σάλος, ἡ παραίτησή του δὲν ἔγινε δεκτὴ καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Σωματείου — προσωπικὸς φίλος τοῦ Βαλτάρι — πῆγε ἐσπευσμένως στὸ σπίτι του καὶ τὸν διαβεβαίωσε ὅτι ἡ ἐν λόγω κυρία δὲν ἀπερρίφθη, ἡ αἴτησή τῆς ἐτέθη μόνο ἐν ἐκκρεμότητι ἀπὸ τὸ Δ.Σ. τοῦ Σωματείου καὶ τὸν ἐπόμενο χρόνο σίγουρα θὰ τὴν ἐνέκριναν.

Δὲν ξέρουμε, ἂν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Μίκα Βαλτάρι ἐπραξε καλῶς. Διαβάζοντας ὅμως τίς δύο ἀνωτέρω ἱστορίες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ νέου (Φινλανδοῦ) αὐτοῦ λογοτέχνη βλέπουμε, ὅτι ἡ λογοτεχνία εἶναι τὸ πιὸ ὀραῖο λειτούργημα: συνδυάζει τὴν ἐμπνευση μὲ τὸ ἥθος καὶ τὴν ψυχολογία. Γιὰ νὰ τὴν κάνεις ὅμως, πρέπει νὰ ἔχεις «τσαγανό». Ἀλλιῶς, καλύτερα εἶναι νὰ ἀποκτήσεις ἓνα ἄλλο χόμπυ, ἃς ποῦμε νὰ μαζεύεις γραμματόσημα ἢ νομίσματα...

᾽Οθων Μ. Δέφνερ

Καημένε Ρούκυ

“Όταν άκούσετε τόν παλλήκαρο, πού δέν τό ‘χει μήτε πεζού μήτε καβαλλάρη, νά φωνάζει «μαμά, τρέξε, ένα ζουζούνι στο δωμάτιό μου!», όταν δείτε την δυναμική κοπέλλα, μιá σύγχρονη Μπουμπουλίνα τών πόλεων, νά παθαίνει κρίση ύστερίας μπροστά σ’ ένα ταλαίπωρο μαύρο βατραχάκι πού ξέπεσε στόν κήπο της και τό μικρό παιδί νά ούρλιάζει στη θέα ένός άθώου σαλιγκαριού, έ, τότε σταματήστε όλα τά ρολόγια, γιατί ό άνθρωπος εύρίσκεται στην ίδια τραγική θέση μέ τό μαύρο βατραχάκι.

Τό πατρικό μου σπίτι είχ’ ένα υπερώο στούς γαλαξίες, πάνω από την όρθια θάλασσα κι έκεί τό ‘χα συνήθειο νά πλανιέμαι τίς νύχτες άκούγοντας τό τραγούδι τής λίμνης από μυριάδες εύτυχισμένα βατραχάκια, άμέτρητα σάν τά άστέρια. Και ήταν εκείνα τά φλογερά μεσημέρια, πού έπαιρνα τόν άνήφορο για τήν πηγή τής μικρής ρεματιάς προγκώντας τά φίδια και, χώνοντας τά χέρια μέχρι τούς ώμους στις ύγρες τρύπες, μάζευα καβούρια. Κι όπως ήμουν πεσμένη μπρούμυτα στα νερά, είδα κάποτε τήν δεντρογαλιά τυλιγμένη στο κλαδί πάνω από τό κεφάλι μου, έτοιμη νά πάρει τό μπάνιο της. «Μή μέ πειράξεις, και δέ θα σέ πειράξω», ψιθύρισα. Ήταν ή προσευχή πού μου είχε μάθει ό παππούς μου. Σύρθηκα παράμερα· τό ίδιο έκανε κι εκείνη. Άκούνε τά παιδιά μου, τά πιάνει σύγκρυο κι εγώ διεξάγω ίερο πόλεμο κατά τών μικροβίων. Σαπουνίζω μέχρι πεζοδρόμιο και οί άλλοι μέ λένε «γιατρός» και γελάνε. “Όταν όμως τήν ξαπλάρουν, εγώ τού γιατρού τού βγαίνω από μπροστά. — Νά τού δώσω αυτό τό άντιβιοτικό; — Τό έχετε; “Α, μπράβο. — Και άντιβιοτικά έχουμε, και άντισηπτικά, και χλωρίνες, και άκουαφόρτε, άπ’ όλα έχουμε. ‘Ο γιατρός μέ κυττάζει, ύπομειδιά και ξέρω πώς μέ θαυμάζει. “Εχω όμως και μιá καλή γειτόνισσα, πού δέν προλαβαίνει νά βγει έξω μέ τόν άντρα της, γιατί πιάνει τή λάτρα μέ τό χάραμα και δέ σταματάει, μέχρι νά χτυπήσουν μεσάνυχτα και βάλε. Έκείνος τήν όνοματίζει «σφουγγαρόπανο» και παίρνει τίς βόλτες του μέ τήν χορεύτρια, πού κατοικοεδρεύει στόν τρίτο. Τά ‘χει μυριστεί, αλλά, προκειμένου νά τριγυρνάει άσκοπα μαζί του, προτιμάει τό σφουγγαρόπανο. Και δέ μου βγαίνει από τό νοῦ μιá ξανθειά άλλοδαπή, πού άγόραζε πορτοκάλια, και τό νήπιο πού είχε μαζί της τά έτρωγε μέ τή φλούδα. ‘Αστοιχείωτη Βρουκχίλδη! Μου ήρθε νά τής χυμήξω. Και τή ζήλεψα, γιατί εκείνη απολάμβανε τήν ίσορροπία, πού κατείχα κι εγώ τότε, πού κατέβαζα τίς άπλυτες άγουρίδες και δέν είχα πει κεφάλι. Τώρα συχνά-πυκνά μου έρχεται νά τό σπάσω. — ‘Ο ρυθμός τής πόλεως, άποφαίνεται ό ντόκτορ. — Ποιός ρυθμός, γιατρέ μου; “Η άρρυθμία, θέλεις νά πεις.

Και ήταν περασμένα μεσάνυχτα, σάν είδα τό νεαρό τού διπλανού σπιτιού νά χαϊδεύει ένα όμορφο σκυλάκι μέ φατσούλα πανέξυπνη και δυό μάτια παραγεμισμένα γλύκα και άθωότητα. — Κυττάξτε, τί μάς άφησαν άπόψε; — Μή τό πιάνεις. Θα κολλήσεις καμμιá άρρώστια. — Σωπάτε, καλέ. Ίδέτε τήν ταπελλίτσα του. «Μέ λένε Ρούκυ, έχω κάνει όλα τά έμβόλια και σās αγαπώ». — Καημένε Ρούκυ.

Θυμήθηκα τόν ‘Αράπη, πού όταν ό παππούς μου πέθανε, μαζεύτηκε στη γωνιά του νηστικός και άμίλητος, μέχρι πού φόφησε. Μās είχε μετρήσει όλους, ήξερε τί θα έπακολουθήσει και μάς περιφρόνησε. Καλά έκανε. ‘Αρά-

→
 πη. - Θὰ τὸν κρατήσεις; — Ἔχουμε τὴν Ντιάνα καὶ δὲν θὰ τὸν θέλουν οἱ ἄλλοι. Δὲν τὸν παίρνετε σεῖς; — Ἐγὼ ζῶα στὸ σπίτι;! Μοῦ ἀρκοῦν οἱ ἄνθρωποι. — Μπορεῖ νὰ τὸν θελήσει ὁ ἀπὸ πάνω, ἀλλὰ δὲ μοῦ φαίνεται σοῦκος, εἶναι χαμούρα.

Γλῶσσα, πού τὴν ἔχουν τέλος πάντων κι αὐτοὶ οἱ νέοι! Πῶς μίλησε, τώρα, ἔτσι. γι' αὐτὸν τὸν πολὺ καθὼς πρέπει κύριο, ὑπόδειγμα οἰκογενειάρχῃ καὶ γλυκομίλητο γείτονα! Πάντως ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκα, εἶχα τὸ μυαλό μου στὸ Ρούκυ. Ἐβγαίνα καὶ τὸν ἔβλεπα, πού στεκόταν ἀσάλευτος μπροστὰ στὴν πόρτα, περιμένοντας τὸ Θεό του τὸν ἄνθρωπο. Τὸ πρῶι βγήκε ὁ νεαρὸς ἔξω, τὸν τάισε, τὸν πότισε, ἔπαιξε μαζί του. — Ἔγινε τίποτα; — Μπά. ἀπ' ὅσους ἐρώτησα. κανεὶς δὲν τὸν θέλει. — Νὰ τηλεφωνήσω στὴ «Φιλοζωϊκή»; — Πολὺ καλὴ ἰδέα, εἶπε κι ἔφυγε μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Καὶ παρ' ὅλο πὺ ἦταν πρῶι Σαββάτου, ἡ «Φιλοζωϊκή» ἦταν ἐκεῖ. Μπράβο της. «Σ' ἔνα τέταρτο θὰ σᾶς πάρουμε στὸ τηλέφωνο». Πράγματι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο μοῦ τηλεφώνησε μιὰ κυρία, πού ἤθελε τὸ Ρούκυ γιὰ τὸ μικρὸ της γιό. Μοῦ μίλησε καὶ τὸ ἀγοράκι. «Εἴμαστε κοντὰ καὶ σὲ λίγα λεπτὰ φθάνουμε».

Μέσα ὅμως σ' αὐτὰ τὰ λίγα λεπτὰ ἔγινε τὸ κακό. Ὁ ἄτυχος Ρούκυ, ζήτουλας τῆς ἀγάπης, ἀφελῆς καὶ ἀνασφαλῆς καθὼς ἦταν, ἀκολούθησε τὸν ἄνθρωπο πού ἀνέβαινε τὶς σκάλες. Στὸ κεφαλόσκαλο ἐκεῖνος τὸν διέταξε νὰ ξεκουμπιστεῖ. Ὁ Ρούκυ δὲν συμμορφώθηκε κι ἔφαγε τὴν κλωτσιά. Ἀκολούθησαν κι ἄλλες ἀπανωτές, μέχρι πού βρέθηκε στὸ πεζοδρόμιο νὰ σπαρταράει ἐτοιμοθάνατος. Ἐμπηξα φωνή. Ὁ δρᾶστης μὲ ἔνοχη βιασύνῃ πέταξε τὸ θῦμα του στὸ αὐτοκίνητο κι ἔγινε καπνός. Ἦταν ὁ ἀπὸ πάνω κυριός! Καὶ τότε εἶναι πού εἶδα τὸ ἀγοράκι νὰ τρέχει κατὰ πάνω μου γεμάτο λαχτάρα, μ' ἕνα στόμα τραβηγμένο μέχρι τ' αὐτιά. Τί λὲς τώρα σ' ἕνα παιδί, πού κρέμετ' ἀπὸ τὰ μάτια σου καὶ περιμένει τὸ ἀντίδωρο ἀπὸ σένα; Τράβηξα παράμερα τὴ μητέρα. Ὁ μικρὸς κατάλαβε κι ἄρχισε νὰ κλαίει γοερά. «Γιατί; Γιατί;». Γιατί νὰ τὰ καταλαβαίνουν ὅλα τὰ παιδιά; Γιατί νὰ ρωτοῦν; Ἐκείνη τὴ στιγμή εἶδα μπροστὰ μου καὶ τὸ νεαρό, κάτωχρο, μὲ μάτια λεπίδες. «Τὸ μα....κα! Ἐννοια σου καὶ κάπου θὰ σοῦ τὴ στήσω ἐγώ», μούγκρισε.

Καλὰ θὰ κάνεις, νέε μου, ἀλλὰ μὴ παραλείψεις νὰ τὴ στήσεις καὶ σ' ἐμένα. Καὶ νὰ πάρεις καὶ σκούπα καὶ νὰ κάνεις καὶ ἀπολύμανση. Καημένε Ρούκυ! Κακόμοιρα ζωντοβολάκια! Ἄν ξέρατε τίς δυνάμεις σας, ἂν μπορούσατε νὰ ὀργανωθείτε, νὰ φτιάσετε θρησκεία μὲ τὸ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» — ἀλλὰ πού νὰ τὰ βγάλετε πέρα μὲ τὸν διαμονιακό, τὸν ἀρρωστημένο ἀνθρώπινο ἐγκέφαλο... Πόσο πρέπει νὰ ἔναι ὠργισμένος ὁ Πανάγαθος μ' αὐτὸ τὸ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν»!! Τί ἀλαζονεία!!

Εἶχα ἕνα ποίημα, πού μὲ ταλάνιζε μέρες. Τὸ ἔσκισα. Πόσο μετράει ἕνα ποίημα μπροστὰ σ' ἕνα ζωντανὸ πλάσμα; Τὸ εἶπε ὁ Ὁσκαρ Οὐάιλντ: «Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ σώσω μιὰ γάτα ἢ ἕνα ποίημα, θὰ ἔσωζα τὴ γάτα».

Οὐρανία Πρίγκουρη

ΚΥΠΡΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

‘Ο χαμένος χρόνος

Στὴν εἴσοδο τοῦ «Χίλτον» μὲ τὴν περιστρεφόμενη πόρτα στεκόταν ὁ γιατρός Θεοχαρίδης, ὁλόλευκος μέσα στ’ ἄσπρα του μαλλιά καὶ γένεια, τὸ ἄσπρο μεταξωτὸ κοστούμι, τ’ ἄσπρα μὲ τρύπες παπούτσια. Κρατοῦσε ἓνα ἄσπρο... γαρύφαλλο. Γελαστός, καταδεκτικός ὑποδεχόταν, μ’ ἔτοιμο ἄστεϊο ἀνάλογα μὲ τὸν εἰσερχόμενο πρὸ πενηκονταετίας συμμαθητὴ του ἢ συμμαθήτριά του. Ἀριστερά του μιὰ συμμαθήτρια, χωρὶς νὰ καθορίζεται ἡ ἡλικία της, γιατί χρησιμοποίησε διάφορες ἐπεμβάσεις καὶ καλαισθητικές μεθόδους, ντυμένη στὰ κόκκινα, μὲ μάτια λαμπερὰ κι ἐξαίσιο χαμόγελο πρόσφερνε ἓνα ἄσπρο γαρύφαλλο στοὺς συμμαθητές, ἔκοβε τὸ μίσχο καὶ κυτοῦσε μὲ εὐρυθμὲς κινήσεις νὰ τὸ καρφώσει στὸ πέτο τοῦ σακακιοῦ. Στὶς γυναῖκες μὲ προσεκτικὸ τρόπο πρόσφερνε κόκκινο γαρύφαλλο.

— Ἀνδρέας Γεωργιάδης. Χειροῦργος ἐξ Ἀγγλίας, ἀναγγέλλει ὁ Θεοχαρίδης.

— Ὁλόσωμος, ὁλόσωστος, ἀπαντᾷ ὁ Γεωργιάδης μέ... ἀγγλικὴ προφορά. Ἡ σύζυγός σου, βρὲ Θεοχαρίδη; συνεχίζει ὁ Γεωργιάδης, ἐνῶ δεχόταν τὴν προσφορά της, στρίβοντας λίγο τὸ σῶμα, γιὰ νὰ τοῦ καρφώσει τὸ ἄσπρο γαρύφαλλο.

— Θεὸς φυλάξοι. Αὐτὴ ἔφαγε δυὸ συζύγους. Τὴν ξέχασες;

— Κρίμα καὶ σὲ βοηθῶ, τοῦ λέγει κάπως στενοχωρημένη ἡ Ἀνθούλα. Ἀγαπητὲ Γεωργιάδη, τύχη εἶν’ αὐτή. Ἀλλὰ ἔχω...

— Δέκα ἐγγόνια, προσθέτει ὁ πάντοτε πειραχτικὸς Θεοχαρίδης κι ἄς ἔχει πρόβλημα μὲ τὴν καρδιά του.

Ἀπὸ τὴν περιστρεφόμενη πόρτα προβάλλει φοβερὰ καμπούρης, ἀλλὰ μὲ μαλλιά κάπως... ξανθόασπρα, ὁ

πρῶην γενικὸς εἰσαγγελέας Ἀνδρέας Φιλόκυπρος. Ὁ Θεοχαρίδης ὀρθώθηκε ἀμείλικτος.

— Τὸν ἔφαγε ἡ πενθερά, ψιθυρίζει καὶ κυττάζει νὰ τὸν ὑποδεχτεῖ σκύβοντας μὲ δυσκολία.

— Ὅλοι ἐδῶ... Μὲ τὴ φράση αὐτὴ ἄρχισε ὁ Φιλόκυπρος...

— Οἱ ἑπτὰ ποὺ ἀπομείναμε, ἐξηγεῖ ὁ Θεοχαρίδης. Ἐγώ, ὁ γνωστὸς Θεοχαρίδης, ὁλόασπρος κύκνος, ὁ Ἀνδρέας Γεωργιάδης μὲ τὴν ἀγγλικὴ προφορὰ ἀπὸ τὴ συνήθειά του νὰ ἐπιδεικνύεται ἐκ τρυφερῆς νεότητος, ἡ Ἀνθούλα μὲ τὰ δύο-τρία ἐπώνυμα, χήρα, ζωντοχήρα, ἡ παλιὰ συμμαθήτρια μὲ τὸ πατρικὸ της ἐπώνυμο τώρα, ἐσὺ Ἀνδρέας Φιλόκυπρος, συνεχῶς νεάζων ἐρωτιδεύς, ἡ Τούλα Κλεόπα, γεροντοκόρη μὲ παράσημα ἐπιδόσεως στὴν ἐκπαίδευση καὶ στὰ γράμματα, ὁ Χαρίδημος Πέτρου, ὁ πλούσιος ἐργολάβος μὲ τὴν ἐβραῖα σύζυγο — ποῦ διάβολο τὴ βρῆκε, αὐτὸς ποὺ ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο νυχτοξημερωνόταν στὰ Κατηχητικά;

— Εἶναι καὶ πρόεδρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς στὴν ἐνορία του, προσθέτει ἡ Ἀνθούλα.

Ὁ Θεοχαρίδης τὴν κύτταξε ἐπιτιμητικά. Καὶ συνέχισε τὴν ἀπαρίθμηση τῶν ζωντανῶν ἀκόμα συμμαθητῶν.

— Καὶ ὁ Γιάννης Ἀβρααμίδης, οὐδὲν σχόλιο.

Σὲ λίγο ὁ κύκλος τῶν ἐπτὰ, μὲ δυὸ συζύγους ἐπὶ πλεον, κάθισαν στὸ πλούσια διακοσμημένο τραπέζι: Δίπλα στὴν Τούλα Κλεόπα κάθισε ὁ Γιάννης Ἀβρααμίδης, ποὺ φαινόταν πῶς τοῦ ἔλειπε ἡ ἄνεση. Καὶ ἐνῶ ὅλοι τῶρριξαν στὸ φαγοπότι, ὁ Γιάννης Ἀβρααμίδης πῆγε πίσω στὰ χρόνια, τότε στὴν ἑκτητῇ τάξῃ τοῦ Γυμνασίου, κατὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1933.

«Ἀνοιξη 1933, τὸ τελευταῖο ἔτος τῆς φοίτησης. Ὁ καθηγητὴς τους τῆς Θεολογίας, ὁ Παρθένιος, ἕνας κοινωνικὸς θεολόγος, γεμᾶτος ζωντάνια, φώναξε μιὰν ἀνοιξιὰτικη Παρασκευὴ τὸν Θεοχαρίδη κι αὐτόν, πού ἦταν καὶ μακρυνὸς συγγενὴς του.

— Ἐλᾶτε ἐδῶ, βρὲ παιδιά. Ἐσεῖς οἱ δύο, ἡ παρέα. Θὰ μὲ βοηθήσετε. Τὴν ὥρα ἔρχεστε τὸ ἀπόγευμα στὴ βιβλιοθήκη;

— Στὶς τρεῖς, ἀπάντησαν ταυτόχρονα καὶ οἱ δύο.

— Λοιπόν, ὁ ἕνας νὰ περιφέρεται στὸ προαύλιο τοῦ σχολείου. Καὶ ἐσύ, Γιάννη, νὰ μπεῖς στὴ βιβλιοθήκη, νὰ κρατᾷς ἕνα βιβλίο στὸ παράθυρο, πού βλέπει στὸ προαύλιο, καὶ νὰ κυτᾷς ἔξω.

Ὁ Θεοχαρίδης ζήτησε τὸ λόγο γιὰ ὅλα αὐτά. Τότε ὁ Παρθένιος τοὺς εἶπε καθαρά, ἀφοῦ τοὺς ἐπέστησε τὴν προσοχή τους, πὼς ἡ Τούλα πῆρε ἕνα γράμμα, πού τῆς ὄριζε ραντεβού στὸ προαύλιο τοῦ Γυμνασίου, ἐκεῖ κοντὰ στὴν προτομὴ τοῦ μεγάλου εὐεργέτη τοῦ σχολείου. Αὐτοὶ θὰ παραμόνευαν, νὰ τσακώσουν τὸν τολμηρὸ συμμαθητὴ τους. Ἐνῶ μιλοῦσαν, ἡ Τούλα ἐμφανίστηκε ἀπὸ πέρα καὶ πῆγαινε πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ σχολείου, κυττάζοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ κάποιον φόβο. Ὁ Παρθένιος εἶπε στοὺς δύο, νὰ πάρουν τὶς θέσεις τους καὶ αὐτὸς ἀνέβηκε στὸ μπαλκόνι τοῦ ἀντικρυνοῦ οἰκήματος. Ὁ Θεοχαρίδης πηγαινοερχόταν κυττάζοντας τάχα τὶς βραγιές μὲ τὰ λουλούδια. Ὁ Γιάννης διάβαζε ὄρθιος, διάβαζε, κυττοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἔφτιαχνε τὰ μαλλιά του, φυλλομετροῦσε... Ἡ Τούλα στάθηκε λίγο. Κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὸ ρολόι της. Τρεῖς καὶ δέκα. Τρεῖς καὶ δεκαπέντε. Τρεῖς... τρεῖς... τρεῖς καὶ μισή. Τίποτα. Ὁ Παρθένιος τῆς ἔγνεψε, νὰ μπεῖ στὸ σχολεῖο.

Πέρασε μιὰ ὥρα. Κανεὶς δὲν ἐμφανίστηκε. Τότε ὁ Παρθένιος ἀπεφάσισε τὴ λήξη τῆς παρακολούθησης.

Τὸ φαγοπότι ἔφτασε πιά στὸ τέλος του. Ὁ Θεοχαρίδης σηκώθηκε, ὀλοκόκκινος, γιὰ τὴν τελευταία πρόποση.

— Νὰ πιοῦμε στὴ μνήμη τῶν καθηγητῶν μας, προτείνει ὁ Γεωργιάδης. Ὑψώνοντας τὸ ποτήρι του.

— Εἰς μνήμην των, ἀνεφώνησαν ὅλοι.

— Πάτο, φωνάζει ὁ Θεοχαρίδης. Βρὲ σύ, Γιάννη.

Δυσκολεύτηκε ὁ Γιάννης Ἀβρααμίδης νὰ πιεῖ μονορούφι τὸ περιεχόμενο τοῦ ποτηριοῦ. Εἶχε ἀποσυρθεῖ ὀλότελα στὸν ἑαυτό του καὶ δὲν παρακολουθοῦσε. Στὸ μεταξύ εἶπαν ἀρκετὲς ἱστορίες γιὰ τοὺς καθηγητὲς τους, γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους. Σὲ λιγάκι ἄρχισαν νὰ ἀποσύρονται δυὸ-δυὸ, δυὸ-τρεῖς σὲ κάποιες γωνιὲς τῆς τραπεζαρίας, γιὰ νὰ πιοῦν μὲ τὴν ἡσυχία τὸ καφεδάκι τους.

Ἡ Τούλα καὶ ὁ Γιάννης ἔμειναν στὴ γωνία τοῦ τραπεζιοῦ. Τὸ γκαρσόνι τοὺς ἔφερε ἐκεῖ τὸν καφέ τους.

Ὁ Γιάννης κύτταξε προσεκτικὰ τὴν Τούλα.

— Θυμᾶσαι, Τούλα, ἕνα γράμμα, πού σοῦ ὄριζε ραντεβού στὸ προαύλιο τοῦ Γυμνασίου, ἐκεῖ κοντὰ στὴν προτομὴ τοῦ μεγάλου εὐεργέτη;

Ἡ Τούλα ξαφνιάστηκε. Τὸν κύτταξε ἐρρηνητικά.

— Ἐσὺ τὸ ἔκαμες;

— Ναί, τῆς ἀπαντᾷ ὁ Γιάννης. Ὁ Παρθένιος μ' ἔβαλε νὰ κατασκοπεύω καὶ ἔχασα τὴν εὐκαιρία.

— Καὶ σὲ ξεχώριζα ἀνάμεσα στοὺς συμμαθητὲς μας, τῆς ξεφεύγει. Ἡ συγκίνηση ἦταν φανερὴ στὸ πρόσωπό της καὶ στὸν τόνο τῆς φωνῆς της.

Κύτταξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Πόση ὦρα! Δὲν εἶχε πιά σημασία ἡ ὦρα. Σημασία εἶχε ὁ χαμένος χρόνος.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

MARCEL BRION, *Ἐξέλιξη καὶ Παρακμὴ τῶν Λαῶν*

Ὑπάρχουν πολλὰ καὶ καλογραμμένα, τὶς περισσότερες φορές, ἔργα, ποὺ φέρουν τὴν ὑπογραφή «διαπρεπῶν» ἐπιστημόνων, προφανῶς ἐπαγγελματιῶν, εἴτε ἐλλήνων εἴτε ξένων, σὲ κάθε τομέα τοῦ ἐπιστητοῦ, κυρίως ὅμως στοὺς τομεῖς: γλῶσσα, ἱστορία, ἀρχαιολογία, θεολογία, πολιτική, λογοτεχνία... καὶ παραδόξως, τὰ ἔργα αὐτὰ ἔχουν καταστεῖ τρόπον τινὰ “ῥυθμιστὲς” τῆς περαιτέρω ἔρευνας, ἐφ’ ὅσον θεωροῦνται “κλασσικά” στὸ εἶδος τους. Μέσα στὰ ἔργα αὐτά, ποὺ θέλουν νὰ ἐμφανίζονται συχνὰ καὶ ὡς “ὕμνοι” στὸν ἐλληνικὸ πολιτισμό, διαπίστωσα ὅτι ὑποκρύπτεται σχεδὸν πάντα ἓνας ἀδιάκριτος ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ πολὺ καλὰ “ῥαφιναρισμένος” μισελληνισμός. Τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν εἶναι “οὐδέτε-ρα” οὔτε πολὺ περισσότερο ἔχουν σκοπὸ νὰ ὑμνήσουν τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμό. Ὁ σκο-πὸς τους εἶναι νὰ “θάψουν” τὴν Ἑλλάδα, τοὺς Ἕλληνες καὶ τὸν πολιτισμὸ τους· καὶ τὸ λιγότερο ποὺ πετυχαίνουν στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι, νὰ “καθοδηγοῦν” σὲ λανθασμένο δρόμο τὴν ἔρευνα τοῦ μέλλοντος, παραχαράσσοντας καὶ ἀποκρύπτοντας στοιχεῖα, ἐκτρέποντας τοὺς μελλοντικούς, ἀγνῶν προθέσεων, ἐρευνητάς.

★★★

Τὸ κλασσικὸ ἔργο “Ἐξέλιξη καὶ Παρακμὴ τῶν Λαῶν” τοῦ Marcel Brion ἐκδόθηκε καὶ στὰ ἐλληνικά πολλές φορές. Χρησιμοποιοῦ ἔδω τὴν τρίτομη ἔκδοση ποὺ ἔκαναν οἱ ἐκδό-σεις «ΜΟΡΦΕΣ» (μετάφραση Α. Μοσχοβάκη: δὲν ἀναγράφεται χρονολογία, ὑπάρχουν τη-λέφωνο 3242053 καὶ διεύθυνση, Ἑρμοῦ 121, Ἀθήνα). Θὰ παραπέμψω λοιπὸν σ’ αὐτὸ τὸ ἔργο τὸν ἀναγνώστη μὲ τὰ διακριτικά Α,28 ἢ Β,53 ἢ Γ,39..., ὅπου τὰ γράμματα Α,Β,Γ δεί-χνουν τὸν τόμο καὶ οἱ ἀριθμοί, ποὺ ἀκολουθοῦν, τὴν σελίδα σύμφωνα μὲ τὴν πιὸ πάνω ἔκ-δοση στὰ ἐλληνικά ποὺ προανέφερα. Ξεκινῶ σήμερα μ’ αὐτὸ τὸ ἔργο, γιὰ νὰ δείξω τὸν τρόπο παραχάραξης καὶ ὑποβάθμισης τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι ποὺ βρίσκεται τώρα μπροστά μου, ἀλλὰ ἀποτελεῖ καὶ ἓνα καλὸ δεῖγμα, ὑπόδειγμα θὰ ’λεγα γιὰ τὸν ἀναγνώστη, ὥστε νὰ συνεχίσῃ ἐκεῖνος πλεον ὁ μόνος του σὲ παρεμφερῆ ὁμοιοπαθῆ κλασσικά ἔργα, ποὺ σφύζουν, ὅπως εἶπα, ἀπὸ ἓναν ὑφέρποντα πλὴν ὅμως ἀκατάσχετο καὶ πολὺ ἐπικίνδυνο μισελληνισμό. Φυσικὰ κι ὁ ἴδιος ἔχω τὴν πρόθεση νὰ συνεχίσω μὲ ἄλλα κλασσικά ἔργα.

Ἡ Ἀθηνᾶ μὲ καὶ χωρὶς τὸ δόρυ

Στὸ τελευταῖο συνέδριο Ἑλληνοαμερικανικῆς Φιλίας στὴν Ἀθήνα δίπλα στίς δύο σημαῖες ἔστεκε περήφανος κι ἓνας πίνακας, στὸν ὁποῖο δίπλα στὸ ἄ-γαλμα τῆς Ἐλευθερίας εἶχε πάρει τὴ θέση ποὺ τῆς ἄρμοζε καὶ ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἦταν χαρακτηριστικὸ καὶ τραβοῦσε ἀμέσως τὴν προσοχὴ τοῦ θεατοῦ ἦταν, ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ δὲν κρατοῦσε τὸ δόρυ τῆς. Ὅπως πληροφορήθηκα, ἡ καλλιτέχνις πίστευε, ὅτι τὸ δόρυ τῆς Ἀθηνᾶς ἔπρεπε νὰ ξεχασθῇ χάριν τοῦ φιλειρηνικοῦ κλίματος, ἐνὸς κλίματος ποὺ καλλιιεργεῖται συστηματικὰ στὴν σημερινή Ἑλλάδα μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ ὕλική, κρυφὴ καὶ φανερὴ ὑποστήριξη ὅ-λων τῶν ἐχθρῶν τῆς, ἐκδεδηλωμένων καὶ μὴ, γειτόνων ἢ ἀπομακρυσμένων. Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθήκες ἡ καλλιτέχνις θὰ κινδύνευε, νὰ τὴν χαρακτηρί-

→

Στό Α,8 γίνεται λόγος για την «... ανακάλυψη που έκανε ο συνταγματάρχης Κοζλώφ, τὸ 1925, ἐνὸς συγκροτήματος τάφων στὰ περίχωρα τῆς Οὐργκα...». Ἡ Οὐργκα ἢ Οὐλάν Μπατὸρ εἶναι πρωτεύουσα τῆς Μογγολίας. Ἐκεῖ, «... στοὺς τύμβους τοῦ Νοέν-Οὐλά ἦταν συγκεντρωμένο τὸ πιὸ ἀλλόκοτο (:) συνοθύλευμα θησαυρῶν. Κινέζικα ἀντικείμενα, σκυθικὰ χρυσαφικά, ἱρανικὰ κοσμήματα, ἀγγεῖα μ' ὅλη τὴν περίτεχνη διακόσμηση τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ...».

Παρατηρεῖται, ὅτι τὸ μόνο ἐξακριβωμένο ἀπόλυτα εἶναι τὸ τελευταῖο. Διότι ὁ ἐλληνικὸς πολιτισμὸς ἔχει ἀφήσει τὴν σφραγίδα του σ' αὐτὴ τὴν ἐλληνικὴ περίτεχνη διακόσμηση τῶν δικῶν του ἀγγείων, ὥστε, βλέποντας ἓνα ἀγγεῖο, νὰ λὲς ἀλάνθαστα, «αὐτὸ εἶναι ἐλληνικό». Πῶς ξέρεις ὅμως, ὅτι ἓνα ἀντικείμενο εἶναι κινέζικο ἢ ἓνα χρυσαφικό σκυθικό ἢ ἓνα κόσμημα ἱρανικό; Τὰ «ἀντικείμενα» μπορεῖ νὰ τὰ χρησιμοποιῇ ὁ ὅποιος-δήποτε. Ἄλλο πρῶνιμα εἶναι αὐτὸ καὶ ἄλλο τὸ σὲ ποιὸν πολιτισμὸ ἀνήκουν, ποιὸς πολιτισμὸς ἄφησε τὴν σφραγίδα του (=περίτεχνη διακόσμηση) πάνω τους.

Ἐπαναλαμβάνω ὥστόσο, ὅτι δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ μερικά διακοσμητικὰ ἐλληνικῆς προέλευσης, ἀλλὰ γιὰ ὅλη τὴν περίτεχνη (καὶ κατὰ συνέπειαν ὄχι ἀπλοϊκὴ) διακόσμηση τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ποιὸς θὰ μπορούσε λοιπὸν νὰ μιμηθῇ μήπως ὅλη τὴν περίτεχνη διακόσμηση τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ; Τὸ πρᾶγμα εἶναι σαφές. Μόνο Ἕλληνες καστασκευαστὲς καὶ προφανῶς Ἕλληνες χρῆστες. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ πρόκειται γιὰ ἐξελληνισμένη πλήρως κοινότητα. Διότι ἡ περίτεχνη ἐλληνικὴ διακόσμηση εἶναι σύνολο συμβόλων, πού ἐπέχουν θέση γραφῆς. Τὰ σύμβολα λοιπὸν μᾶς μιλοῦν μέσα στὸν χρόνο καὶ μᾶς ἀποκαλύπτουν ἀβίαστα κάτι, πού ἐδῶ ἡ ἔρευνα θέλει νὰ κρύψει καὶ νὰ σχετικοποιήσῃ.

Μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπιστῇ ἀλλιῶς τὸ γεγονὸς αὐτό; Δὲν εἶναι πιὸ ἐπιστημονικὸ νὰ εἰπωθῇ ἐπιτέλους ἡ ἀλήθεια, ὅτι ναί, στὴν καρδιά τῆς Μογγολίας ἔχουμε ἐμφανῇ στοιχεῖα καὶ ἀποδείξεις πλέον τῆς ἐντονης παρουσίας τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀφοῦ βρήκαμε πλέον ἐκεῖ ὅλη τὴν περίτεχνη ἐλληνικὴ διακόσμηση πάνω σὲ ἀγγεῖα... Τὰ λεχθέντα γιὰ σκυθικά, ἱρανικά καὶ κινεζικά «ἀντικείμενα» δὲν «θάβουν» αὐτὴ τὴν μεγάλη ἀνακάλυψη;

Μιὰ ὀφθαλμοφανὴς παραποίηση ἐλλοχεύει στὸ ὑποσυνείδητο τῶν ἀρχαιολόγων. Στὸ Α-11 ὁμολογεῖται καθαρά «... ἡ ἐκπληξὴ πού δοκίμαζαν (προσέξτε: δοκίμαζαν=συνεχῶς κι ὄχι μιὰ φορὰ) οἱ ἀρχαιολόγοι μπροστὰ στὴ σημερινὴ ὄψη ὀρισμένων ἀπροσδόκητων (:) ἀνακαλύψεων. ὅπως τὸ παραξένεμα ἐκείνου τοῦ ἐπιστήμονα πού ἀναφώνησε (= ἐγὼ τὸ λέω: αὐθόρμητη κι ὑποσυνείδητη ἐκδήλωση) μπροστὰ σ' ἓνα κρητικὸ ἀγαλματάκι — Μά

σουν καὶ σὰν μιλιταρίστρια, σὰν νὰ μὴν ἔφθανε πού ὁ φιλοαμερικανισμὸς τῆς τῆς κόστιζε ἤδη τὸν χαρακτηρισμὸ τῆς ἱμπεριαλίστριας.

Ὅλα αὐτὰ δυστυχῶς δὲν προβληματίζουν σχεδὸν κανένα σοβαρά, ἐκεῖνο ὅμως πού προβλημάτισε ἐμένα ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἰδιαίτερα ἦταν τὸ γιατί κρατοῦσε δόρυ καὶ φοροῦσε πολεμικὸ κράνος ἡ Ἀθηνᾶ, ὅταν βγήκε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Δία, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ ἀμερικανικὴ Ἐλευθερία κρατᾷ μόνον δαυλό. Ζούσαν μήπως οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας πιὸ κοντὰ στὸν πόλεμο ἀπ' ὅ,τι οἱ Η.Π.Α. στίς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα; Ἡ ἀπάντηση εἶναι προφανῶς ναί. Διότι οἱ Ἕλληνες πάντα περιβάλλονται πανταχόθεν ἀπὸ λαοὺς πολυπληθέστερους καὶ πολεμοχαρεῖς.

Ἡ πρώτη ἀρετὴ γιὰ τὸν Ἕλληνα ἦταν λοιπὸν ἡ ἀνδρεία, διότι χωρὶς αὐτὴν δὲν θὰ ὑπῆρχε ἐκ τῶν πραγμάτων ἐλευθερία. Τὸ Πνεῦμα ὅμως (ὁ Λόγος), τὸ ὁποῖο συμβολίζει ἡ Ἀθηνᾶ, ἀναπνέει ἐλευθερία γιὰ νὰ ἀνδρωθῇ, καὶ ἡ ἐλευθερία

είναι μιὰ Παριζιάνα!, βαφτίζοντάς το έτσι με τὸ ὄνομα ποὺ τοῦ ἔμεινε, καθὼς καὶ τὴν ἐπιφυλακτικότητα ποὺ δείχνουν» κ.τ.λ. Τὶ βλέπουμε ἐδῶ; Δὲν πρέπει τάχα στὸ γεγονός αὐτὸ νὰ δεχτοῦν, ὅτι ἡ “σημερινή” μόδα εἶναι μιὰ ἀντιγραφή τῆς ἐλληνικῆς ἢ κρητικῆς κι ὄχι τὸ ἀντίστροφο; Οἱ Παριζιᾶνες ἄραγε δὲν εἶναι ποὺ “μοιάζουν” (ἔστω: κάπως) μετὰ τὸ ἀγαλματάκι τὸ χρονικῶς προηγθὲν, κι ὄχι τὸ ἀντίστροφο; Γιατὶ ὑποβαθμίζουν έτσι τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ; Τὶ ὑποσυνείδητο κρύβεται πίσω ἀπ’ τὴν κραυγὴ: «Μὰ εἶναι μιὰ Παριζιάνα!»;

Στὸ Α-11 δημοσιεύεται καὶ τὸ φαιδρὸ γεγονός μετὰ πρωταγωνιστὴ τὸν καθηγητὴ Σκιαπαρέλλι. Τοῦτος, «... ἐξερευνώντας ἓνα Θηβαϊκὸ τάφο, ὕστερα ἀπὸ ἀτέλειωτες ἀναζητήσεις μέσα ἀπὸ διαδρόμους ποὺ δὲν ἐβγαζαν πουθενὰ παρὰ μόνο σὲ βράχους, σ’ ἀδιέξοδα ἢ σ’ ἀδειους θαλάμους, ἔφτασε κάποτε στὴν ἄκρη ἐνὸς διαδρόμου, ποὺ ἦταν κλεισμένος ἀπὸ μιὰ ξύλινη πόρτα. Κι ἡ πόρτα αὐτή, μετὰ τὴν κλειδαριά της, ἦταν ἀκριβῶς τέτοια, ὅπως αὐτὴ εἶχε τοποθετηθεῖ ἐκεῖ τὴν προηγούμενη μέρα. Τότε, λίγο χωρατεύοντας καὶ λίγο γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐκπληξὴ ποὺ τοῦ προκαλοῦσε αὐτὸ τὸ εὑρημα, ὁ καθηγητὴς γύρισε σ’ ἓναν ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς του καὶ τοῦ εἶπε ἀπλᾶ: -- Μοῦ δίνετε, σᾶς παρακαλῶ, τὸ κλειδί; Κι ἡ ἀπάντησή τοῦ βοηθοῦ ἦρθε τὸ ἴδιο ἀπλῆ καὶ σχεδὸν χωρὶς ἐκπληξή: — Μὰ δὲν ἔχω, κύριε καθηγητά!...». Τὶ συμπέρασμα βγαίνει ἀπ’ τὸ γεγονός αὐτό; Μήπως στὸ ὑποσυνείδητο τῶν ξένων ὑπάρχει ἡ ἀντίληψις ὅτι “αὐτοὶ” ἔχουν ὅλα τὰ κλειδιά γιὰ τὴν ἐρμηνεία ὧν τῶν φαινομένων τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐνὸς πολιτισμοῦ ποὺ δὲν χάνουν εὐκαιρία νὰ γελοιοποιήσουν μετὰ κάθε τρόπο!

“Ἄς προσέξουμε τ’ ἀδιέξοδα καὶ τὶς ἀντιφάσεις, στὰ ὅποια πέφτουν οἱ ἐρευνητές, φτάνει νὰ μὴν ἀποκαλυφθῇ ὁ ρόλος τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Στὸ Α-14 γίνεται λόγος γιὰ τὴν «ἀνεύρεση τῶν χαραγμένων ὁσίων τοῦ Ἀννάνγκ, στὸ Ἀνω Χονάν». Τοῦτα «... μαρτυροῦν τὴν ὑπαρξὴ μιᾶς θρησκευτικῆς λογοτεχνίας, σὲ μιὰν ἐποχὴ ποὺ εἶναι ἀμφίβολο ἂν ἡ γραφὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ χρησιμοποιεῖται στὴν Κίνα.»! Στὸ Α-90 ἀναφέρεται: «... οἱ Κινέζοι δὲν θὰ εἶχαν πολιτισμὸ, ἂν δὲν τὸν εἶχαν πάρει ἀπ’ τὴν Εὐρώπῃ ἢ ἀπ’ τὴ Μικράσια...». Προσέξτε τὸ ἀξιοπερίεργο Α-100: «... παρουσία ἄλλων (;) προϊστορικῶν ἀνθρώπων, ποὺ οἱ ἐθνολογικοὶ χαρακτήρες τοὺς διαφέρουν ὁλότελα ἀπὸ τοῦ Σινανθρώπου...». Καὶ συνεχίζει ἐδῶ, γιὰ «... ἐργαλεῖα μουστεριανοῦ καὶ ὠρινάκειου τύπου, ἀπόλυτα ὅμοια μ’ ἐκεῖνα ποὺ συναντοῦμε στὴν Εὐρώπῃ...».

Τὶ νὰ πῇ κανεὶς! Καλύτερα ν’ ἀφήσω, τοὺς ξένους νὰ τά... ποῦν ἐκεῖνοι. Στὸ Α-107 λοιπὸν λένε: «... Οἱ ἐλικοειδεῖς περιελίξεις προπαντὸς ἔχουν τὸν δυνατὸ ρυθμὸ ὅπως καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ὑποβρυχίου αἰγαιακοῦ διακόσμου». Συνεχίζουν: «... Ἀπὸ ποιᾶς ἐκπλη-

→
ἀναπνέει ἀνδρεία γιὰ νὰ ἐπιβιώσῃ. Τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα ἀποτελοῦν ἀδιαίρετη τριάδα, ὅπως ἡ ζωὴ, τὸ φῶς καὶ ὁ ἥλιος. Αὐτὴν τὴν ἀνάγκη ἐνότητος Πνεύματος καὶ Δύναμης συμβολίζει ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ τὴν πολεμικὴν ἐτοιμότητα, ἓνα σύμβολο ποὺ ἔγινε ἱστορικὸ βίωμα, ὅπως γίνεται μετὰ κάθε σύμβολο καὶ μετὰ κάθε μῦθο γι’ αὐτοὺς ποὺ τὸ δημιουργήσαν καὶ πίστεψαν σ’ αὐτό. Μιὰ Ἀθηνᾶ χωρὶς δόρυ θὰ συμβόλιζε ἓναν λαόν, ποὺ ἀναγνωρίζει τὶς πνευματικὰς ἀξίες, ἀλλὰ στερεῖται τῆς ἀρετῆς τῆς ἀνδρείας, ἓναν λαόν ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐπιβιώσῃ μέσα στὸ περιβάλλον του, διότι θὰ ἦταν σὰν ἓνας ζωντανὸς ὀργανισμὸς ποὺ εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ αἰήτς, ἓνας ὀργανισμὸς δηλ. ποὺ δὲν μπορεῖ ν’ ἀντιτάξῃ βίαν στὴν βίαν καὶ εἶναι καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ.

Οἱ Η.Π.Α. ἀντιθέτως ζοῦσαν ὡς τὶς ἀρχές τοῦ αἵωνα ἀπομακρυσμένες ἀπὸ τὰ κέντρα οἰκονομικῶν, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀνταγωνισμῶν, ἔχοντας ἀπο-

→

κτικές συγκυρίες περιστάσεων βλέπουμε νὰ ἐμφανίζονται ἴδια θέματα μ' ἀνάλογες ἐκτελέσεις στὸ Χονάν καὶ στὴν Κρήτη; Πρέπει νὰ ὑποθέσουμε μήπως, πὼς σὲ μιὰ ὀρισμένη ἐποχὴ ὑπῆρξαν ἀνάμεσα στίς δύο χώρες πολιτιστικές ἀνταλλαγές, ποὺ ἐπιτρέψανε νὰ μεταφερθοῦν αἰσθητικὰ μοτίβα ἀπὸ τὴ Μεσόγειο στὴν Κίτρινη Θάλασσα; Αὐτὴν τὴν περίοδο τοῦ ὕπνου, ὅπου βυθίστηκε ἡ Κίνα στίς χιλιετηρίδες τῆς ἀρχαιονεολιθικῆς ἐποχῆς, ποιά ὄνειρα τὴ διαπερνοῦσαν; (Σχολιάζω ἐγώ: Εἶναι “φῶς-φανάρι” τί ἐγινε!) Ἀραγε οἱ μὴ-Μογγόλοι παλαιολιθικοὶ ἄνθρωποι γονιμοποίησαν ταυτόχρονα τὴν Ἀσία καὶ τὸ Αἰγαῖο;» (Σχόλιο: - Κυττάτε κουτοπονηριά! “Ἕλληνες “γονιμοποίησαν” καὶ τὴν Κίνα —καὶ τίποτα ἄλλο!)

Ἀπόστολος Κ. Γάτσιος

Παρακαλοῦνται οἱ ἀμελεῖς ἐκ τῶν συνδρομητῶν, ποὺ δὲν ἔχουν πληρώσει ἀκόμη τὴν συνδρομὴ τους, νὰ τὴν ταχυδρομήσουν.

→ κλειστικά σχεδὸν μόνον ἐσωτερικὰ προβλήματα. Ἡ ἐξέλιξη τῆς τεχνολογίας ἔφερε τὰ σύνορα τῶν Η.Π.Α. στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀσία μὲ τίς γνωστὲς σὲ ὅλους ἐπιπτώσεις, δηλ. πέντε μεγάλους πολέμους μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ἥπειρο. “Ἀν τὸ ἀγαλμα τῆς Ἐλευθερίας στήνονταν σήμερα, ἀσφαλῶς θὰ κρατοῦσε στὸ ἓνα χέρι τὸ φῶς καὶ στὸ ἄλλο δόρυ ἢ ἴσως τὸ ἀστροπελέκι τοῦ Δία, συμβολίζοντας τοὺς ἀγῶνες τῶν Η.Π.Α. ἐναντίον τῶν τυράννων σ’ ὅλη τὴν ὑφήλιο· ἀγῶνες ποὺ ἔσωσαν καὶ σώζουν ὡς σήμερα καὶ τὴν Εὐρώπη, ἡ ὁποία δὲν βρῆκε ἀκόμη τὸν δρόμο της, γιὰ ν’ ἀποκτήσῃ δικό της δόρυ, γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὸν πολιτισμικὸ της χαρακτήρα.

Ἰσως νὰ φαίνεται σήμερα ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἡ τεχνολογία ἐμέωσε τὸν ρόλο τῆς ἀνδρείας. Τούναντίον μάλιστα, ἡ ἀνάγκη γιὰ ἀνδρεία ἀπλώθηκε σ’ ὁλόκληρη τὴν ζωὴ ὅλων τῶν πολιτῶν, διότι οἱ πόλεμοι δὲν κερδίζονται πλέον μόνο στὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὁλόκληρος ὁ λαὸς κινδυνεύει, ἀγωνίζεται καὶ νικᾷ ἢ ἡττᾶται. Ἡ ἐλευθερία, τὸ ὑπέρτατο ἀνθρώπινο ἰδανικόν, δὲν εἶναι δυνατόν πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον νὰ στηριχθῇ μόνο σὲ πνευματικὲς ἀξίες, μιὰ Ἀθηνᾶ χωρὶς δόρυ εἶναι οὐτοπία μὲ τὰ σημερινὰ δεδομένα, γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Χριστιανισμὸς τίς τοποθετεῖ μετὰ τὴν «Δευτέρα Παρουσία».

Ἀναμφισβήτητα ἡ ἀνθρώπινη συνείδηση βρίσκεται σὲ συνεχῆ ἐξέλιξη, ὅπως ἡ ποιοτικὴ ἀλλαγὴ, ποὺ θὰ θεμελιώσῃ μιὰ συνείδηση παγκόσμιας ἐνότητος σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι ἡ προϋπόθεση γιὰ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη ὅλων τῶν λαῶν, δὲν διαφαίνεται ἀκόμη στὸν ὀρίζοντα. Ὡς τότε εἰρήνη θὰ σημαίνει μὴ πόλεμος, δηλ. ἰσορροπία δυνάμεων.

Δρ. Κων. Τομόπουλος